

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle Højskoles Elevforening

41. årg.

Januar 1951

Nr. 1

Hvad er det at leve?

Tilværelsen er efterhånden blevet så forjaget for mange mennesker, både unge og ældre, så de ikke får tid til at beskæftige sig med det spørgsmål, hvad de egentlig lever for. For mange kan det også, under tidens tryk, være vanskeligt at finde nogen mening i livet.

Mange tænkere har i tidens løb givet udtryk for, hvad det er at leve; men vi finder ikke noget bedre svar end det svar, som Paulus giver i Fil. 1., 21.: »Det at leve er mig Kristus og at dø en vinding«. Under livets omskiftelser, i liv og i død, er der ikke andet, der kan give sammenhæng i det hele.

Kort forinden jul var der en radioudsendelse fra de gamles by i København, hvor speakeren spurgte de forskellige der, hvordan de havde det. Der var også en ældre dame, som syntes særlig hårdt ramt. Hendes mand var rejst til Amerika kort tid før den første verdenskrig for at få arbejde, og det var meningen, at hun selv skulle følge efter. Manden kom imidlertid med i krigen og faldt. Nu mange år efter var den ældre dame lam i benene og måtte sidde i en stol altid. Speakeren

spurgte, hvordan hun egentlig kunne være ved så godt mod, når det var gået hende sådan, og hun gav et svar, som han næppe havde ventet: »Når jeg har det rigtig svært, så taler jeg med Gud om det, og så hjælper det«.

Ja, tale med Gud, leve med ham, så tør vi trods alt begynde det nye år med håb.

JØRGEN JENSEN

De hvide og de farvede folkeslag

Vi lever i en tid, hvor de farvede folkeslag i verden vågner op og ikke længere vil lade sig regere af den hvide mand. De sidste rester af det gamle kolonisystem er ved at bryde sammen, og måske vil de farvede endda på flere områder tage føringen. Selv om de kristne missionselskaber har gjort et stort arbejde iblandt de farvede folkeslag, så kan vi hvide dog ikke slå os for brystet og sige, at vi kan have en god samvittighed. Tværtimod har vi grund til at bede om tilgivelse for megen uret, som i tidens løb er begået imod de farvede. Hvad ville det ikke betyde i retning af international forståelse og til fremme af tanken om verdens forenede stater, om vi i Vesten i langt højere grad kunne komme de farvede folkeslag til hjælp også rent praktisk. Vi læser med visse mellemrum om, at nu er saa mange millioner kinesere eller indere ved at dø af sult, uden at vi tænker dybere over det. Vi har venskabsbyer i de andre nordiske lande. Hvert amt i Danmark har også påtaget sig den opgave at bygge en skole i Sydslesvig. Hvad om vi også havde venskabsbyer i f. eks. Indien og Kina, hvis det var muligt, og i langt højere grad hjalp dem uden at kræve noget til gengæld.

Den kendte teolog, kunstner, læge og missionær *Albert Schweitzer* fra Elsass, som har tilbragt det meste af sit liv blandt Afrikas negre, skrev i 1921 bogen »Mellem floder og urskove«. For *Albert Schweitzer* består livets mening ikke i ydre berømmelse og herlighed, men i at komme lidende mennesker til undsætning, og for ham består et menneskes betydning ikke i dets begavelse, men i, hvordan det gør brug af sin begavelse. I bogen »Mellem floder og urskove« skriver *Albert Schweitzer* bl. a. følgende om de hvide og de farvede:

»Hvordan har de hvide opført sig mod de farvede, lige siden de fjerne lande blev opdaget? Hvad betyder alene den kendsgerning, at så og så mange folkeslag allerede er uddøde, og at andre er i færd dermed, og at atter andre har sværere ved at klare sig de steder, hvor folk, der smykker sig med kristenavnet, har sat sig fast! Hvem kan beskrive de grusomheder og uretfærdigheder, som de indfødte i år-

hundreder har måttet tåle af europæerne? Hvem kan udmåle, hvad brændevinen og de frygtelige sygdomme, som vi har bragt dem, har påført dem af lidelser? Hvis historiens beretninger om, hvad der i ældre og nyere tid er gået for sig mellem de hvide og de farvede folk, blev skrevet op i en bog, så ville der findes mangfoldige sider i den, som man måtte blade forbi uden at læse dem, fordi deres indhold var alt for frygteligt. En stor gæld hviler på os og vor kultur. Vi er slet ikke frit stillet med hensyn til, om vi vil gøre noget godt mod de mennesker derude eller ikke. Det er simpelthen vor pligt. Det gode, vi gør dem, er ikke gavmildhed, men afbigt. For hver af dem, som gjorde fortræd, må der gå en ud, som bringer hjælp. Og selv om vi yder alt, hvad der står i vor magt, har vi ikke sonet en tusindedel af den skyld, der hviler på os«.

J. J.

Jesus har averteret

I Holbæk Amtstidende d. 3. januar skriver pastor I. C. Willesen, at Jesus nu igennem verdensbegivenhederne har averteret for at varsko os. Tegnene på, at de sidste tider nærmer sig, bliver stadig tydeligere. Pastor Willesen skriver i slutningen af sin artikel bl. a. følgende:

»Hvis den tredie verdenskrig skulle komme, ved vi altså, hvad den er: et led i verdens døds kamp, hvilket er det samme som evighedens fødselsveer. Forståelsen heraf og bevidstheden herom kan være en vældig hjælp til at tage den og dens lidelser ret. Som historiker kunne man udrede de økonomiske, politiske og psykologiske årsager til en sådan katastrofe, men hvis vi ikke når længere end til de historiske mellemårsager, er vor forståelse kun halv. Vi må grave dybere, gå bag ved dem ind til tilværelsens dybeste modsætninger: tvekampen mellem Gud og satan, og forstå, at alt det forfærdelige, der sker, til syvende og sidst er udslag af denne kamp. Gennem det altsammen er det Guds rige, der kæmper sig frem under det ondes rasende modstand. Derfor gælder det om, at vi hører til »Guds modstandsbevægelse« også i de ringe dage, så vi kan være på hans side på sejrens dag«.

Samtalens betydning

I en tid som nu, hvor der hersker mødetræthed, er det spørgsmål aktuelt, om man når noget ved personlig kontakt og åbenhed. Livet skal jo leves videre, og det kan ikke være et vå-

gent menneske ligegyldigt, hvordan det går ens medmennesker i timelige og åndelige spørgsmål. Derfor må samtaleform for vidnesbyrd og støtte benyttes. Her må det gøres klart, at det er af stor betydning, at man søger at få indsigt i ens eget sjæleliv, før man kan søge den i andres. Og nødvendigt er det, at ens forhold til den levende Gud er afklaret. Uden dette står man svagt og kan vanskeligt give noget.

Selv om man gerne vil det, så er det ikke let at være et redskab i Guds hånd. Det er vanskeligt på en naturlig måde at lade Gud lede en til de rette handlinger over for andre, især i samtale på yderst fortrolig fod. Men har man af Guds nåde fået klaret sit forhold til den levende Gud, så kan man også have forudsætninger for at søge kontakt med mennesker i dagligdags og åndelige spørgsmål. Måden, man skal gøre det på, må i nogen grad være bestemt af ens medfødte anlæg. Man bør da under ledelse fra Gud først søge folks fortrolighed. Når man har den, må man prøve at finde ud af, hvordan de alvorlige og vigtige sager skal tages op og uddybes. Det er virkeligt muligt, også på kort tid, at komme langt i en samtale, ofte helt ind i en sags kerne, til en årsags sammenhæng. Den bør man iøvrigt altid søge at finde. Man må være forstående og ikke dømmesyg, og man må ærligt give udtryk for viljen til at holde det, man drøfter, hos sig selv, så man ikke i næste time spreder det ofte interessante videre. Det er så nærliggende og fristende at give stof til »den grå avis«.

Man skal desuden i en samtale arbejde på at holde en rød tråd og føre alle problemer til bunds, således at den, man taler med, kan mærke en sammenhæng i det, man fremfører. Man skal være forsigtig med uden videre altid at gå ud fra, at ens egne oplevelser også gælder for andre, selv om man naturligt i livets problemer må tale ud fra sine egne erfaringer.

Man vil spørge, hvordan man bliver i stand til at føre en samtale med vægt og gøre det sådan, at det bliver til hjælp for mennesker, thi det var jo meningen med det. Der er så mange mennesker, der er i uligevægt, og som trænger til hjælp, men møder vi dem i samtalen med den kristne kærlighed, så groer der undertiden i de mennesker noget frem, som er fra Gud.

Om vi giver Gud vort liv og lever med ham hver dag, så kan han give os kræfter til at hjælpe andre mennesker i handling og i samtale. Individuel kontakt med mennesker er sandsynligvis dagens løsen. Prædikener når man vanskeligt mennesker med. Mange er åndeligt overfodret, men måske fornyelsen skal komme ved under Guds ånds vejledning at bruge vidnesbyrdet gennem samtale fra menneske til menneske.

Chr. Skovmark.

Vil I så være Faarevejle højskole tro?

End har vi vinter, is og sne
og frost og mørke, skræk og ve
og undertiden rædsomt søle,
så man sig hyppigt må forkøle.

Således begyndte »julemanden«s tale til os kanutter i vinteren 1919—20, da skolen var fyldt med ungdom. Nu ligger vinteren igen over vort land og vel også over vort fælles hjem »Det hvide Slot« på Lammefjorden. »Julemanden«s tale blev holdt i en blomstringstid for Faarevejle højskole. Vinter og sommer var der dengang ret store elevhold. Der var sang og glæde, liv og tummel i og omkring »Slottet«, og vækkelsens bølger gik hen over Indre Missions højskoler i vort land dengang.

Er det sådan nu? Sker der ret megen vækkelse inden for vor gamle Indre Mission og dens barn, højskolen? Jeg har før syslet med en artikel under denne overskrift. Tanken er taget fra Vilh. Bechs udtalelse om Indre Mission: »Vil I så være den Indre Mission tro?«. Artiklen blev altså ikke til virkelighed dengang. Det var i forstander Blomgrens tid.

Vi, som nu ikke er helt unge og har fulgt højskolens gang gennem årene, véd, at den ikke altid har gået lige godt. Den har været som et skib, der sejlede på det store hav. Starten var vistnok streng. Skuden havde været for dyr at bygge, men den blev klaret, og skuden sejlede i en del år med frisk vind i sejlene og god last. Men den har tit været ude i storm og modvind. Flere gange har den været lige ved at strande, og i tidens løb er der skiftet besætning flere gange. Men endnu har den undgået at blive vrage. For tiden ligger skuden i havn, sikkert fortøjet og ikke udsat for stormene, men den fik for lidt last og måtte altså lægge op for vinteren.

Kære gamle elever og venner af F. H.! Nu er det, der spørges: »Vil I så være Faarevejle højskole tro?« Højskolen kan ikke fortsætte uden elever. En skole uden elever kan ikke være en skole. Vil I så være med til at skaffe elever til F. H.? Der er vel endnu i vort land en del, som har været glad for at være på F. H., og som takker Gud for, hvad de oplevede på dette skønne sted. I, som har børn, som vil på højskole, det er vel naturligt, at I søger at få sendt dem på jeres højskole. Vi har haft besættelsens år, som også berørte vor skole stærkt, og der var unge, som dengang var i højskolealderen, og det er jo også naturligt, at de søgte til andre skoler. Vi har jo andre gode I. M.s skoler, som vi er glade for. Jeg har besøgt flere af dem og set, hvordan de ser ud, og der var hjemligt alle ste-

der; men for os gamle Faarevejle-elever er F. H. vor skole, for så vidt vi da stadig kan føle os hjemme der, og det har jeg stadig kunnet ved de årlige elevfester og andre lejligheder, hvor jeg har besøgt »Det hvide Slot«.

I gamle kanutter fra 1919—20 — det største hold! Der skulle kunne komme en stor flok fra disse hjem i landet og bebo vort gamle hjem på fjorden. Jeg har truffet en del af disse børn i årenes løb, men det var alt for få.

At der er mange, der har bevaret kærligheden til F. H., har vi beviser nok for. Det så vi, da forstander Blomgren i sin tid fik lavet en nyordning og skaffet midler til skolen. Da tropede gamle elever fra mange år tilbage op til elevmødet, og der kom en nyordning i stand. Det så vi især i 1944, da det så ud til, at F. H.s dage som højskole var talte. Vi var en ganske lille flok samlet til møde i Holbæk, og højskolens fremtid drøftedes; men hvis ikke skolens gamle ven, elevforeningens mangeårige formand, Vald. Olsen, Tølløse, havde været tilstede, havde F. H. næppe været højskole i dag, idet han sammen med andre gode mænd fik startet den store indsamling, der gjorde skolen til selvejende institution og næsten gældfri. F. H. står i dag som en smuk, tidssvarende bygning. De ydre rammer er altså i orden, og »Det hvide Slot« er vist den smukkeste højskole i Danmark; men det er jo ikke nok med en smuk ramme, hvis der mangler et smukt billede til at fylde den. Og billedet er jo den ungdom, som stadig skulle fylde vore højskoler for at dygtiggøres. Ungdom »med øjet som det skabtes himmelvendt, lysvågent for alt stort og skønt herneden«, som Grundtvig synger. Det var jo meningen, at der fra vore skoler skulle udgå unge bedre udrustede til at leve »et jævnt og muntert, virksomt liv på jord« og til at kende og leve med Gud, »den Gud, som ikke kan glemme en sjæl, der er skabt på hans bud, med blodet fra Golgata blevet, i begge hans hænder indskrevet«.

Så er der det spørgsmål, hvorfor det kniber med mange af vore højskoler at klare sig, både grundtvigske skoler og I. M.s skoler. En del af skolerne i begge lejrene klarer sig godt, fordi de er godt kendte. For andre skoler kniber det, og nogle er helt bukket under eller omforandrede. De er vel trængte af fagskoler og andre lærde anstalter. Det er godt, at der er nogle unge, som vil dygtiggøre sig. Der trænges til det i vor tid, hvor kampen for tilværelsen er hård. Men nogle af disse læresteder mangler det, som højskolen gerne vil lære, at Herrens frygt er visdoms begyndelse. Forstander J. Møller, Lollands højskole, skrev for kort tid siden i dagspressen, at det ser ud til, at der er en sammenhæng mellem elevtallene på vore skoler nu og fødselstallene for en snes år siden. 1933 har det laveste fød-

selstal. Dette er måske en kendsgerning, som vi heller ikke kan se helt bort fra.

Det var en stor opmuntring, vi fik i decembernummeret af »Sølvsnoren«, da den gamle gubbe ovre på Hesselmed på Vardegnen, skolens første forstander, J. Andreassen, skrev, at han var forvisset om, at F. H. står om 100 år. Ja, hvem der havde en sådan tro om F. H. som den gamle forstander Andreassen.

Ja, dette er nogle tanker, som jeg har gjort mig om vor højskole og højskolerne i det hele taget. Jeg har kendt skolen i over 30 år, og — især gennem jubilæumsskriftet 1932 — til dels kendt den i al dens tid. Jeg har været til elevmøde nogle og tyve gange. Er det underligt, om man har fået dette sted kært og vanskeligt kan tænke sig, at gerningen ikke skulle fortsættes. Da vi i 1944 var til elevstævne i Roskilde, hvor der var samlet lige så mange gamle elever som på skolen, og hvor vi hørte om de gode resultater af indsamlingen til genrejsningen, da sang vi Svend Rehlings gode sang: »O, Gud, hvor er det sælsomt stort, at du vil se din gerning gjort ved mennesker af støvet«.

Disse ord blev ved at tone i mig hele dagen.

Ja, skolen blev genrejst og har nu gået nogle år siden. Skal den blive ved at fortsætte? Som folkehøjskole eller I. M.s skole under en eller anden form? Eller hvad skal der blive af vort prægtige »Slot« på Lammefjorden? Ja, dertil kan gamle elever vel gøre en del, og der er ofret meget og bedt meget for denne sag. Vil I så være Faarevejle højskole tro? Tro i at blive ved at søge at skaffe elever, tro mod elevbladet, vandremapperne. Dette kan også have sin betydning for sagen. Tro mod elevmødet, så vidt det er muligt at komme. Derved styrkes kærligheden til skolen. Og selvfølgelig ikke mindst tro i forbønnen for vor skole og dens arbejdere, at skolen måtte vedblive at være et åndens værksted til hjælp og opbyggelse for dyrekøbte menneskesjæle. »Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets krone«, siger Herren.

Kærlig hilsen og velsignet nytår ønskes »Sølvsnoren« læsere.

Viggo Larsen (1919—20),
Sjællands Odde.

Fårevejle højskole og efterskole

Sommerskole for unge piger begynder 3. maj.
Skriv efter program.

Jørgen Jensen.

Fra elevkredsen

KOLDING HØJSKOLEKREDS

Lørdag d. 3. februar kl. 20 pakkefest på K. F. U. M. Forstander *Christensen*, Haslev landbrugsskole, taler over emnet: De kristne fagskolers særlige mission. — Alle er velkomne. — Pakker modtages med tak.

P. u. v.

Tage Sanden.

VANDREMAPPEN »RAKETTEN«, 1950.

Da jeg ikke har fået skrevet noget i vandremappen om, at I skal sende mig et kort, hver gang I afsender den, vil jeg gerne herigennem bede jer om det. Og så frisk mod. Der er mange, der venter at høre, hvordan det går de forskellige.

Ella Juhl,

Dronningensgade 77, Fredericia.

Fra skolen

Der har været god gang i indbetaling af kontingent til elevforeningen, mindst lige så godt som sidste år. Vi siger tak til hver enkelt. Der er endnu en del, der ikke har fået sendt kontingent; men vi håber, det kommer i løbet af denne måned, så vi ikke behøver at sende mange opkrævninger ud efter 1. februar. Kontingentet er 5 kr., og elevforeningens gironummer er 8701.

Nogle få indmeldelser og en snes forespørgsler er der nu, først i januar, kommet til sommerskolen. Der er også nogle forespørgsler til efterskoleafdelingen for 14—17-årige piger. Vi hører gerne fra jer, hvem I vil sende til sommer. Vi arbejder på på bedst mulige måde at forberede sommeren. Dels ved at arbejde og dygtiggøre os herhjemme, og dels ved rejser, hvor vi arbejder for tilgang til sommeren. Som et led i bestræbelserne for også at samle tilslutning til efterskoleafdelingen til sommer har vi også rettet henvendelse til Sjællands ca. 400 søndagsskoler.

Vi siger tak for alle gode hilsener og ønsker til jul og nytår.

Hjertelig hilsen

Else og Jørgen Jensen.

Udgivet af Faarevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* Redaktør: *Jørgen Jensen.*

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle Højskoles Elevforening

41. årg.

Februar 1951

Nr. 2

Gud, kom tilbage, se til os i nåde!

*Gud, kom tilbage, se til os i nåde!
Nu har vi set, vi ikke selv kan råde,
verden er angst. I slotte og i rønner,
folkene stønner.*

*Du blev forvist til sagnets fjerne egne.
Menneskers hovmod blomstred' alle vegne.
Frit skulle døgnets tomme tant forkyndes.
Frit skulle symmes.*

*Nu høster tiden løn for sine synder.
Verden sig frem mod dommens afgrund skynder.
Hvem tør sig nu med trods og hovmod væbne?
Skyld føder skæbne.*

*Nu er der nød, hvorhen vi end os vender.
 Alt, hvad vi rører, dør i vore hænder.
 Gud, kom tilbage, se til os i nåde!
 Nu må du råde.*

*Opvæk af døde i kirken, folkets moder!
 Lær os at følge Jesus Krist, vor broder!
 Fyld os med freden, vor forsoner skænker!
 Bryd vore lænker!*

A. M.

Hvad der hæmmer kulturen

Albert Schweitzer peger i sin bog „Kulturens forfald og genrejsning“ på en række forhold, som er med til at hæmme kulturen. Frit gengivet nævnes i det følgende nogle af disse forhold:

Kultur forudsætter frie mennesker, men det moderne menneske lever med nedsat frihed og nedsat tænkeevne. Hvis forholdene havde udviklet sig således, at en beskeden og varig velstand var blevet stadig større og større kredse til del, ville kulturen have haft langt større fordel deraf end alle de materielle triumfer, som prises i kulturens navn. Disse gør nok menneskeheden som sådan mere uafhængig af naturen, men samtidig formindsker de antallet af uafhængige mennesker.

Til ufriheden kommer overanstrengelsen. I de sidste par slægtled har så og så mange individer kun levet som arbejdende og ikke mere som mennesker. Hvad man i almindelighed kan sige om arbejdets åndelige og moralske betydning passer ikke mere på dem. Den sædvanlige overbeskæftigelse hos det moderne menneske i alle samfundslag har til følge, at det åndelige i ham forkrøbles. Indirekte rammes han deraf allerede i sin barndom. Hans forældre, omsluttet som de er, af deres arbejdstilværelses ubønhørlige slid, kan ikke på normal måde tage sig af ham. Dermed mister han noget, som er uerstatteligt for hans udvikling. Senere, når han selv er underkastet overbeskæftigelsen, bliver han mere og mere et offer for trangten til ydre adspredelser. At bruge den fritid, han har, til at beskæftige sig med sig selv eller til alvorligt samvær med mennesker eller bøger kræver en koncentration, som falder ham vanskelig. Absolut uvirksomhed, flugt fra sig selv og glemsel er et behov for ham. Han vil forholde sig som ikke-tænkende. Det er ikke dannelse, han søger, men underholdning, som stiller de minste åndelige krav til ham.

Foruden af sin ufrihed, overbeskæftigelse og mangel på koncentration lider det moderne menneske endvidere under sin ufuldstændighed. Også dette er en hæmning for kulturen. Den uhyre udvidelse og forøgelse af vor viden og kunnen fører nødvendigvis med sig, at den enkeltes virksomhed mere og mere indskrænkes til et bestemt område. Arbejdet organiseres, hvorved de enkeltes rekordydelse — muliggjort ved specialiseringen — bringes til at virke sammen. De opnåede resultater er storartede. Men arbejdets åndelige betydning for den enkelte forringes ved det. Kun en del af hans evner, ikke hele mennesket tages i brug. Det skabende og kunstneriske i ham forkrøbles. Ved vor måde at arbejde på har vi lidt tab, og som enkelte har vi tabt i samme grad, som organisationens materielle præstationer er gået op. Også her opfyldes den tragiske lov, at der til en vinding et eller andet sted svarer et tab.

Men det ufrige, overbeskæftigede, ukoncentrerede og ufuldstændige menneske står samtidig i fare for at hjemfalde til ukærlighed og umenneskelighed. På grund af vor fortravlethed er vi ofte på mange måder som fremmede over for hinanden. Forholdene tilfader ofte ikke, at vi forholder os til hinanden som menneske til menneske. Vi lider mange gange ikke mere under, at vi i så og så mange situationer ikke mere tør være kærlige og medmenneskelige, og således ender det ofte med, at vi undlader at være det. Man føler det ofte ikke mere som indvortes råhed at vise utilnærmelighed og mangel på deltagelse over for ukendte mennesker. Dette anses tværtimod på at være tegn på, at man er verdensmand. Vort samfund er også hørt op med at tilkende alle mennesker menneskeværd og menneskeværdighed. Dele af menneskeheden er blevet til menneskemateriale og mennesketing for os.

Kulturhæmmende virker også overorganisationen. Så sandt det er, at ordnede tilstande er en forudsætning for og tillige følge af kulturen, så vist er det også, at ydre organisation, når den har nået et vist omfang, foregår på det åndelige livs bekostning. Menneskene og idéerne bliver da slaver af institutionerne i stedet for at påvirke dem og holde dem levende.

Det er en frygtelig sandhed, at kulturen ikke er blevet lettere, men sværere med den fremadskridende historie og økonomiske udvikling.

J. J.

»Det skal ej ske«

Sådan lød de kongelige ord, da vort fædreland under den første slesvigske krig stod i fare for at miste noget af sit område. —

Det er „Sølvsnoren“s læsere bekendt, at vor kære højskole har måttet lukke dørene i vinter på grund af for få indmeldelser til vinterskolen. Det var slemt. Men der er noget, der er værre: Sta-

ten er igen ude for at erhverve vor stolte skole til soldaterkaserne. *Det skal ej ske!* Den er bygget op for Indre Missions venners gaver. Den er indviet til at være en Indre Missions folkehøjskole, der skulle drives i tilslutning til „Kirkelig forening for Indre Mission i Danmark“. Det blev skrevet på et dokument, som blev nedlagt under grundstenen den 19. juli 1907. Jeg skammer mig som en pisket hund ved tanken om, at vore efterkommere skulle finde dette dokument, efter af skolen måske gennem mange år har været brugt til andre og måske modsatte formål.

„*Det må ej ske*“.

Jeg hørte en Indre Missions højskolemand sige for nogen tid siden, at han troede, at højskolernes tid var forbi. Jeg har hørt den samme tone fra grundtvigske skolemænd.

Det er muligt, at den form, den koldske og grundtvigske højskolebevægelse fik og har, må ændres. Den har været til overordentlig stor gavn for vort folk, og udlandet har taget ved lære af os. Men nu har den gennemlevet de tre generationer, som er den almindelige levetid for åndelige bevægelser i folkehavet. Men så må der tages fat under andre former. Disse kan forbenes og ældes, men så må de gå på bålet og dø ligesom fønixfuglen. Men vækkelsens tider vil aldrig dø, så længe et folk er levedygtigt, thi trangen til at gøre sig jorden underdanig er slægterne medfødt. Et folk skal altid være i bevægelse fremad, hvis det ikke skal dø.

Det er vel naturligt, at staten i disse boligfattige tider ser sig om efter ledige bygninger, og Faarevejle højskole er jo ikke let at skjule i en sekretærskuffe. Og det er vel heller ikke sært, om staten til sidst møder op med et bestemt krav, hvis skolen ikke snart kommer i brug. Foreløbig er det kun en henstilling.

„*Vil I så være Faarevejle højskole tro?*“ lød det så indtrængende fra Viggo Larsen i januarnummeret. Jeg vil gerne sætte en tyk streg under det spørgsmål, og jeg vil gerne føje til: Vi skal være tro mod Faarevejle højskole. For Guds riges skyld. For Indre Missions skyld. For vor egen skyld, thi det er vor sag, det gælder. Alle elever, lige fra vinterholdet 1907—08 til sommerholdet 1950, alle skolens gamle og nye venner og medarbejdere, og alle vi, der har været med som lærere ved skolen.

Lad så være, at arbejdsformerne for vor ungdoms opvækkelse, omvendelse og dygtiggørelse til livets gerning på kristelig grund må forandres, så må der findes andre former og nye veje frem, og fugl Fønix må stå op af asken i forynget og forbedret skikkelse. Men hjertet i vort arbejde for ungdommens timelige og åndelige dygtiggørelse til at være jordens salt og verdens lys må aldrig forandres og ej heller forkalke og forbene, thi så ender det med hjerteslag og død. Og skulle vel vor slægts troende kristne være blevet så forbenet og stivnet i former, at vi ikke kan forny os? — Nej! Det er vi ikke, og det må ej ske!

Der er ebбетider, og der er fløttider, og al åndelig bevægelse er som bølgegangen i havet, op og ned, frem og tilbage, men det står aldrig helt stille.

Jeg appellerer til alle Faarevejle højskoles gamle og nye elever og venner — vi er dog nogle tusinde — og siger: Lad os vise, at vi kan holde den afdeling af Guds vingård, som vi blev betroet, i aller bedste drift. Lad os ikke tænke på, at „min forstander og mine lærere“ er der jo ikke mere. Det er ikke disse personer, det gælder. *Det er Guds gerning på Faarevejle højskole.* Det er vor afdeling af vingården, det gælder. Skal den vokse til med ukrudt, fordi vi svigtede. — Nej! *Det skal ej ske!*

Den trænger til vor forbøn og vort arbejde, og der er mange gamle Faarevejleelever, der lever et bønnens liv, og jeg ved også, at der er mange, der beder for vor skole. Derimod tvivler jeg ofte på, at vi *arbejder* for skolen, som vi burde og skulle.

I må godt vide til opmuntring — jeg røber vist ingen hemmelighed — at Indre Missions hovedbestyrelse har nedsat et tremandsudvalg med Pastor Batholdy i spidsen til at arbejde for Faarevejle højskole, og det arbejder energisk for at finde nye veje. Jeg tager det som en bønørelse.

Thi, at Indre Missions højskole i Faarevejle skulle overgå til staten for at bruges tilsoldaterkaserne med banden og rådden tale! Nej! *Det skal ej ske!*

J. Andreassen

Forstander Hansen-Hauge, Rønde højskole

døde ret pludselig en af de første dage i det nye år. Meddelelsen kom overraskende for os, da vi ikke havde hørt om nogen forudgående sygdom.

Hansen-Hauge var kun 51 år, og havde været forstander i Rønde i knap 10 år.

Det har været vanskelige og besværlige år, Hansen-Hauge har haft i Rønde. Han gik ind i højskolearbejdet i en for Rønde katastrofal tid. Han måtte køre besættelsestiden igennem med alle restriktioner, og en tid tog tyskerne skolen, så der måtte holdes skole andet sted. Efter befrielsen er skolen blevet ombygget og moderniseret, og det har kostet mange penge, så han har også haft økonomiske vanskeligheder at kæmpe med.

Alt dette tager hårdt på den mand, der står med ansvaret. Og selve arbejdet som højskolemand har han også taget alvorligt. Han skriver selv i Rønde højskoles jubilæumsskrift 1947: »Vejen går ind i studerekammeret, hvor de gamles erfaringer tages ned fra hylderne, og hvor bøgernes skatte står og venter på at blive udmøntede. Der ser man sin lidenhed og sin afmagt, og der drives man på knæ for den almægtige Gud: Gud vær mig synder nådig! At jeg med

mine famlende hænder og urene læber må kendes værdig til at dele dine skatte ud og til at tolke din storhed! —«

Det var kun få år, Hansen-Hauge fik i Indre Missions højskolearbejde, men vi takker for hans indsats.

Chr. Davidsen, forstander, Horne.

Fra elevkredsen

KOLDING HØJSKOLEKREDS

Lørdag den 10. marts kl. 20 taler forstander Jørgen Jensen, Faarevejle, på K.F.U.M. — Alle er velkomne.

P. u. v.

Tage Sanden

HALLO GAMLE PIGER FRA 39!

Hele vore dejlige sommer har i dag passeret revue. Kan I huske? Sådan har vi stadigvæk spurgt hinanden. Det har været dejligt at snakke om de glade dage, hvor vi delte alvor og fest. Med ønske om, at mange endnu må hente rige og lyse minder på „Faarevejle“ sender vi jer alle en hjertelig hilsen.

Agnes Nielsen

Marie Christensen

Karen Christiansen

Annelise Kjær

Gudrun Spliid

Margrethe Tiedt

KÆRE SYDSLESVIGERE 1948

En lille hilsen sendes jer fra os heroppe, for at I skal vide, at vi er med jer, og I skal blot blive ved med at holde ud. Ruth, til dig sender jeg en dyb og inderlig tak.

De hjerteligste hilsener fra jeres allesammens

„Fido“.

ADRESSEFORANDRINGER

Ane Lauridsen, Hodsager, Holstebro.

Lærer V. Kofoed-Hansen, Sygehusvej 2, 1. sal, Rønne.

Evald Lyhne, Hjelmensgade 29 st., Aarhus.

Tage Thagaard, Troelstrup, Brædstrup.

1947 Anne M. Dandanell, Lundegård, Skt. Lukasvej 7, Hellerup.

1947 Ruth Petersen, Uhre, Vejle.

1947 Solveig Winther Nielsen (f. Daugaard), Nylandsvej 14 st. t. h., Kalundborg.

1947 Lilly Christensen, Dæmningen 3, Vejle.

1947 Eva Larsen, Brahesborg, Assens.

1947 Caroline Madsen, Aalborggade 1, 2. sal, Aarhus.

1948 Elisabeth Jensen, c/o Børge Danielsen, Molbach Søften, Hinnerup.

1948 Erna Carlsen (f. Møller) Elev Ventetidshjem, Lystrup.

1948 Lilly Nielsen, Missionshotellet, Prinsensgade, Aalborg.

1948 Johanne Pedersen, Fuglesangsvej 1, Holstebro.

- 1948 Agnes Petersen, adr. Otto Nielsen, Skovby, Hammerum.
 1948-49 Gunnar Munch, »Fredegård«, Maaløv.
 1949 Karen Christensen, Sømandshjemmet, Esbjerg.
 1949 Sara Christiansen, »Lillemarksgård«, Snekkerup, Borup.
 1949 Ruth Hansen, Sneslev O, Fuglebjærg.
 1949 Ruth Schmidt, K. F. U. M., Vejle.
 1949 Ella Svendsen, pension Iversen, Nytorv 13, 1. sal, Aalborg.
 1949 Gerda Winther, hotellet, Billund.
 1949-50 Lora Jørgensen, Louisestiftelsen, Sorø.
 1949-50 Jørgen Knold, »Lindegård«, Aarslev.
 1949-50 Agnes Vyff Lauridsen, Aalborg drengeshjem, Annebergvej 71, Aalborg.
 1950 Mildred Primdahl Jensen (f. Gjerding), Brøndlund, Gabøl.
 1950 Sigrid Vingborg, »Dalby Møllegård«, Kolding.
 1950 Tove Rasmussen, gj. Ishøjgård, Ishøj, Taastrup.

FAAREVEJLEKREDSEN PÅ BORNHOLM

holder stævne i „Emaus“, Rønne, søndag den 4. marts kl. 15. Missionær Kjær-Frederiksen, Aakirkeby, taler. Kaffebord. Alle tidligere elever og venner af skolen er hjertelig velkommen.

Vilh. Kofoed-Hansen

Fra skolen

Også i januar er der kommet nogle nye forespørgsler og indmeldelser til sommerskolen. Med hensyn til forespørgsler ligger det ligeså godt som sidste år ved denne tid. Antallet af indmeldelser er på nuværende tidspunkt lidt færre. Kan sommerholdet blive noget lignende som sidste år skal vi ikke klage, selv om det selvfølgelig gerne måtte blive større.

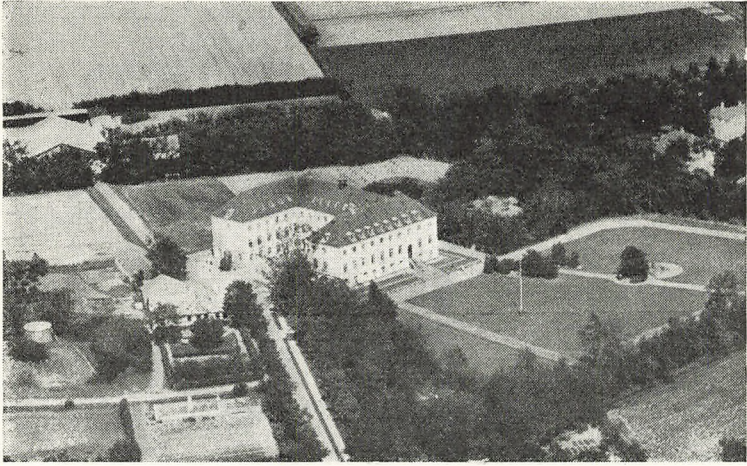
Med hensyn til det, der nævnes andetsteds i bladet, og som har været nævnt mand og mand imellem, at militære embedsmænd nogle gange har set på skolen, så må det ikke forlede nogen til at tænke, at man så ligeså godt kan opgive det hele med det samme. Det er mit bestemte indtryk, at faren er drevet over for denne gang, og at der ikke vil ske mere i denne sag, medmindre den udenrigspolitiske situation skulle blive betydelig forværret.

Lad os derfor alle efter bedste evne arbejde videre på tilgang til den kommende sommerskole og ikke lade os sløve af den næsten utålelige risiko, der synes at være ved at leve i dag.

Vi holder ikke week-end i vinter. Derimod håber vi at se rigtig mange af jer til elevfesten til sommer den 7.—8. juli.

Hjertelig hilsen

Els og Jørgen Jensen

Fårevejle højskole og efterskole

Sommerskole for unge piger begynder 3. maj.
Skriv efter program.

Jørgen Jensen.

Udgivet af Faarevejle højskoles elevforening.
Formand: *Aage H. Lund.* Redaktør: *Jørgen Jensen.*
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle Højskoles Elevforening

41. årg.

Marts 1951

Nr. 3

Vis mig dine veje

I 2. mosebog 33.—13. siger Moses sådan til Gud: »Dersom jeg har fundet nåde for dine øjne, da vis mig, kære, dine veje«. For Moses var det ofte en kamp at finde frem til Guds veje med ham og hans folk.

Om stifteren af den kristne buddhistmission i Kina, K. L. Reichelt, fortælles der, at han gik 17 år på Kinas veje blandt buddhistmunke, inden den første af dem blev vundet for Guds rige, og inden han fandt frem til Guds veje til at nå disse mennesker med evangeliet.

Hvor ofte kan vi ikke fristes til at slå os til ro med, at vi har de dertil beregnede rammer, hvorigennem mennesker kan høre om Guds rige, hvis de vil have noget med det at gøre. Men der er mange ting, også i vore arbejdsformer, som er i støbeskeen i dag, og vi skal sikkert i langt højere grad lære at bruge det personligt opsøgende arbejde og samtale med mennesker, hvor de står.

Måtte vi leve vort liv under Guds nåde, og måtte vi leve med bøn om, at Gud vil vise os sine veje og give os kræfter til at gå ad dem.

JØRGEN JENSEN.

En opmærksom bibellæser

En fange, som i mange år sad indespærret i et fængsel i Spanien (30 år), havde på fængselsvæggen skrevet følgende:

I den hellige skrift forekommer ordet „Herren“ 1853 gange. Det ottende vers i den 97. salme er det midterste vers i hele bibelen. Det niende vers i det ellefte kapitel i Joh. evangeliet er det korteste vers.

I salme 107 er fire vers ganske ens, nemlig 8, 15, 21 og 31.

Hvert vers i salme 136 slutter med det samme ord.

Det 37. kapitel i Esaias bog og det 19. kapitel i den anden Kongernes bog er ganske ens.

I hele bibelen findes 3.538.483 bogstaver, 773.993 ord, 31.373 vers, 1180 kapitler og 66 bøger.

Det 26. kapitel i Ap. Gern. er det herligste, men det elskeligste er den 23. salme.

De trøstefuldeste forjættelser er Joh. evangeliet 14., 2.—7., 27. og Math. 9, 19.. Salme 37—4 egner sig bedst for nyomvendte.

Alle, der lider af indbilskhed, bør lægge sig Math. 6. kapitel på sinde. Den hele verden burde læse Lukas 6, 20—49.

Efter 30 års forløb døde fangen i fængslet. Der er ingen tvivl om, at han er blevet opmuntret og holdt i ånde gang efter gang ved at læse sin bibel med opmærksomhed. På ham opfyldtes ordene: „Dette er min trøst i min elendighed, thi dit ord har holdt mig i live“ (vers 10 i den 119. salme), og „Dersom ikke din lov havde været min lyst, var jeg omkommet i min elendighed“ (vers 92 i samme salme).

Det bør erindres, at fangen har benyttet en spansk bibel, hvor ordstillingen kan være lidt forskellig fra vor bibel.

Selv om bibelen er verdens mest udbredte og mest læste bog, læses den dog alt for lidt. De skatte, der gemt i den bog, er så store og værdifulde, at al krig, hungersnød og elendighed ville ophøre i denne verden, hvis den hellige skrift bliver livets lys og folkeslagenes vejleder under vor vandring i støvets verden. Men ak!

J. A n d r e a s s e n.

Har du svigtet?

Det spørgsmål må jeg stille mig selv overfor gang på gang, som en synder, der tror på Jesus Kristus. Har jeg svigtet min frelser og ikke bekendt hans navn og ikke været et vidnesbyrd om hans kærlighed. Og det spørgsmål må jeg stille mig selv overfor som gammel elev fra F. H. Har jeg svigtet F. H. og ikke arbejdet på at skaffe elever.

Har jeg svigtet? Det spørgsmål må jeg også stille mig selv over for som ungdomsarbejder, når jeg gang på gang bliver udsat for,

at der ingen unge er til at tage ældre ledes arbejdet op inden for den kristelige ungdomsbewægelse. Har jeg svigtet ungdommen og ikke gjort et målbevidst arbejde for at hjælpe dem i gang og ud-danne dem til at bringe evangeliet videre til deres kammerater.

Har vi svigtet? Lad os alle ærligt prøve os selv over for dette spørgsmål, og mange gange tror jeg, at vi må høje hovedet og ind-rømme: Ja, jeg har svigtet!

Det går småt med vidnesbyrdet. Ingen elever har jeg sendt til skolen. Ingen unge har jeg til at videreføre arbejdet inden for det kristelige ungdomsarbejde. Vidnesbyrdet er forstummet. Skolen tom, KFUM og K's medlemstal mindre.

Skal det fortsætte sådan? Nej, vi tager skeen i den anden hånd og tager fat. Vi søger først stilheden for Guds ansigt (bøn og bibel-læsning), og så går vi i gang med at tale med de mennesker, vi ar-bejder sammen med, om Guds kærlighed. En herlig opgave, der vil få betydning ikke bare for de andre, men mest for os selv.

Samtidig med, at vi arbejder målbevidst med at få de unge i gang og få dem uddannet, så får vi også brug for højskolerne, og vi, der har været på F. H., vi skal for skolens skyld, men mest for de unges skyld sende dem en sommer eller vinter på F. H. Vi må kende vort ansvar over for de unge.

Jeg tror, at i samme grad, som vi får vore unge på højskole, i samme grad vil vi få flere dygtige unge til at gøre en gerning for Guds riges udbredelse.

Gamle elever fra F. H., hvor er jeres børn? Og unge, hvor er jeres kammerater ... Skal vi nu lige vise, at vi kender vort ansvar!

Kærlig hilsen.

T a g e S a n d e n (1939—40).

Fra „Løgneren“

I det følgende gengiver vi et par udpluk fra Martin A. Hansens bog „Løgneren“. Den sætter mange tanker i gang og kan give stof til flere litteraturtimer. Den siger mange ting, som netop passer på efterkrigstidsforhold.

Den, der kaldes „Løgneren“ i bogen, er læreren Johannes Vig på Sandø. Han gør godt mod flere mennesker og siger mange rigtige ting, men sviger dog alligevel livet og lyver sig bort fra at handle.

Om menneskers ulejlighed siger Johannes Vig: „Men se, om hun kommer. Det er langt over tiden. Måske jeg heller ikke er så opsat på, at hun skal komme. Når hun altså har et eller andet bestemt at snakke om. Det betyder ulejlighed. Det ved man. Når folk her på øen siger til en: jeg har forresten noget, jeg gerne vil snakke med dig om, skolelærer, så ved man besked. Det betyder urede. Noget

man skal gruble over og ligge vågen over, skønt det ikke kommer en ved. Menneskers sind er som uredt garn. De kommer med deres knylder. Man aner jo ikke, hvor man skal begynde, og hvor man skal ende“.

Johannes Vig kan også undre sig. Derom siger han blandt andet: „Nu sidder jeg og venter på børnene. De kommer først om et par små timer. Så bliver her lugt af våde vanter, fedtsvæerte og spegepølse. Se dem nu for dig, Natanael. De er tretten i den store klasse, som kommer nu. Seksten i den lille klasse, der var her i går. Tretten småmænd og småkvinder. Tretten besynderlige skabninger. Ja, her sidder altså den fjortende. Mener du ikke, vi er besynderlige, Natanael? Jeg mener ikke bare sjæleligt. Men i det hele som skabninger på jorderig. Har du aldrig til bunds undret dig, Natanael, undret dig over de sære muslingskaller af brusk, et menneske har på siden af hovedet, ørerne? Eller se på din hånd, Natanael. Bevæg fingrene. Se rigtig på den. Den er da besynderlig. Jeg vil ikke noget dybsindigt og filosofisk med det, Natanael, men en gæst på jorden må lære at forundre sig. Hvad skal jeg sige, når jeg går blandt blomsterne i enge“.

Om menneskers frigørelse og grubliseren siger Martin A. Hansen gennem Johannes Vig: „Jo, der er flere måder, man kan prøve at gøre sig fri på. Anne-Mari gør sig fri, en-to-tre, med et pennestrøg. Fri til en ny kærlighed, der svulmer. Men ak, hun er jo bundet. Hun er bundet af det, hun husker. Og hun er bundet af en besværlig drøm om lykken. Af en stor løgnagtig drøm om kærlighed og glæde. — Man kan prøve at gøre sig fri ved store, kloge tanker, Natanael. Dur ikke, tror jeg. Ja, jeg har jo også engang gået under en kuppel af store ideer. Jeg har haft en myggesværm af interessante tanker hængende over mit hoved, min dreng. Hvad blev det til? Ja, har man noget at sige til en minesprængt fiskers enke, Natanael? Hvor til denne uhyre grubliseren og ulejlighed, når livet dog er flygtigt og går som vind gennem græsset, og man ikke har grublet sig eet ord til, man kan gå hen og sige til Line, Eriks enke?“ **J.**

Fra elevkredsen

FAAREVEJLEKREDSEN PÅ BORNHOLM

samlet til møde i Rønne d. 4. marts, sender alle gamle venner og kammerater en hilsen.

Andreas Jakobsen, 1908—09. — Marie Rømer, 1911. — Anna og Poul Seidelin, 1919. — Anna Dahl, 1921. — Agda Kofoed, 1923. — Agnes Rasmussen (f. Nielsen), 1924. — Helga Sørensen, 1924. — Ludvig Hartvig, 1925—26. — Ingeborg Hansen, 1927. — Karen Andersen (f. Andreasen), 1927. — Agnes Kjøller, 1927. — Hans Andreas Olsen, 1927—28. — Ellen Bech, 1928. — Mette Kjær Nielsen,

1928. — Karl H. Olsen, 1929—30. — Gunver Hansen, 1930. — Sofie Olsen, 1930. — Ellen Lund, 1932. — Alma Pedersen, 1932. — Esther Lund, 1935. — Ellen Larsen, 1941. — Thora Dam Larsen, 1947. — Vilh. Kofoed-Hansen.

FAAREVEJLEKREDSEN FOR KØBENHAVN OG OMEGN

Lørdag d. 21. april kl. 19,30 holder Faarevejlekredsen møde på KFUK, Kannikestræde, København. Højskolens formand, fabrikant Vald. Olsen, taler. — Også fra højskolen venter vi, at der kommer nogle. — Kom og vær med!
Kr. Bach.

KOLDING HØJSKOLEKREDS

Lørdag d. 14. april kl. 20 taler lærer N. P. Pedersen, Haslev udvidede højskole, på KFUM. — Alle er velkomne.

P. u. v.

Tage Sanden.

KOLDING HØJSKOLEKREDS

Indre Missions højskolekreds for Kolding og omegn indbyder alle unge mænd og kvinder til week-end 28.—29. april 1951 på søndagsskolelejren „Lyngsbo“, Erritsø pr. Fredericia.

Lørdag kl. 20,15 foredrag: „Ungdommens problemer i dag“.

Forstander Magelund, Haslev udvidede højskole.

Søndag kl. 9,45 foredrag: „Står vi over for en ny tid?“

Forstander Magelund.

Søndag kl. 15,00 foredrag: „Vore vanskeligheder og Guds almagt“. Forstander Thorlø, Haslev højskole.

Medbring sovepose, toiletartikler og De unges sangbog. Prisen bliver ca. kr. 6. Indmeldelse snarest og senest d. 20. april til: Kredssekretær Tage Sanden, Andst, med oplysning om ankomst og afrejse.

HJERTEFELIG VELKOMMEN!

P. u. v.

Tage Sanden.

F. H. — ESBJERG

Tirsdag d. 10. april kl. 20 samles vi på KFUK, Esbjerg, til højskoleaften for Esbjerg KFUM og K, hvor forstander Jensen taler.

F. H.'erne i Esbjerg.

ADRESSEFORANDRINGER

1947: Kirsten Klausen, Ryvangs allé 18, København Ø.

Fra skolen

Martin A. Hansen skriver i sin bog „Løgneren“ om læreren Johannes Vig, at for ham betød foråret urede og ulejlighed. Sådan kan vi nok i mørke øjeblikke se på alting i livet som ulejlighed, men når vi vil lære at tage livet af Guds hånd og lade os bruge af ham, så er der velsignelse at hente midt i al livets ulejlighed og kamp.

Forår betyder, at der er mange ting, der skal ordnes, og Tage og jeg har begyndt at arbejde med det, der skal pudses op ved skolen, og ved det, der skal gøres i mark og have.

I påsken får vi en stor lejr i fem dage, og så venter vi iøvrigt på, at et hold sommerpiger skal komme til maj og gøre „ulejlighed“, komme med deres spørgsmål og problemer, thi det er jo for at drive skolevirksomhed, at vi i det hele taget er her.

Nu, mens dette skrives, har vi 48 forespørgsler og 16 indmeldelser til sommerskolen. Med forespørgsler er det lige så godt som sidste år. Med indmeldelser er det indtil nu gået lidt langsommere. Marts og begyndelsen af april plejer at være den bedste tid, hvad indmeldelser angår, så vi håber at blive overrasket i den rigtige retning. Vi skulle gerne have en snes stykker i hver klasse (højskole og efterskole). Til højskole kan der søges understøttelse indtil 15. marts, men dog også oftere senere. Til efterskole kan der søges lige til maj.

Vi håber, det må gå godt med indmeldelser og også nye forespørgsler i marts og begyndelsen af april. Der er også en lille mulighed for nogle udenlandske elever, men derom ved jeg dog intet bestemt før i april.

Hvis I kan gøre noget, så prøv det. Ja, jeg ved nok, at mod åndelig død og ligegyldighed formår mennesker intet, men kun Guds ånd, men der ligger undertiden opgaver uden for vor dør, hvis vi vil lade os bruge et personligt opsøgende arbejde.

Det bliver undertiden udlagt derhen, også i vore kredse, at det drejer sig om at holde nogle bygninger og institutioner vedlige. Det er ikke det, der er sagen, thi det kan der sandsynligvis nok findes udveje for, men det drejer sig om at redde ungdommen.

Hjertelig hilsen

Else og Jørgen Jensen.

Plads tilbydes

Vi søger til 1. maj på højskolen en kokkepige og en ung pige med kendskab til madlavning samt en karl (gerne yngre) eller eventuelt en ung pige med interesse for at passe gartneri og besætning.

Noget at leve for

I årsskriftet fra Lolland højskole hedder det i en udtalelse, at højskolen ikke så meget skal give mennesker noget at leve af, men noget at leve for. Det er sagt før på forskellig måde, og er også — uden at nødvendigheden af det første skal undervurderes — så rigtig.

Produktion og økonomi er ting, som vi i høj grad er nødt til at beskæftige os med under vort lands nuværende vanskelige stilling, men fremfor alt må vi dog ikke glemme, at vi skal have noget at leve for.

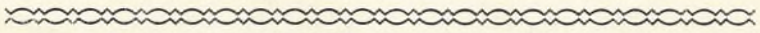
Det er den store nød for mange mennesker i efterkrigstiden, at livet har mistet enhver mening for dem. I tidligere tider var man dog altid forvisset om, under livets skiftende kår, at Gud havde trådene i sin hånd. Denne tro er ofte nu afløst af den store meningsløshed.

Jeg har et par gange før nævnt Martin A. Hansens „Løgneren“. Deri siger læreren Johannes Vig også, at han véd ikke, hvad det ord livet betyder. Livet har langsomt mistet al mening for ham, og han kender kun Guds nærhed, når han slår hårdt. Gud har ikke rigtig fået lov til at tale til ham gennem livets prøvelser, så han kunne komme i vækst.

Der er en, der med myndighed har talt om, hvad livet er, nemlig Jesus Kristus, idet han siger, at han er livet, og han er menneskenes lys, og han kan også kaste lys over et fattigt menneskeliv, så det forvandles fra den komplette meningsløshed til et liv i tjeneste for Gud og mennesker.

Jørgen Jensen.

✧ *Elevefesten bliver i år den 7.-8. juli* ✧

Tag på **FÅREVEJLE**
HØJSKOLE OG
EFTERSKOLE

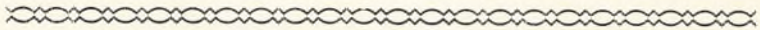
Sommerskole

for unge piger begynder 3. maj

Program og ansøgningskema bedes sendt til:

Navn

Adresse

Udgivet af Faarevejle højskoles elevforening.
Formand: Aage H. Lund. Redaktør: Jørgen Jensen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle Højskoles Elevforening

41. årg.

April 1951

Nr. 4

Bliv i kærlighed!

Paulus skriver i sit andet brev til Timotheus om, at i de sidste dage skal der komme vanskelige tider, og at menneskene skal blive ukærlige. Det synes vi også i stigende grad at kunne iagttage rundt omkring i verden, og derfor trænger vi til Jesu opfordring om at blive i hans kærlighed.

I de totalitære stater mod øst søger man at dræbe det budskab, at Gud er kærlighed, og at vi er bestemt til at leve i hans kærlighed. Skulle vi komme under samme vilkår, så vil kampen ikke komme til at dreje sig om økonomiske systemer, men om dette at opdrage børnene til at blive i Guds kærlighed.

Også i vor vestlige verden mærker vi, at ukærligheden og hensynsløsheden breder sig, og vi kender alle i vort eget liv til åen ondes snigløb mod os for at gøre os kolde og ukærlige. Derfor må vi leve i daglig bøn om, at det onde, hårde og ukærlige i denne verden ikke skal forgifte og ødelægge vort liv, men at vi må være tro mod det, at Gud elsker os, og dagligt leve ud fra denne hans kærlighed.

Jørgen Jensen.

Sabbathshvilen

Mel.: Nu kom det bud fra englekor . . .

O Gud, hvor er din nåde stor
mod syndere hernede.
Hver dag du vil med livets ord
os styrke og vejlede,
thi bibelbogen du os gav
som støttestav.
Tak, Herre, for din nåde!

Vi må med stor frimodighed
frem for Guds trone træde.
Gud lover os barmhjertighed,
»halleluja« vi kvæde,
for nådig hjælp i livets strid
til rette tid.
Tak, Herre, for din nåde!

En sabbatshvile er der hist
tilbage for gudsfolket.
Apostlen ved Guds ord forvist
så har Guds løfte tolket,
og vi skal evigt hvile der
fra møje her.
Tak, Herre, for din hvile!

Der er for evig tid forbi
al synd og nød og smerte.
Ej sorger mere kender vi,
kun glæde i vort hjerte,
og vi skal se dig, som du er,
o, Frelser kær,
og vi som dig skal blive.

Der i det store lovsangskor
for Guds og lammets trone
med pris og tak og glæde stor
skal vore læber tone.
Der i det ny Jerusalem,
vort rette hjem,
vi skal for evigt leve.

Højskolen: en milepæl

Da jeg for ikke så lang tid siden rejste fra Fårevejle højskole med et ophold usædvanligt rigt på såvel elementær som åndelig oplysning bag mig, stod det klart for mig, at gennem dette ophold havde Gud villet vise mig, at han havde en gerning til mig. Da jeg tilmeldte mig som elev på F. H., var jeg langt fra klar over, hvorfor jeg gjorde det. Jeg tænkte som så: »Det kan vel aldrig skade«. Det gjorde det heller ikke, men at der gennem denne korte tid skulle ske en så gennemgribende forandring i mit liv, som tilfældet har været, det havde jeg sidst af alt regnet med.

I dag står jeg i et arbejde i menigheden. Et arbejde, hvor jeg daglig får lov at hjælpe mennesker, syge på legeme og sjæl. En stor og herlig gerning, synes jeg. Ufatteligt, at Gud betror mig den.

Næst min Gud er det højskolen, og hvad den gav mig, som jeg må takke for, at jeg i dag har fundet min plads i en gerning, som jeg føler og tror vil blive en livsgerning for mig. Havde jeg ikke haft opholdet på højskolen bag mig, det ophold, der har modnet mig til at gå livet, med alt dets modgang og medgang, sorg og glæde, imøde, så havde jeg sandsynligvis i dag stået rådvild over for livet med en følelse af, at jeg var tilovers. Højskolen har givet mig et personligt standpunkt, ikke alene i min tro på Gud, men også over for livets mange forskellige problemer.

Når jeg skriver dette, så er det ikke for at fortælle, hvad højskolen har betydet for mig alene, men så er det, fordi jeg gerne vil prøve på at give udtryk for, hvilken betydning højskolen har i det hele taget. Den er i alle tilfælde et sted, hvor et menneske kan komme og få klarhed på mange ting, som forekommer i hverdagslivet. Den er et fristed, hvor unge kan samles og gennem kammeratskabet finde og hjælpe hinanden.

Den *kan* blive en milepæl i livet.

En elev.

Den europæiske træthed

Bladet »Grænsen« har spurgt en ung intellektuel sydslesviger, der har sin plads i det danske kulturarbejde, om hans syn på Tysklands remilitarisering. Hans svar lyder: »Min mening om remilitariseringen stemmer hverken overens med Hermann Clausens eller Montgomerys. Jeg forkaster af princip remilitarisering, ligesom jeg på grund af mine erfaringer er en fanatisk modstander af krig. Jeg ved kun alt for godt, at den vesttyske remilitarisering uvægerligt vil medføre, at jeg om kort tid påny

må drage i krig. Jeg har ingen ambitioner af nogen art om igen at skulle i krig, ligegyldigt på hvilken side, det så måtte være. Selv om jeg erkender, at det også i dette tilfælde drejer sig om forsvaret af den vestlige kultur (hvilket for øvrigt efter mine erfaringer med besættelsesmagterne synes mig ret tvivlsomt), så vil jeg ikke føre en finger for at forhindre ulykken.

For det første indser jeg kun alt for godt, at ingen magt i vesten er i stand til at holde russerne stangen i blot 24 timer, og for det andet løber man den risiko at lande på den forkerte side. Det skete for mig under Hitler, og jeg har ikke i sinde at begå den fejl en gang til, at tabe en krig.

Idealer har jeg ikke mere nogen af. Jeg stiller nu kun mig, mit kummerlige liv og mine pårørendes i centrum for mine tanker, og hvis jeg erkender, at livet ikke mere er værd at leve, vil jeg ikke tøve med at drage den sidste konsekvens: Selvmord. Hvis jeg bliver tvunget til at tage et vaaben i haanden — ja, man vil ikke få megen glæde af mig. Jeg vil være blandt dem, der løber først og hurtigst.

Min indstilling har intet med fejghed at gøre. Jeg laa tre år ved fronten under den sidste krig, og endnu i 1947 søgte jeg miner.

Jeg er simpelthen træt og apatisk«.

Ungdoms idealisme

»I min ungdom har jeg lyttet til voksnes samtaler, hvorfra der slog mig et hjertebeklemmende vemod i møde. De så tilbage på deres ungdoms idealisme og evne til at begejstres som på noget kostbart, de skulle have holdt fast på. Men samtidig betragtede de det som en naturlov, at de kunne ikke have gjort det. Da fik jeg en angst for, at jeg også engang skulle komme til at se så vemodig på mig selv. Jeg besluttede, at jeg ikke ville underkaste mig denne tragiske fornuftighedsudvikling. Hvad jeg lovede mig selv, har jeg forsøgt at gennemføre«.

(*Albert Schweitzer*).

Gud, som taler

Hebræerbrevets forfatter skriver i kap. 12 om, at vi skal se til, at vi ikke siger os fri fra Gud, der taler. Vi står ofte spørgende og rådvilde over for det, der sker, men Gud vil tale til os både gennem verdensbegivenhederne og gennem det, der møder den enkelte af os.

Da jeg for nogen tid siden standsede ved den mærkelige slutning i Martin A. Hansens bog »Løgneren«, så kom jeg til at

tænke på disse linier fra hebræerbrevet. Læreren Johannes Vig i »Løgneren« siger nemlig til sidst disse mærkelige ord om sit liv: »Jeg husker, at der i Egils saga fortælles, at en mand mangfoldige år efter Egils død fandt en stor hovedskal i jorden. Den var meget tung og af en usædvanlig tykkelse. Da manden lagde den på kirkediget og huggede til den med sin økse af al magt, blev der i kraniet kun et hvidt mærke. Man mente da, det måtte være Egil Skallagrimsons hovedskal. Jeg tror, det har sig på samme vis med min livslod herefter. Den er, som Gud vil, når det aldrig bider på min ensomheds lod, hvordan så ens vrede og nød er om natten, når man våger«. — Trods det gode, som Johannes Vig gjorde mod flere mennesker, så var hans liv alligevel som kraniet, hvor øksen ikke bed på. Gud fik ikke rigtig lov til at tale til ham gennem det, der mødte ham af sorg og glæde, så han kunne komme i vækst, men han tog resigneret imod, hvad livet bød.

Det ligger så nær for os resigneret at give op over for livets modgang. Men måtte Gud få lov til at tale til os gennem begivenhederne, så vi kan være mennesker, der er i vækst, og så vi kan modnes til den evige høst.

Jørgen Jensen.

Fra elevkredsen

KOLDING HØJSKOLEKREDS

Lørdag den 19. maj kl. 20 taler forstander Møller, Tommerup højskole, på KFUM over emnet: Hvad er sandhed?

P. u. v.

Tage Sanden.

HILSEN FRA ESBJERG

Vi er nogle F. H.'er, som har været samlet til højskoleaften på KFUK i Esbjerg, hvor forstander Jensen har talt og været sammen med os. Vi sender hilsen til alle vor kammerater.

Kirstine Krogh, 1948. — Thorkild Lauridsen, 1948—49.
— Ejnar Rasmussen, 1948—49. — Karen Christensen, 1949. — Erna Heide, 1949. — Ruth Mortensen, 1949 — Lizzie Klitaa, 1950.

HILSEN FRA SYDSLEVIG

Jeg vil gerne herigennem sende en hjertelig hilsen til mine kammerater fra sommeren 1950 med tak for den dejlig sommer. Min kusine og hendes veninde kommer som elever på skolen til sommer.

*Annelise Højer,
Frederiksstad.*

BRYLLUP

Den 13. marts viedes Krista Lauritsen (1949) til Egon Sejbjerg. Vi ønsker hjertelig til lykke. J.

ADRESSEFORANDRINGER

1948, Inge Kejndal, Rødkilde højskole, Stege.

1948, Inge West, Lyngbakken 1, Lyngby.

1949, Agnes Ferm, Børnehjemmet, Korsgårdsvej 11, Charlottenlund.

1949, Krista Sejbjerg (f. Lauritsen), »Tjørnebo«, Linde, Bur.

1949, Gerda Winther, Knarborg Vorbasse.

1949—50, Ellen Nielsen, Moltkes sygehjem, Ruds Vedby.

HILSEN FRA VIDEBÆK

Mel.: Vort modersmål.

*For firti år tilbage, en herlig sommerdag,
farvel jeg hilste hjemmet, alt i det kendte lag.
Mit mål var Fårevejle, det kære, hvide slot,
for som elev på skolen at lære meget godt.*

*To seksti unge piger mod skolen stævned frem,
med rette det benævnes som et Bethaniahjem,
hvor Jesus selv var husven, den kære hyrde god.
Fornødent er at vælge sin plads ved hyrdens fod.*

*Vi beder Gud bevare vort kære skolehjem,
hvis mål har altid været at føre: Bedre frem.
Men og Bethaniahjemmet er under vekslings kår,
snart sorgens skygger ruger, snart sol der over står.*

Kærlig hilsen til »Sølvsnoren«s venner, især sommerholdet 1911.

Ane Mikkelsen (f. Jensen).

Fra skolen

Til sommerskolen har vi indtil nu fået 22 indmeldelser. Det kan altså se ud til, at det vil knibe at få samme tal som sidste år, selv om vi har haft lige så mange forspørgsler. Selv om værdien af et skoleophold ikke er afhængig af elevtallet — tværtimod er det ofte muligt at gøre det mere hjemligt for et mindre hold — så er det dog med de store rammer, som findes her, i det lange løb en vanskelig opgave at løse. Medvirkende til nedgangen er jo nok den almindelige tilbagegang for højskolerne, men også usikkerheden om skolens fremtid, hvorom der

fortsat forhandles i I. M.s bestyrelse. Presset fra staten for at få skolen har heller ikke gjort det lettere, og som regel ved folk jo mere, end man selv ved.

Da den 3. maj i år er Kristi himmelfartsdag, så regner vi med at begynde sommerskolen den 4. maj. Med det nødvendige personale ude og inde er det i orden for sommeren, men derom mere i næste måned. — Åbningsmødet bliver den 6. maj om aftenen.

Foruden det ordinære sommerophold har vi aftale om nogle korte højskolekursus og stævner i sommerens løb.

Den 26.—28. april afholdes i Børkop højskolemøde for medarbejdere ved I.M.s højskoler, og vi glæder os til at deltage deri.

Hjertelig hilsen

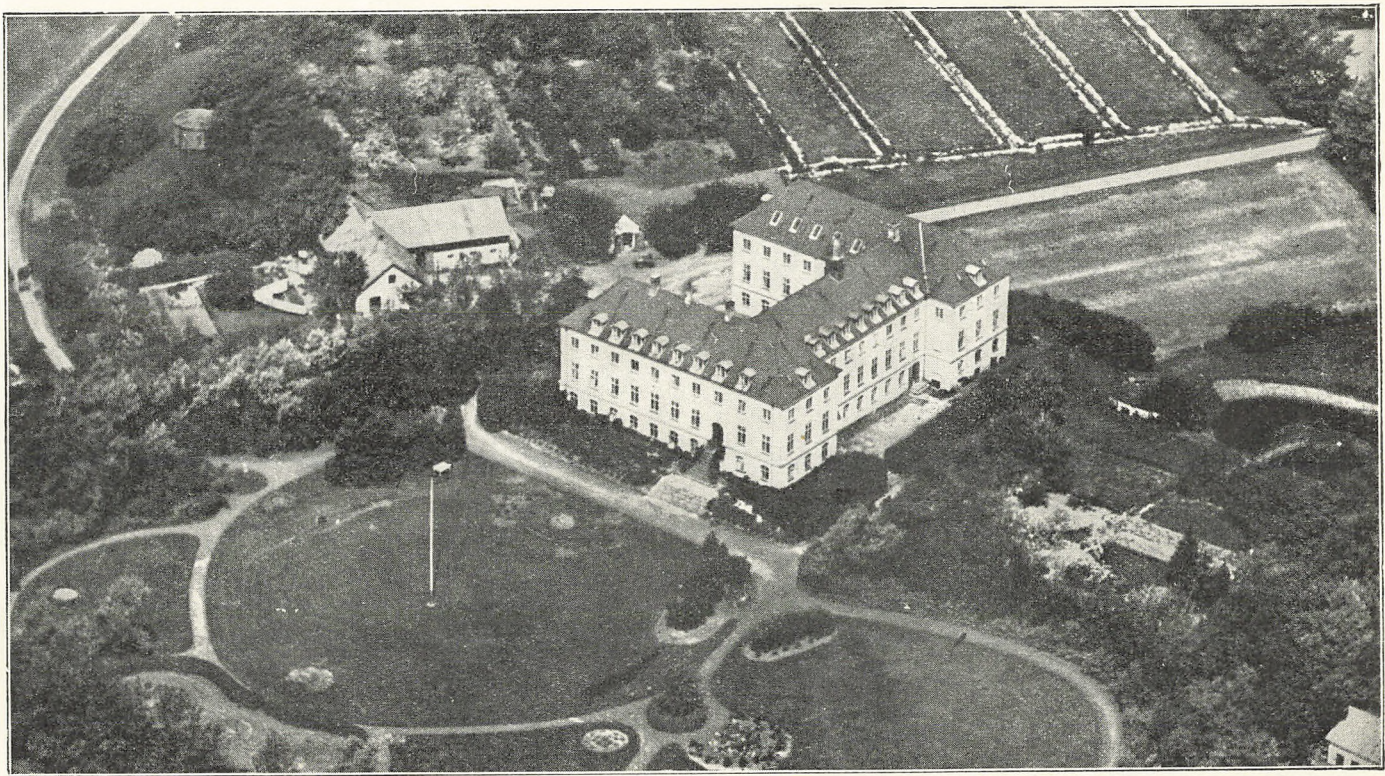
Else og Jørgen Jensen.

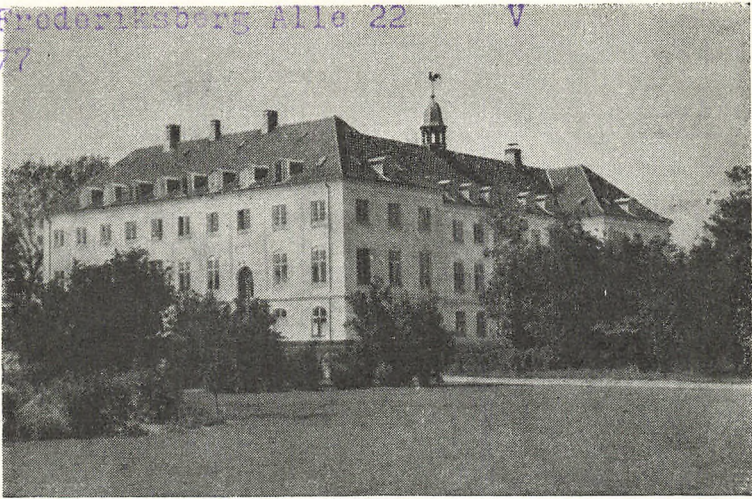
Fårevejle højskole og efterskole

Sommerskole for unge piger begynder 3. maj.
Skriv efter program.

Jørgen Jensen.

Udgivet af Faarevejle højskoles elevforening.
Formand: *Aage H. Lund.* Redaktør: *Jørgen Jensen.*
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle Højskoles Elevforening

41. årg.

Maj 1951

Nr. 5

Åbningsmødet

Ved åbningsmødet på højskolen søndag den 6. maj om aftenen var der samlet henved 200 mennesker. Efter at jeg havde budt velkommen, talte pastor Morsing om menneskehedens krise.

Pastor Morsing udtalte, at menneskene befinder sig i en krise, hvor det skal afgøres, om det skal blive til liv eller død. Det er ikke så meget en krise i forskellige ydre ting, som det er det enkelte menneskes krise, fordi mennesket i vid udstrækning er kommet uden for sin bestemmelse. Krisen er ikke af ny dato, men den er blevet stadig stærkere. Gennem forskellige ismer har man søgt, og søger man stadig at kurere sygdommen, men man glemmer at gå til ondets rod. Man går ud fra menneskets egen godhed, og en del fremskridt har man også nået, men man glemmer, at hvis mennesker bygger deres liv på sand, som Jesus talte om, så går det mod afgrunden.

Pastor Morsing fortsatte: Der mangler ofte en linie i moderne menneskers liv, og derfor bliver mennesker så splittede. Også i den meste undervisning og oplysning mangler der linie og

helhed. Højskolen skal fastholde den linie, at vi skal have oplyst, hvad et menneskeliv er i hele sin virkelighed og dermed også virkeligheden om døden og dødens kræfter, som moderne mennesker har vænnet sig til ikke at regne med.

Vort eget jeg må ikke gå i stykker. Vi må ind under sorgen, nederlaget og angsten. Der går ingen vej til påskemorgen uden om langfredag, heller ikke i det enkelte menneskes liv. Vil man frelse verden uden at regne med dødens virkelighed, da er den dømt til døden. Det er uærligt ikke at lade det moderne menneske møde den levende Gud, den Gud, der lod sin søn lide korsdøden, og den Gud, der kalder mennesker til kamp mod død til liv. Den sygdom, der er årsag til menneskehedens krise, er adskillelsen fra Gud. Før det erkendes, er der ikke håb om frelse, og det er frelse, der skal til. Højskolen skal pege på virkeligheden om menneskelivet, så der kan beredes en vej til sandheden, Jesus Kristus.

Højskolens formand, fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, rettede også en velkomst til de nye elever og ønskede dem til lykke med den sommer, som nu ligger foran dem. Tiden er ikke så let, men det er stadigvæk sandhed, at gennem troen på Jesus Kristus kan der komme lovsang i vort liv.

Efter mødet i foredragssalen samledes vi omkring kaffebordene, og jeg sluttede med andagt. J.

To historiesyn

Under højskolemødet i Børkop holdt pastor Lauritsen, København, foredrag om amerikaneren Niebuhrs historiesyn. Særlig blev vi mindet om det kristne historiesyn i modsætning til det materialistiske historiesyn. I en tid, hvor der sker så meget, som synes svært at forstå, da kan det være godt at holde sig det kristne historiesyn for øje.

Det materialistiske historiesyn:

Udviklingslæren Tiden og historien Drømmelandet

Fremskridtet.

Det materialistiske historiesyn er forsøgt vist ved ovenstående. Man går ud fra, at livet er opstået uden Gud, og endvidere regner man med, at historien, som er knyttet til tiden, er båret af det menneskelige fremskridt. Mennesker er gode nok i sig selv, og når blot mennesker kommer til at beherske de ydre ting, så vil man gå mod stadig større fremskridt. Målet, som man fra et materialistisk syn bevæger sig fremad mod, er drømmelandet »Utopia«, hvor alle de materielle fremskridt vil betyde et paradys på jorden for mennesker.

Det kristne historiesyn:

Skabelsen

Tiden og historien

Opstandelsen

Guds forsyn og herredømme.

Djævelens angreb.

Det kristne historiesyn er et syn med både begyndelse og slutning. Begyndelsen er Guds skabelse af livet på jorden. Historien, som er knyttet til tiden, er præget af store svingninger på godt og ondt. Djævelens angreb er en virkelighed i menneskehedens historie. Bestandig prøver djævelen at få de enkelte mennesker og folkeslagene lokket i afgrunden. Men det er også en virkelighed, at Gud er almægtig, og at historien er præget af Guds forsyn og herredømme. — Set fra et kristent syn arbejder vi os ikke frem mod et drømmeland med megen materiel velvære. Når tiden er forbi, og denne jords historie er afsluttet, så kommer opstandelsen og det evige liv. Det er Guds mål med historien, at der skal komme en ny himmel og en ny jord, på hvilken retfærdighed bor. Vi skal holde dette mål for øje under de store svingninger i historien. J.

Jeg har ikke tid!

Over for dette misbrugte ord skrives i et tysk kirkeblad bl. a.: Arbejd' uden hast! Vi skylder både Gud og vores næste et privatliv. At lave sig livsregler som følgende er ikke at foragte:

Den, der tilbringer mere end to aftener om ugen uden for sit hjem, bør spørge sig selv, om han ikke lever kulturløst. Den, der tilbringer mere end fire aftener om ugen uden for sit hjem, bør spørge, om han ikke lever gudløst. Lad os have tålemod, tålmodighed, at tingene får vokse og modnes. Lad os holde op med selv at forlange for meget af vor næste! Lad os gøre os fri fra »den strålende karriere«s suggestion, fri fra den naive tro, at alverdens gode — »lykken« — kun findes hos de såkaldte prominente.

Lad os standhaftigt prøve selv at afværge overanstrengelser! Disse tager vi på os mere af ærgerrighed end af flid. Lad os engang tænke på det tredie bud, søndagens helligholdelse, først inden for kirken. Lad os tage det syvende bud om ikke at stjæle alvorligt, også over for vor næstes tid, ikke mindst tiden om aftenen, der ganske særlig burde være hans egen! Lad os give afkald på alle, i hvert fald på mange af vore »opstrammere« for at kunne »holde ud«! Gud har givet os andre kilder at øse nye kræfter af.

Lad os ikke vente på, at forhold og tider skal forandre sig! Lad os begynde med at forandre vort liv og dermed »tiden« og »forholdene«.

(Fra *Faarevejle menighedsblad*).

Elevfesten 7., 8. og 9. juli

Lørdag den 7. juli

Ankomst i løbet af eftermiddagen.

Kl. 18,00: Aftensmad.

» 20,00: Lidt »Søndag aften på højskole«.

» 21,00: Kaffe. Andagt ved lærerinde Mary Nielsen.

Søndag den 8. juli

Kl. 8,00: Morgenmad. Andagt ved lærer Skovmark.

» 8,30: Flaget hejses.

» 10,00: Gudstjeneste i Faarevejle kirke ved sognepræst Tage Morsing.

» 12,15: Middagsmad.

» 14,00: Kaffe i haven.

» 14,30: Møde i haven.

» 16,00: Optrin af eleverne.

» 17,00: Elevforeningens generalforsamling ved elevforeningens formand, indremissionær Aage H. Lund. I fortsættelse af generalforsamlingen også beretning om højskolen ved formanden, fabrikant Vald. Olsen.

» 18,30: Aftensmad.

» 19,30: Håndboldkamp mellem sommerholdet 1949 og sommerholdet 1950.

» 20,00: Leg i haven.

» 21,00: Kaffe i haven.

» 22,00: Elevoptrin i haven.

» 22,30: Andagt ved forstander Jørgen Jensen.

Mandag den 9. juli

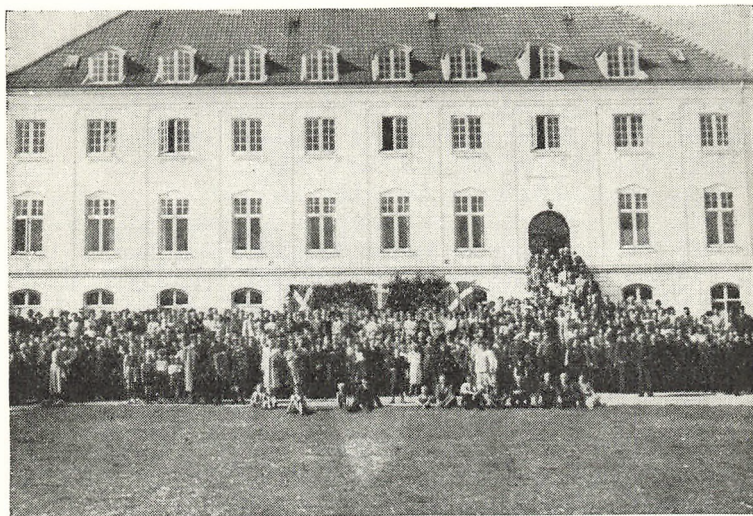
Kl. 8,00: Morgenmad. Andagt.

» 9,15: Bibeltide.

» 10,00: Repræsentantskabsmøde.

Jubilæumsholdene er i år følgende: Sommerholdet 1911 og vinterholdet 1911—12 har 40 års jubilæum. Sommerholdet 1921 og vinterholdet 1921—22 har 30 års jubilæum. Sommerholdet 1926 og vinterholdet 1926—27 har 25 års jubilæum. Sommerholdet 1931 og vinterholdet 1931—32 har 20 års jubilæum. Sommerholdet 1936 og vinterholdet 1936—37 har 15 års jubilæum. Sommerholdet 1941 og vinterholdet 1941—42 har 10 års jubilæum.

Indmeldelse til elevfesten skal ske inden 2. juli. Indmeldelse kan lettest ske ved at sende os et kort. Skriv årgang på. Betalingen ordnes ved ankomsten til skolen. Opholdet koster for

hele festen fra lørdag til mandag 10 kr. For søndagen alene 7 kr. Der afleveres 100 g sukker til hele festen. Også gerne lidt kaffe. *Kniv, gaffel, ske, kop og tallerken medbringes.* Husk også at tage tæpper med!

Vi håber, at der også i år til elevfesten må komme en stor flok gamle elever og venner af skolen. — Hjertelig velkommen!

J. J.

Fra elevkredsen

Postbud P. Stoltenberg, Jerslev S.

En af Faarevejle højskoles gamle elever, postbud P. Stoltenberg, Jerslev S. (elev vinteren 1914—15) er den 20. april gået hjem til Jesus efter flere års hjertelidelse. Ære være hans minde!

K.

Bryllup

Den 3. juni vies i Bonderup kirke Anne Lisse-Nielsen, Bonderup (1948), til Henning Bach-Christensen, Valby. Vi ønsker til lykke.

Hilsen fra Landskrona

Herigennem vil jeg gerne sende en hilsen til lærerstab og kammerater fra sommerholdet 1948. Jeg har nu været herovre i otte måneder og befinder mig godt. Det eneste, som forstyrrer mig, er, at man på en måde svigter sin hjemstav, men mit ophold her er kun for en overgang, og på slutningen af dette år rejser jeg hjem til Flensborg igen. *Karin Jürgensen (1948).*

Adresseforandringer

- 1942, Grethe Jespersen, Tolsager, Asnæs.
 1947, Ellen Møller, »Silkeborg Bad«, Silkeborg.
 1947, Ruth Petersen, Fana folkehøjskole, St. Milde, Norge.
 1948, Hilda Petersen, Rødkilde højskole, Stege.
 1949, Martha Bro, Ølby gl. skole, Køge.
 1949, Astrid Kristensen, Opsund, Videbæk.
 1949, Anna Mouritsen, Svejseskolen, Lysholms Allé, Haslev.
 1949—50, Arne Larsen, Nygård, Oppelstrup, Aalborg.
 1949—50, Lora Jørgensen, Lyngebækgård, Tjæreby, Roskilde.
 1950, Gerda Bruun-Christensen, Chr. Molbechsvej 21, 2. sal
 tv., Aarhus.

Sommerskolen 1951**Højskolen**

1. Gerda Andersen, Ørslev, Slagelse.
2. Annalise Kjeldskov Jensen, Bjerne, Faaborg.
3. Karen Jensen, Lou.
4. Martha Jensen, Fragtrup, Farsø.
5. Irene Jørgensen, Sdr. Bjært.
6. Ebba Pedersen, Tølløse.
7. Inga Svendsen, Gandrup.
8. Ruth Sørensen, København.

Efterskolen

9. Gerda Andersen, Fovslet.
10. Lisbeth Andersen, Munke-Bjergby.
11. Inga Bang, Munke-Bjergby.
12. Lieselotte Blaase, Slesvig.
13. Ingrid Binotsch, Rensborg.
14. Meta Luise Eggers, Fockbeck, Rensborg.
15. Marion Erichson, København.
16. Bertha Jensen, Hyllede, Rønnede.
17. Inga Jensen, Ostrup, Esrum.
18. Anny Larsen, Munke-Bjergby.
19. Elly Møller, Egens, Rønede.
20. Edith Pedersen, Sejerø.
21. Elfriede Rohde, Frederiksstad.
22. Annemarie Zeeden, Frederiksstad.

Fra skolen

Højskolemødet i Børkop den 26.—28. april havde samlet god tilslutning, og det blev nogle dage, der bød på flere gode foredrag og timer.

Efter højskolemødet var der ikke lang tid, til vi skulle begynde på sommerskolen. Den 4. maj kom det nye hold elever. Flokken blev paa 22. Antallet svingede lidt frem og tilbage i den sidste del af april. Der kom et par nye indmeldelser, men der kom også et par udmeldelser. En af de indmeldte seks sydslesvigske elever kom helier ikke. Slutresultatet, nu da vi er i gang, blev altså 22. Vi henviser iøvrigt til elevfortegnelsen andetsteds i bladet. Det er vort håb og vor bøn, at også dette hold må få en god sommer her på skolen.

Lærerpersonalet består i sommer af følgende: Lærer Skovmark, som også var her sidste år. Martha P. har som sædvanlig husholdningstimerne, og hun tager ofte turen fra Asnæs til Faarevejle. Deruden har vi lærerinde Mary Nielsen fra Sejerø, idet Marie Olsen til maj fik plads på Hoptrup højskole for sommeren. Mary Nielsen har været på håndarbejdsskole og gymnastikhøjskole og har også undervist i flere år. — Desuden har jo så også min kone og jeg timer. Da vi har både højskole- og efterskoleklasse, bliver der forholdsvis mange timer.

Tage slider med landbruget, og til maj har vi fået også Nina Damgaard til at arbejde med ved landbrug og gartneri m. m., og hun befinder sig vist godt ved det arbejde. Nina har jo før haft plads hos os. Lizzie Damgaard har fået pladsen som kokkepige på højskolen, og til hjælper har hun fået Rigmor Nielsen. Esther Borbye er stuepige. Vi klarer os med tre piger til arbejdet inde i sommer. — Nina og Esther har sørget for skolens kalkning i første halvdel af maj, og de har klaret det godt.

Svend Larsens er nu flyttet til København for at være nærmere ved deres arbejde. Deres adresse er foreløbig Prinsessegade 14, København. Vi siger dem herigennem tak for den tid, vi har haft sammen på skolen her, og vi giver dem vore bedste ønsker med på vejen fremover.

Efter elevernes ankomst den 4. maj, begyndte vi den 5. maj med at ordne de forskellige praktiske ting samt tog en lille cykeltur i omegnen. Om aftenen samledes vi i vore stuer, og først den 6. havde vi det offentlige åbningsmøde. Vi havde et godt åbningsmøde. Pastor Morsings foredrag gav stof til eftertanke. Vi har refereret lidt andetsteds i bladet. Også pastor Morsings udtalelse om, at hvis Danmark svigter i Sydslesvig, så kan det blive til folkedød i Danmark, er et alvorligt ord i tiden. I det hele taget er den åndelige død den største fare for vort folk i dag midt i de mange ydre farer, som vi kan pege på.

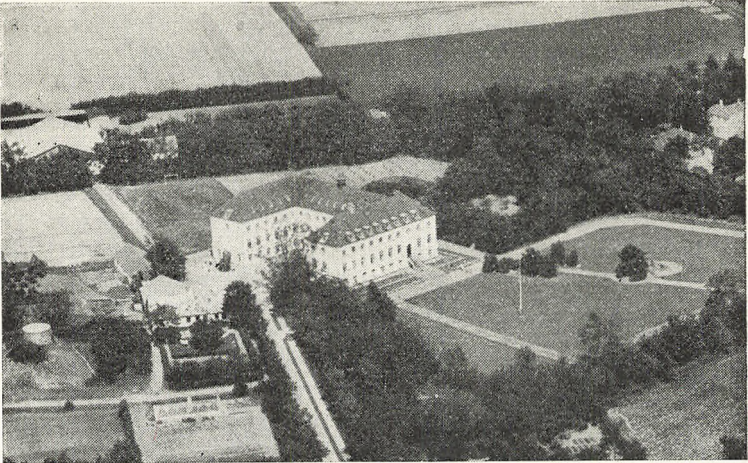
Nu har vi så haft de første arbejdsdage med det nye hold elever, og jeg tror nok, at vi skal få det godt sammen i de kommende måneder.

Vi har ikke nogen week-end for unge sidst i juni i år. Det har vi haft de sidste par år med stor tilslutning. I år har vi

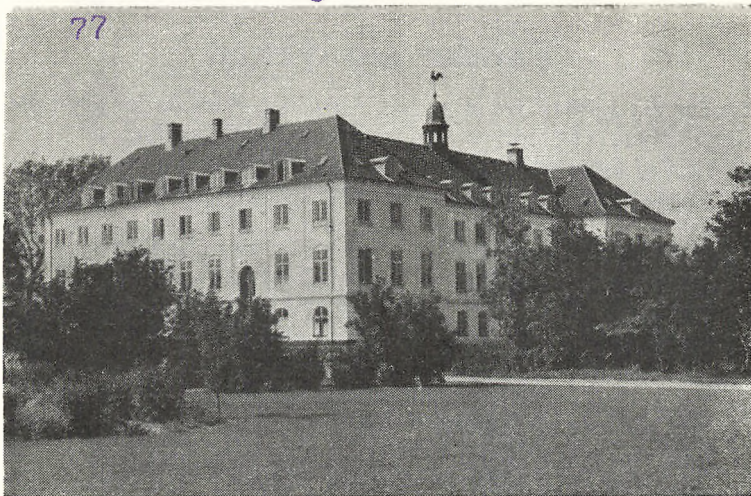
sidst i juni i fem dage en lejr for den kristelige gymnasiast-bevægelse. Er der tidligere week-end-deltagere, som har lyst til at være med til elevfesten den 8. juli, så er de velkomne til det.

Hjertelig hilsen.

ELSE og JØRGEN JENSEN.

*Udgivet af Faarevejle højskoles elevforening.
Formand: Aage H. Lund. Redaktør: Jørgen Jensen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.*

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

41. årg.

Juni 1951

Nr. 6

Tiden og evigheden

Grundlovsdag var vi til møde i Vallekilde præstegård for at høre forstander Frits Larsen fra Hillerød, og vi havde en god og berigende eftermiddag derovre.

Frits Larsen talte om tiden og evigheden. Det at være et menneske er en ejendommelig forbindelse mellem tid og evighed. Dette skiller mennesket fra alt andet skabt. Vi er alle ansvarlige både for tiden og evigheden. Vi er bundet af disse to kendsgerninger. Tiden har en eksistens. En skønne dag er tiden ikke mere, og så kommer evigheden, og så skal vi gøre regnskab for hvert et ord; thi det er indskrevet på stålbånd.

Evigheden er ikke blot noget hinsides, men er også her. Den er kommet ind ved Jesus Kristus. Han har klædt sig i vor dragt, båret vor straf, grædt vore tårer for at frelse os. Ved Jesus Kristus er vi blevet så forenet med Gud, som om vi aldrig havde været skilt fra ham eller tænkt en syndig tanke. Sådant retfærdiggør Gud os i Kristus Jesus. Det er evigheden i vort liv.

J.

Vender sig lykken

Vender sig lykken fra dig,
bli'r du i støvet trådt,
og bli'r af fjender spottet,
af venner selv forrådt,

du skal det lidet agte,
når du dig selv ej sveg,
vi sendtes hid til arbejde
og ej til lyst og leg.

Men hist, hvor ånder svømme
på Mælkevejens hav,
hvor livets hvide svaner
opstå af tid og grav,

dér skal det åbenbares,
hvad du har tænkt så tit,
at den skal højest glædes,
som allermest har lidt.

*Thi smerten er kun vrangen
af salighedens dragt,
i dybets dunkle kilder
sig spejler lysets pragt.*

C. HAUCH.

Jeg går i fare, hvor jeg går

Hvor er det rigtigt, som Hans Adolf Brorson skriver her, at vi mennesker går i fare, hvor vi går. Vi må altid være på vagt. Lær er så mange fristelser, som vi hver dag falder i. Vi skal hver dag kæmpe imod synden, kæmpe imod vort eget »jeg«. Det er tit en hård strid. Gud må tit tugte os hårdt, før vi vil bøje os, men det er jo dog for vor egen skyld, Gud gør det. Det er tit, som om det hele ser så mørkt og håbløst ud, man kan slet ikke se nogen vej eller mening med det hele mere, og i sådanne øjeblikke kan man let helt tabe modet og synes, at Gud er så urimelig, man glemmer at tænke på, at Gud gør det af sin kærlighed til os, fordi vi trænger til at blive bøjet. Gud vil opdrage os, sådan at han kan bruge os i sin gerning, og sådan at vi kan blive rede til den dag, han kalder os. Vi ved jo ikke, hvad dag eller time døden kommer til os, men så gælder det jo om, at vi ikke har knyttet båndene hårdere i denne verden, end at vi let kan løse dem, når Gud forlanger det af os.

Men der er også en trøst at hente for os. Når vi prøver på at kæmpe en ærlig kamp mod synden, skal vi ikke stå alene i kampen, Gud står ved vor side. Han sender sine engle til at være hos os, også i kampens hede.

Når vi blot vil gå i Jesu fodspor, så vil vi engang få lov at opleve det største af alt, at stå for lammets trone og synge sejrssang.

En elev.

Hvad med skolens fremtid?

Sådan spørges der somme tider. Er der kommet noget ud af de forhandlinger, som har været ført om skolens drift? Som omtalt i elevbladet i november blev der sidst i oktober holdt et bestyrelsesmøde, hvortil også var indbudt repræsentanter fra I. M.s bestyrelse samt repræsentantskabet og elevforeningens bestyrelse. Forskellige former for fagskole eller kombination af højskole og fagskole blev foreslået, for at der hurtigt kunne komme en større elevtilgang, så driften kunne hvile i sig selv uden at behæfte skolen med ny gæld, men det var dog ikke muligt at gennemføre nogle af de fremførte forslag, hvorfor vi tog fat på at samle tilslutning til sommerskolen som hidtil.

Ifølge vedtægterne blev spørgsmålet om en eventuel ændring i skolens kursus af bestyrelsen indanket for Indre Missions bestyrelse, og der har det ogsaa været drøftet flere gange, uden at der dog var udsigt til at komme længere. Fra I. M.s bestyrelses side har været foreslået en sygeplejehøjskole til foruden Børkop, men det kunne dog ikke godkendes af sygeplejerådet.

Nu er det desværre en kendsgerning, at tilgangen til de almindelige folkehøjskoler har været i aftagen i de sidste år. I 1946, da vi skulle have begyndt, men blev forhindret ved en ny beslaglæggelse af skolen, havde vi indmeldt næsten 100 elever, men kort tid efter begyndte den almindelige nedgang for højskolerne at gøre sig gældende, og vore elevhold har derfor i de forløbne år været omkring 20—40 elever. Ialt har vi haft 213 elever i de sidste fire aar foruden en række kortere og længere kursus. Vore elever har vi været særdeles glade for, og de har været med til at gøre vort liv rigere. Af mange grunde kan et elevhold paa ca. 30 være ideelt, men paa grund af de store rammer, som findes her, er vi bestandig blevet tvunget ud i overvejelser over, hvad der ellers kunne fyldes op med, og det svækker så igen det egentlige arbejde. I opgangstider med stigende elevtal, som vi havde det i første halvdel af fyrrerne, kunne det i nogle tilfælde lade sig gøre hurtigt at fylde en skole, men i de fleste tilfælde er det bedst at begynde i et »skur« eller lignende. Måske skal vi lære noget af det igen, hvis ikke vi skal gro fast i institutioner og organisationer og det åndelige liv stivne i vore sogne.

Det har smertet os usigeligt, at det ikke er lykkedes at rejse skolen som folkehøjskole, som vi havde haabet i 1947, idet skolen faktisk er blevet en del af vort liv.

Men tilbage til forhandlingerne. Efter at sagen har været drøftet flere gange i I. M.s bestyrelse, synes der i den sidste tid at være sket en vending. Det ser nu ud til, at sygeplejerådet er

villig til at godkende en I. M.s sygeplejehøjskole til foruden Børkop, der for tiden er mere end fyldt, idet sygeplejeeleverne skal have gennemgået forskole for at kunne blive optaget på sygehusene. Der føres for tiden forhandlinger om denne mulighed i I. M.s bestyrelse.

Der vil ogsaa blive lejlighed til at drøfte spørgsmålet ved elevmødet d. 8. juli på elevforeningens generalforsamling.

I forbindelse med drøftelserne i I. M.s bestyrelse om en eventuel omlægning af højskolens kursus ventes det også, at forstanderspørgsmålet bliver taget op til afgørelse, og der vil sikkert ske et forstandærskifte.

Jørgen Jensen.

Den frikendte

Den svenske forfatter Pär Lagerkvist har skrevet en roman om Barabbas. Han skriver om, hvordan han tænker sig, at det går Barabbas efter Jesu korsfæstelse og opstandelse. Barabbas flakker omkring, men kan ikke rigtig glemme det med Jesu korsfæstelse og opstandelse. Han føler sig draget af kristendommen, men falder dog tilbage til sit gamle levned. Senere bliver han slave. Da han arbejder sammen med en kristen slave, lader han navnet Jesus Kristus indridse paa sit slaveskilt, men senere lader han dette navn strege ud for at redde sit liv.

Pär Lagerkvist fortæller også om, at Barabbas kommer til Rom som slave, hvor han prøver på at opsøge de kristne i katakomberne. Under Roms brand bliver han beskyldt for sammen med de kristne at have stukket ild på Rom. I fængslet under Capitolium samledes de kristne, som blev anklaget for branden, og blandt dem også Barabbas. Barabbas bliver dømt til korsfæstelse. De kristne taler om, hvem han egentlig er, og Pär Lagerkvist fortæller bl. a. følgende om slutningen af Barabbas' liv:

»Hvem er han!« råbte alle i munden på hinanden, da oldingen igen rejste sig. Han ville først ikke svare dem, forsøgte at undgå det. Men de blev ved at presse på, så han til sidst var nødt til at gøre det.

— Det er Barabbas, han som blev frikendt i Mesterens sted, sagde han.

De stirrede fuldkommen lamslået paa den fremmede. Intet kunne have gjort dem mere forbløffede og mere oprørte end dette.

— Barabbas! hviskede de. Barabbas den frikendte! Barabbas den frikendte!

Det var, som om de ikke kunne fatte det. Og deres øjne lyste hede og truende i halvmørket.

Men den gamle bragte dem til ro.

— Han er et ulykkeligt menneske, sagde han, og vi har ingen ret til at dømme ham. Vi er selv fulde af fejl og brist, og at Herren alligevel har forbarmet sig over os, er ikke vor fortjeneste. Vi har ingen ret til at dømme et menneske, fordi det ikke har nogen Gud.

De stod og stirrede ned for sig, og det var, som om de ikke turde se på Barabbas efter dette, efter disse frygtelige ord. De trak sig tavse bort fra ham og gik tilbage til, hvor de før havde siddet. Den gamle fulgte sukkende efter dem, med tunge skridt.

Barabbas sad der alene igen.

Han sad der alene hele tiden i fængslet, afsides og skilt fra dem. Han hørte dem synge deres trossikre sange og tale fulde af fortrøstning om deres død og om det evige liv, som ventede dem. Især efter at dommen var faldet, talte de meget om det. De var fuldkommen tillidsfulde, der var ikke den mindste tvivl hos dem.

Barabbas lyttede, men hensunken i sine egne tanker. Også han tænkte på dette, som forestod ham. Han mindedes manden på Oliebjerget, han, som havde delt brød og salt med ham, og som nu for længe siden var død igen og lå og grinede med sit dødningshoved i det evige mørke.

Evigt liv . .

Og var der ikke engang nogen mening i det liv, som han havde levet? Selv ikke det troede han på. Men om dette vidste han i virkeligheden ingenting. Det var ikke hans sag at dømme om det.

Derhenne sad den hvidskæggede gamle midt blandt sine trosfæller. Han lyttede til dem og talte også selv til dem på sit troskyldige, galilæiske mål. Men af og til gemte han hovedet i sin store hånd og sad tavs. Måske tænkte han på Genesarets bred, og at han gerne ville dø dér. Men det bestemte han ikke over. Han havde mødt sin Mester på vejen, og han havde sagt »følg mig«. Og så havde han måttet gøre det. Han så frem for sig med sit barneblik, og fra hans gamle furede ansigt med de indfaldne kinder udstrålede en stor fred.

Og så førtes de ud for at blive korsfæstet. De blev lænket sammen to og to, og da der var et ulige tal af dem, kom Barabbas til at gå sidst i flokken og ikke lænket sammen med nogen. Det var rent tilfældigt, at det blev sådan. På den måde kom han også til at hænge alene yderst i den lange række af kors.

Der var mange folk samlet, og det varede længe, inden det hele var forbi. Men de korsfæstede talte trøstende og forhåbningstomt sammen hele tiden. Med Barabbas talte ingen.

Da skumringen faldt på, var tilskuerne allerede gået deres vej, trætte af at stå der længere. Og forresten var på det tidspunkt alle døde.

Kun Barabbas hang alene tilbage, endnu i live. Da han følte døden komme, den, som han altid havde været så bange for, sagde han ud i mørket, som om han talte til det:

— Til dig overgiver jeg min sjæl.

Og derefter opgav han ånden.«

J.

Fra elevkredsen

Vandremappen »Forglemmigejen« 1949

Hvem har vores vandremappe fra sommeren 1949? Der er mange, der venter at høre, hvordan det går de forskellige.

Martha Bro,
Ølby gl. skole, Køge.

Adresseforandringer

1938—39, Jens Nielsen, Heibergsgade 1B, Århus.

1947, Erna Heldt, Haraldsborg husholdningsskole, Roskilde.

1949—50, Metha Jacobsen, Sundvænget 50, Hellerup.

Repræsentantskabsmødet

I forbindelse med elevmødet afholdes højskolens ordinære repræsentantskabsmøde på højskolen mandag den 9. juli kl. 10, hvortil alle repræsentantskabets medlemmer indbydes.

Dagsorden:

1. Genrejsningsregnskabet.
2. Driftsregnskabet.
3. Beretning.
4. Forhandling (herunder drøftelse af den fremtidige højskoleform på Fårevejle).
5. Eventuelt.

På bestyrelsens vegne

Vald. Olsen.

Elevforeningens generalforsamling

Elevforeningens generalforsamling bliver søndag d. 8. juli kl. 17 med følgende dagsorden:

1. Beretning ved formanden.
2. Regnskab ved kassereren.
3. Bestyrelsesvalg. Følgende er på valg: Indremissionær Åge H. Lund, Næstved, frk. Inge Kyndal, København, frk. Anna Nansen, Bevtoft, frk. Ester Petersen, København.
4. Valg af revisor.
5. Eventuelt. (Herunder også beretning om højskolen og drøftelse af den fremtidige højskoleform på Fårevejle.)

På elevforeningens vegne

Åge H. Lund.

Elevforeningens bestyrelse

Elevforeningens bestyrelse består i øjeblikket af følgende:

Indremissionær Åge H. Lund, Næstved. Kredssekretær Tage Sanden, Andst. Frk. Anna Nansen, Bevtoft, Frk. Ester Petersen, København. Højskolelærer Axel Nielsen, Haslev. Helge Truelssen, Kibæk. Frk. Inge Kyndal, København. Frk. Gerda Bruun-Christensen, Århus.

Fra skolen

Så er den første måned af sommerskolen gået. Vi har lært hinanden godt at kende, og vi er glade for vore sommerpiger.

Ind imellem det daglige arbejde og samvær har vi også haft nogle møder og besøg. Den 26. maj havde vi FDF-fest i spisesalen, hvor der var næsten fuldt. Overbetjent Åge Jensen og pastor Morsing talte, FDF-orkestret spillede, og FDF'erne optrådte med forskelligt.

Så har vi også haft besøg af lærer Schnell, som har holdt foredrag om kolonien Filadelfia's arbejde, og vi har haft møder ved sekretær Poulsen fra K. d. F. og landssekretær for K. F. U. K., frk. Agnes Tange.

Den 7. juni var vi på tur til Sejerø. Vi havde en udmærket dag. Sejlturen forløb godt, uden ret megen søsyge. Det var første gang, vi prøvede den nye Sejerø-færge, som er betydelig

større end den gamle. — Eleverne fra sidste sommer husker nok turen til Sejerø i den gamle færge, dengang det blæste så meget, at vi dårlig kunne holde os fast, når vi færdedes på dækket. — Vi blev gæstfrit modtaget i Ediths hjem (årg. 51). hvor vi blev trakteret med sodavand og kager. — Vi besøgte øens seværdigheder og glædede os over den smukke natur. Som sædvanlig var vi oppe i Sejerø fyr, hvor jyderne fik lov at se hjem til Jylland. I nærheden af fyret har vor lærerinde, Mary Nielsen, sit hjem. Vi var derfor også inde på besøg i hendes hjem. Der ventede de os med stikkelsbærgrød, og vi tog fra så godt vi kunne. Vi sender herigennem en tak til vore udmærkede Sejerø-værter.

En aften var vi allesammen, elever og personale, hos boghandler Spliids, som gæstfrit lukkede deres hjem op for os og gav os en god aften.

Fhv. forstander Julin har igennem et stykke tid ligget på sygehuset i Roskilde, men er nu i bedring. Vi sender herigennem kærlige hilsener og tanker.

Om forhandlingerne om højskolen har jeg skrevet andetsteds. Ligeledes har jeg skrevet om elevmødet den 8. juli. Vi håber at se mange af jer.

Hjertelig hilsen

Else og Jørgen Jensen.

Elevfesten 7., 8. og 9. juli

Husk elevmødet! Indmeldelse bedes sendt i god tid. Lad os prøve at samles rigtig mange! Se programmet for elevfesten i sidste nr. af »Sølvsnoren«. Ved eftermiddagsmødet kl. 14,30 taler pastor Sørensen, Butterup. Iøvrigt prøver vi i lighed med tidligere år både om eftermiddagen og om aftenen at vise nogle optrin. Er der nogle, der mangler program, sender vi gerne et nyt. Velkommen den 7., 8. og 9. juli!

Jørgen Jensen.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

41. årg.

Juli 1951

Nr. 7

Højskolens fremtidige driftsform

Allerede da højskolen i 1907 blev opført, overvejede man blandt de venner, der stod bag ved højskolens rejsning, spørgsmaalet om, hvorvidt de forholdsvis store rammer i tidens løb kunne fyldes af elever uden at kombinere den almindelige folkehøjskole med fagskoler, og resultatet af disse overvejelser blev, at der blev indrettet skolekøkken for husholdningsundervisning, tegnesal for håndværkerundervisning, landbrug for landbrugsundervisning og havebrug for havebrugsundervisning.

Disse fagskoler gik straks fra højskolens åbning ind i undervisningsplanen og medvirkede gennem en årrække til en forøget elevtilgang, der skabte fuld belægning, idet bestemmelserne vedrørende understøttelser til højskolekursus åbner adgang til at optage fagundervisning i ca. halvdelen af undervisningstimerne.

Da der imidlertid nogle år senere andre steder blev opført specielle landbrugsskoler, håndværkerskoler, husholdningsskoler og havebrugsskoler, medførte dette en mærkbar nedgang i

elevtallet på de højskoler, som delvis var baseret på disse højskoleafdelinger.

Fårevejle højskole opnåede derefter i nogle år at have så god tilgang til de almindelige højskolekursus, at dette opvejede tilbagegangen i ovennævnte fagafdelinger, som derefter tid efter anden bortfaldt med undtagelse af husholdningsundervisningen.

Ved højskolens genrejsning i 1945 efter krigstidens beslaglæggelser blev spørgsmålet på ny aktuelt, hvorvidt højskolens rammer atter kunne udfyldes uden at kombinere folkehøjskolen med fagskole. — Den stagnation i åndelige vækkelser blandt ungdommen ud over landet, som havde præget årene før og under krigen, kunne give anledning til ængstelse herfor, idet tilgangen til Indre Missions højskoler erfaringsmæssigt gennem årene har stået i et vist nøje forhold til de åndelige vækkelser, som til forskellige tider er gået hen over vort land.

Spørgsmålet blev derfor dengang på ny rejst om at knytte en fagundervisning til Fårevejle højskole, og allerede på det tidspunkt var opmærksomheden særlig henvendt på sygeplejeundervisning som det område, hvor der var påviselig mangel og stærkt behov som følge af sygehusvæsenets og sanitetsvæsenets meget betydelige udbygning efter krigen.

På det tidspunkt kunne Dansk Sygeplejeråd og Indre Missions bestyrelse imidlertid ikke tage positiv stilling til optagelse af sygeplejeundervisning på Fårevejle højskole, hvorefter disse planer dengang måtte henlægges.

I den mellemliggende tid har forholdene ændret sig så meget, at man nu fra alle sider anser tidspunktet for at være modent til oprettelse af en ny Indre Missions sygeplejehøjskole, idet der hvert år må afvises mange elever på Børkop højskole grundet på pladmangel.

Ved samarbejde mellem Dansk Sygeplejeråd, Indre Missions bestyrelse og højskolens bestyrelse vil der derfor fra 1. november 1951 blive oprettet sygeplejehøjskole på Fårevejle højskole.

Højskoleforstander Jørg. Jensen, som højskolens bestyrelse i de forløbne år har haft et sjældent forstående og godt samarbejde med, og som har bragt værdifulde personlige ofre for højskolen, har ved denne lejlighed ønsket at fratræde og agter at gå ind i anden lærervirksomhed.

I hans sted vil der blive antaget en ny mandlig højskoleforstander samt en kvindelig fagskoleforstander og en instruktionssygeplejerske. Personspørgsmaalene vedrørende disse stillinger er dog endnu, da dette skrives, ikke endelig afgjort.

Da højskolen i forvejen er en selvejende institution under Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark, kræver denne udbygning af højskolearbejdet ikke nogen vedtægtsændring eller ændring i bestyrelsens sammensætning, men for

at skabe en bredere berøringsflade er der nedsat et udvalg til at samarbejde med bestyrelsen. Dette udvalg består af sognepræst Chr. Bartholdy, Haslev, højskoleforstander Edv. Jensen, Børkop, købmand Zacho, Randers, og provst Agger.

I højskolens drift sker der iøvrigt kun den forandring, at der fra 1. november ikke bliver vinterskole for unge mænd, men da tilslutningen til de mandlige elevhold som regel ikke har været særlig stor, og da flere andre af Indre Missions højskolars vinterkursus for mænd heller ikke er fuldt optaget, vil dette næppe føles som noget væsentligt savn.

I stedet for vil der fra 1. november blive afholdt et 5 måneders vinterkursus for unge kvinder og fra 1. maj et 5 måneders sommerkursus for unge kvinder, således at den årlige undervisningstid bliver udvidet fra 8 til 10 måneder.

Til disse kursus kan enhver ung kvinde, som er fyldt 18 år, optages uden på forhånd at forpligte sig til at gå ind i sygeplejegerningen, idet dog alle elever må følge også sygeplejeundervisningen. Som foran nævnt forbeholdes ca. halvdelen af undervisningstimerne det egentlige højskolearbejde, og den anden halvdel af timerne benyttes til den faglige undervisning.

Da det før eller senere i livet falder i de fleste kvinders lod at pleje syge, betragtes det i større og større kredse som en vigtig del af den unge kvindes uddannelse at gøre sig fortrolig med sygepleje. Hertil vil et højskoleophold på en sygeplejehøjskole være en værdifuld hjælp, og på baggrund af de oplysninger, som foreligger fra andre sygeplejehøjskoler, er det mit indtryk, at medens den store halvdel af eleverne går fra højskolen og videre til den faglige sygeplejegerning, så går den mindre halvdel af eleverne tilbage til deres hjemlige gerning endnu bedre udrustet end tidligere til at udfylde deres opgave i livet under dets skiftende kår.

Højskolens elevforening med »Sølvsnoren« som bindeled mellem højskolen og dens gamle elever vil naturligvis fungere som hidtil, og de årlige elevmøder vil som sædvanlig fortsætte, ligesom højskolen beder om fremdeles at blive omsluttet af alle gamle elevers og venners forbøn og tillid.

Højskolen vil gerne fremdeles være et åbent sted for alle dens venner, og ved siden af højskolearbejdet vil den også gerne være et samlingssted og et udgangspunkt for Indre Missions arbejde i dens opland.

Den sædvanlige højskolelinie i driften vil således fremdeles blive opretholdt, og i tillid til, at højskolen fortsat må blive et redskab til at hjælpe sine elever til afklaring i deres personlige gudsforhold, er det vor forventning, at mange af disse — også i tjenesten ved sygeplejen — må kunne bringe denne velsignelse videre til deres omgivelser, og set under denne synsvinkel be-

tragter vi den nu opnåede kombination af folkehøjskole og sygeplejehøjskole som en værdifuld udvidelse, der rummer rige muligheder for at komme i kontakt med endnu større kredse end hidtil.

Det har været en hjertesag for højskolens bestyrelse at finde formen for denne udbygning af højskolearbejdet, medens højskolens økonomiske forhold — takket være genrejsningsbidragene — er fuldt betryggende. — Gennem den nu fundne ordning er der under forudsætning af en fortsat økonomisk drift et godt grundlag for, at Fårevejle højskole også fremtidig kan arbejde under betryggende økonomiske vilkaar.

Bestyrelsen føler trang til at benytte denne lejlighed til at bringe alle højskolens bidragsydere tillige med forstander Jørg. Jensen og hustru samt alle højskolens tidligere og nuværende lærere, lærerinder, funktionærer og medarbejdere en stor tak for den indsats, der på så forskellig måde fra så mange sider er ydet for opretholdelse såvel af højskolens sunde økonomi som selvejende institution under Indre Mission som af dens åndelige arbejde.

Fårevejle højskole har oplevet meget skiftende kår gennem tiderne, men under alle skiftende forhold er det der står indridset i den store granitsten i højskolens have, blevet bekræftet for os: GUDS MISKUNDHED ALENE GRUNDFÆSTET STAAR I EVIGHED.

Højskolens første forstander, gamle pastor J. Andreasen, sluttede ved elevmødet i højskolens have i søndags sin inspirerende tale med at citere:

En vej eller anden, vor Herre ved råd,
om end ej ad min vej, om end ej ad din vej
— så dog ad sin egen, vor Herre ved råd.

Kun fremad og havet har vej uden båd,
så frit du kan træde blandt bølger og kvæde
med jublende glæde — vor Herre ved råd.

Dette er en rig forjættelse både for de medarbejdere, som nu forlader højskolen, og for de nye medarbejdere, som nu skal træde ind i dens gerning.

P. b. v.

Vald. Olsen.

Dagen i morgen

Ved eftermiddagsmødet i højskolens have talte pastor Sørensen, Butterup. Pastor Sørensen talte om »dagen i morgen«. Pastor Sørensen nævnte til indledning et digt fra besættelsestiden

af Poul Sørensen. Heri stiller Poul Sørensen det spørgsmål, hvad nyt der er i dag, og han giver det svar, at der er knaphed, kulde, dyrtid, tvang, men det får vel slut engang. Der ligger i dette digt af Poul Sørensen et håb om, at det bliver bedre i morgen. Vi kan somme tider gribe os selv i at længes efter noget af det håb, som vi levede med i besættelsestiden.

Nu sidder vi og har det forholdsvis godt. Vi er os selv, har fred og frihed. Hvorfor har vi ikke mere håb til fremtiden. Hvorfor er vi tunge og opgivende. Når vi i dag siger i morgen, så er det blevet noget, som vi er bange for, og vi fristes til at tabe modet. Vi trænger til at finde det ord om i morgen, så det lyser og giver mod. Dette ord finder vi i Guds velkomsthilsen til et menneske, som det lyder ved dåben: »Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde«. Det er værd at lægge mærke til, at det første ord, der lyder til os fra Gud, det er et ord om håb. Det er et ord, som vi skal klynge os til. Ude i verden finder vi intet ord om i morgen. Tværtimod synes det gråt i gråt. Det har også moderne digtere givet udtryk for. Den engelske forfatter Aldous Huxley har i bogen »Fagre nye verden« skrevet om maskinstaten 600 år efter Ford, som vil blive husket for, at han satte alting på samlebånd. Med ubønhørlig klarhed har Huxley her rullet fremtidens maskinstat op, der har et mål i sig selv. — I en ny bog af Huxley, hvor handlingen foregår lang tid efter den 3. verdenskrig, har Huxley rullet et billede op af et halvt dyrisk menneskesamfund, som tænkes at blive tilbage efter krigen. Det er i begge bøgerne dystre billeder, som Huxley giver os om dagen i morgen.

Også en anden engelsk forfatter har skrevet om dagen i morgen, hvor der fortælles om året 1984. Der fortælles om et gennemført folkedemokrati, hvor en jævn mand forsøger at være sig selv, men ikke kan få lov til det. Alting bliver fordrejet. Han bliver ansat i ministeriet for sandhed, som kun beskæftiger sig med løgn. Han bliver senere ansat i ministeriet for fred, som beskæftiger sig med krig, og i ministeriet for overflod, som beskæftiger sig med rationering. Manden bliver til sidst bøjet, fordi der ikke er nogen vej uden om magten.

Det ord, der kan give os håb for dagen i morgen, er bibelens ord. Bibelen taler nok om det svære, om trængsler og katastrofer, men det bliver aldrig det sidste. Disse ting er noget, der skal komme, for at det sidste kan komme, men når det sidste er kommet, så glemmes veerne og katastroferne. Det sidste er, at Guds er riget og magten og æren. Det er store ord om i morgen, men disse ord om i morgen kan kaste lys ind over dagen i dag og give os modet og glæden tilbage. Guds ord om i morgen er

ikke ord, der giver mennesker falske vekslere på evigheden, som Holger Drachman skriver om. Det er ord, der kalder os til arbejde og kamp i dag. Det er ord, der bringer os til at spørge, hvad Gud vil, at vi skal gøre i dag. J.

Fra elevmødet

Elevmødet den 7.—9. juli havde også i år, som tidligere år, samlet god tilslutning. Om søndagen var der ca. 300 deltagere.

Lørdag aften havde vi velkomst, og vore sommerpiger havde forskelligt at vise fra livet på skolen.

Søndag formiddag var en hel del til gudstjeneste i Fårevejle, hvor sognepræst Tage Morsing prædikede over dagens tekst. En del blev forhindret i at komme med til gudstjeneste på grund af et voldsomt regnvejr, men heldigvis klarede det hurtigt op igen, og vi havde ualmindeligt fint vejr resten af dagen.

Ved eftermiddagsmødet i højskolens have talte pastor Sørensen, Butterup, til os om dagen i morgen. Der findes referat andetsteds i bladet. Ved eftermiddagsmødet bragte højskolens første forstander, pastor Andreasen, en hilsen fra fhv. forstander Julin, som endnu ligger på sygehuset i Roskilde. Pastor Andreasen udtalte også ønsket om, at gerningen på Fårevejle højskole fremdeles maatte være under Guds velsignelse. Der var ogsaa nogle skriftlige hilsener til elevmødet, og vi sender herigennem en hjertelig hilsen tilbage.

Efter mødet i haven viste eleverne i optrin et udtog af Harald Kiddes bog »Helten«. Dette fandt sted i foredragssalen, som var fyldt til trængsel. Harald Kidde kan lære os et og andet om det at tjene Gud. Det er ikke alt det fine og ansete, som er den største tjeneste for Gud, men simpelthen det at hjælpe et menneske, som er i nød. — Efter dette optrin var der generalforsamling.

Om aftenen var der håndboldkamp mellem de sidste par sommerhold og endvidere leg i haven. Kl. 22 blev der tændt levende lys i alle vinduerne på højskolens sydside, og de 22 sommerelever viste et optrin, og derefter sluttede jeg med andagt. J.

Elevforeningens generalforsamling

Sidst på eftermiddagen blev elevforeningens generalforsamling afholdt. På valg til elevforeningens bestyrelse var indremissionær Åge H. Lund (formand), Inge Kyndal, Anna Nansen, Ester Petersen. De blev alle genvalgte. Ligeledes genvalgtes som revisorer til elevforeningens regnskab konsulent Damgård og boghandler Spliid. »Sølvsnoren« udsendes nu hver måned i 800 eksemplarer. De 35 sydslesvigske elever fra de sidste

år samt et halvt hundrede andre modtager bladet frit. De øvrige er betalende medlemmer. De samlede indtægter for elevforeningen i det sidste regnskabsaar har været 3427,70. De samlede udgifter har været 3270,11. Elevforeningens beholdning pr. 1. april 1951 er 3314,50 kr.

Ved elevforeningens generalforsamling gjorde højskolens formand, fabrikant Vald. Olsen, også rede for de førte forhandlinger mellem højskolens bestyrelse, I. M.s bestyrelse og sygeplejerådet om skolens omlægning til sygeplejehøjskole. Ved det sidste møde, som blev afholdt på skolen d. 26. juni mellem disse tre parter, blev det aftalt, at sagen skulle lægges frem ved elevmødet og repræsentantskabsmødet, og derefter offentliggøres af højskolens bestyrelse, men på en eller anden måde kom det til pressens kendskab på et for tidligt tidspunkt og inden, at alle forhold var helt afklaret. Dette er blevet beklaget af alle ansvarlige parter.

Der blev også gjort rede for højskolens økonomiske stilling. Højskolens økonomiske stilling er omtrent som sidste år, d. v. s. en nettogæld på ca. 44.000.

Med hensyn til »nye bidragydere«, så er der af de yngre år-gange tegnet 5634 kr., hvoraf 1982 er indbetalt. Med vilje har vi ikke i den senere tid sendt girokort ud på grund af usikkerheden om skolens fremtid. Enkelte har også udtalt, at deres indbetaling ville være afhængig af fremtidens skoleform. Enhver skal også være frit stillet. Ingen skal indbetale mere, end han eller hun kan gøre med glæde.

Ved et efterfølgende møde i elevforeningens bestyrelse blev spørgsmålet om elevforeningens arbejde under de nye forhold drøftet. Det er planen, at elevforeningen skal fortsætte som hidtil, og redaktionen af »Sølvsnoren«, elevforeningens regnskab m. m. skal fremdeles være knyttet til skolen. J.

Fra elevkredsen

Bryllup

Den 3. juli viedes i Haverslev kirke, Bonderup, Anne-Lise Nielsen (48) til Henning Bach-Christensen.

Vi ønsker til lykke.

Adresseforandringer

1921, Agnes Warncke (f. Pedersen), Gamtofte, Assens.

1921, Karen Olsen, KFUK, Korsør.

1948, Kristine Krogh, Lønborgvej, Tarm.

1948—49, Johannes Larsen, 931, C F-sektionen, Næstved.

1949, Dagny Jensen, Højlund, Nr. Felding.

1949, Ingrid Vingborg, Lindegård, Gesten.

1949—50, Ebba Korsbæk, Østergård, Skovsgård.

1950, Ella Juhl Pedersen, c/o Clement, Jyllandsgade 26, Fredericia.

1950, Tove Rasmussen, Dorphs Allé 12, Tåstrup.

Hvorhen til september?

I sidste nr. af elevbladet skrev jeg om de forhandlinger, der havde været ført, og som førtes om en eventuel omlægning af højskolen til sygeplejehøjskole. Disse forhandlinger er nu afsluttet, og der begyndes med sygeplejehøjskole på Fårevejle fra november.

Under de foreliggende omstændigheder har jeg fundet det rigtigst og redeligst allerede for nogen tid siden at sige min stilling op fra september.

Jeg kan endnu ikke sige noget helt bestemt om, hvor vi begynder på en lærergerning til september, men det bliver sandsynligvis i Jylland. I næste nr. af bladet kan jeg nok give oplysning om vor nye adresse.

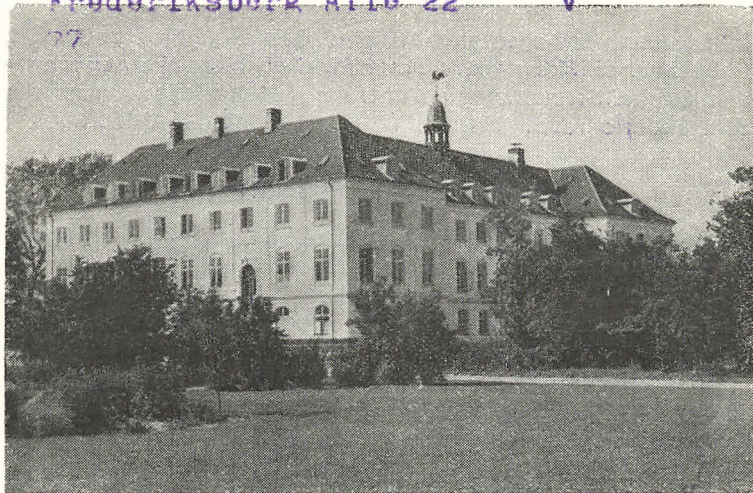
Det er ikke meningen, at jeg her i bladet til efteråret vil tage nogen særlig afsked. Dels håber vi at få lejlighed til at træffe jer på Fårevejle højskole også i fremtiden, og dels håber vi, at I både enkeltvis og gruppevis vil besøge os der, hvor vi slår os ned. Vi vil meget gerne have forbindelse med jer også i fremtiden.

Selvfølgelig er det med sorg, at vi forlader vor hidtidige form for højskolearbejde, da vi aldrig har haft noget højere ønske end at komme til at arbejde i højskolens tjeneste, men på den anden side tør vi også tro, at den Gud, som satte os her i de få år, også fremdeles har noget, som vi kan bruge vort liv til. Højskoletanken kan jo ivotrigt føres ud i livet på så mange måder, også under mere primitive former. Derfor siger vi også tak både til skolens venner og skolens bestyrelse, som betroede os arbejdet her i disse år.

Spørgsmålet om højskolens fremtidige personale er ifølge formandens redegørelse ikke helt afgjort i alle enkeltheder, men vi vil ønske det bedste for dem, der skal fortsætte arbejdet her, og håbe, at det må blive til gavn for skolen og for den ungdom, som kommer her. Hjertelig hilsen

Else og Jørgen Jensen.

Udgivet af Faarevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. Redaktør: Jørgen Jensen.
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

41. årg.

August 1951

Nr. 8

Skatten i lerkar

Paulus skriver i 2. kor. 4. kap. om, at troens skat har vi i et lerkar, for at den overvældende kraft kan være fra Gud og ikke fra os selv.

Paulus oplevede, hvordan hans eget legeme var et skrøbeligt hylster at have troens skat i, og at alle sunde blev lukket for ham. Når Guds rige, sandheden, alligevel sejrede, så kunne det ikke være på grund af hans egen fortræffelighed, men så måtte det skyldes Guds kraft.

Vi kan ikke lide at være handikappet i livet og forstår ikke livets handicap, livets lidelser og vanskeligheder. Hvor ofte fristes vi ikke til at tænke, at bare vi var noget mere ovenpå og havde nogle flere synlige resultater at holde os til, så var det ingen sag at tjene Gud i vort liv.

Vi er bange for, at sandheden ikke skal være stærk nok i sig selv i Guds riges arbejde. Derfor er vi bange for, hvad mennesker skal mene om os og tro om os, og vi prøver på at stive os selv af med ydre garantier og med vor egen fortræffelighed.

Men Guds rige sejrer ikke gennem vor fortræffelighed, men

kun gennem vor egen magtesløshed. Når vi går ind under det, så behøver vi ikke at være bange for Guds riges eksistens i verden. Så skal det nok vise sig, at troen stadigvæk er den sejr, der overvinder verden.

JØRGEN JENSEN.

Frelse eller vitaminer

Som før omtalt har vi haft gymnasiaststævne på højskolen i sommer. Lejren varede fem dage, og ca. 50 unge deltog. Pastor Poul Honoré, Dalum, ledede stævnet. Der var mange gode timer, og vi bringer i det følgende et uddrag af pastor Honorés tale om »Frelse eller vitaminer«.

Når vi stilles over for det spørgsmål, om vi kan frelse os selv, så ved vi meget godt, at vi skal svare, at det kan vi ikke. Men er det mere end et vanesvar, skabt af pæn, borgerlig opdragelse. Man kan undertiden fortvivle over al den kristelige fernis, der findes i dette land. Vi kan sagtens svare på spørgsmålet, om vi kan frelse os selv. Vi ved, at der skal svares nej, og vi siger nej med en tilpas selvfølgelighed, så det ikke kommer til at forurolige os. Men siger vi nej til, at vi kan frelse os selv, vil det jo sige, at vi er totalt afhængige af Gud, at det er ham alene, vi kan håbe på, at det er i hans hænder, vi lægger os både i liv og i død. Men den konsekvens drager vi jo ikke. Vi skæver til vitaminerne. De kan hjælpe os et godt stykke på vor vej. Vi dyrker vores krop, så den kan blive sund og stærk, vi træner vore evner, så de kan give os en eksamen. Vi hænger det pæneste, vi har, på vort legemlige stativ, for at mennesker ikke skal se os over hovedet. Vi maser os frem mod en plads i solen. Enhver er sin egen lykkes smed, hedder det jo. Den store ærgerrighed findes vel sjældent hos de helt unge. Man stiler måske efter en pæn karakterbog eller lignende. Men den store ærgerrighed melder sig gerne under en eller anden form som håndgribelige ting, der tilbyder sig.

Så styrer vi frejdigt afsted efter de værdier, der tilbyder sig. Hvirvelen griber os og trækker os med ind i livets runddans. Større indtægter, overordnet stilling, position, et hjem med høj standard, bil, omgang med mennesker, der betyder noget o. s. v. Når hvirvelen griber os, bliver spørgsmålet om vitaminerne for alvor aktuelt, for det er jo ikke nemt at holde ud til at være med i runddans. Der skal fysik til. Så længe man så at sige har fysikken gratis af den simple grund, at man er ung, går det glat nok, men når man bliver forjaget og slidt, stiller sagen sig straks anderledes. Pillerne, styrkemedicinen, hjertedråberne, hormonpræparaterne må frem.

H. C. Branner skildrer i »Rytteren«, hvordan Susanne kommer op til præstedatteren Michala. Susanne ser dårlig ud, og

Michala er der straks. »Kom herhen, sæt dig i en ordentlig stol. Hvad vil du have at styrke dig på?« »Ingenting«, sagde Susanne. »Jo, du skal have noget«, sagde Michala og rodede i et skab. »Jeg lever selv på kemi. Jeg har alting på apotekerflasker: søvn, nerver, inspiration, afslappelse, optimisme . . . Hvad vil du have?«

»Jeg lever på kemi«. Den er en stærk sætning den. Ordet frelse er helt forsvundet i den. Vitaminerne har sejret. Medicinskabet, teknikken, vor evne til at værne os mod sygdom og lidelse og til at tæmme naturens kræfter fejrer triumfer. Frelsen -- hvad skal vi med den.

Men livet er en Guds gave til os. Vi er ganske bogstavelig afhængig af ham, og den dag, vi ikke længere får livet af ham, dør vi. Vitaminernes regimente har en skarp grænse. Gud kan kun få ordet som frelser, hvor vi til bunds opdager det.

Det er frelsens begyndelse, at vi ser vor afhængighed af Gud og sandheden om vor situation over for ham, og at vi kommer ærligt til ham med det altsammen, med det liv, vi mishandler på bedste beskub. Vi kommer til Gud med vort mishandlede liv, som vi selv har forsøgt at reparere, sådan så det blev endnu mere forkludret. Det er ikke nogen let gang. Mon vi ikke på denne baggrund forstår dybden i Luthers ord: »Vi er tiggere«.

Hvad sker der, når vi kommer til Guds dør som tiggere. Jo, der sker noget helt andet, end når en tigger kommer til vores dør. Vi stikker en almisse ud og vandrer tilbage til vor betryggede tilværelse. Gud stikker ikke en almisse ud og så lader det være godt. Nej, det er det, der er frelsens store under, at vi tiggere bliver taget indenfor og gjort til børn af huset, og det kan ske og sker allerede i dette liv. Det er Jesus Kristus, der har bragt frelsen ind i verden. Han okm med bud fra skaberen til skabningen, han gik ind under vores synd, tog den over på sig, sejrede over den gennem sin lidelse og død, og påskemorgen, da han stod op, var stødet mod djævelen ført igennem.

Syndens og dødens frontlinie er gennembrudt efter Kristi sejr. Djævelen har kun magt til en tid. Derfor sætter han dobbelt desperat ind. Vores kamp mod synden går på livet løs, men sejren er hos os, Guds sejr giver vor kamp mening. Gud er med i kampen sammen med os, for at vort liv kan blive vristet ud af syndens ødelæggende greb.

Frelse og vitaminer er ikke ligestillede begreber. Det kunne ved første øjekast se sådan ud, men det passer ikke. Vitaminerne har deres grænse ved kirkegården. Længere kan de ikke følge os. Frelsen alene har både liv og død inden for sit felt. Gudsriget, som frelsen sætter os ind i, har ikke nogen grænse ved døden.

Uden frelse ville livet være en makaber spøg af en drillende,

ubarmhjertig Gud, som Kaj Munk siger det i sine erindringer. En spøg, hvor manden narres af forfængelighed til at arbejde sig op for alligevel at ende ved tomheden med mimrende mund og rystende knæ, og hvor kvinden lokkes med kærlighedens lyst til at påtage sig fødselens kval og hverdaglivets fortrædeligheder i stræbet for mand og børn.

Vi ved, at synden og døden er en virkelighed, men fordi frelsen er en virkelighed, kan vi trods det ånde luften i fulde drag og sige Gud tak for livet. J.

Hilsen fra Roskilde

Det var en skuffelse for os, at vi ikke kunne være med ved elevfesten. Jeg havde dog ikke tænkt, at mit hospitalsophold skulle være blevet af så lang varighed, så jeg havde så sikkert regnet med, at jeg kunne være med, men endnu er jeg her og ved ikke, hvornår jeg kommer hjem. Det går dog fremad, og »Gud har hjulpet hidindtil; han hjælper og herefter«. Vi takker alle jer gamle elever og andre venner for forbøn og for de kærlige og gode ønsker, som I har sendt os.

Måtte Herren i rigt mål velsigne vor gamle skole under den nye form, den nu skal drives videre på. Lad os fremdeles være trofaste til at stå bag den.

De kærligste hilsener fra os begge.

Anna og C. M. Julin.

Angående sygeplejehøjskolen

Den 3. november begynder det første kursus med sygeplejehøjskole på Fårevejle højskole, og det tegner jævnt godt med tilslutningen til vinterskolen, idet Børkop sygeplejehøjskole for flere måneder siden har meldt fuldt hus og siden har henvist til Fårevejle.

Jeg havde håbet, at der denne gang kunne bringes en nærmere omtale af den nye forstander, som I. M.'s bestyrelse har udset til stillingen som forstander for sygeplejehøjskolen, sognepræst Robert Hansen, Sønder-Bjært, samt of forstanderinden, frk. Pade, som i mange år har virket ved Ubberup sygeplejehøjskole. Besættelsen af sidstnævnte stilling sorterer under sygeplejerådet. Efter henstilling må det dog vente til et af de følgende numre.

Det var bestemmelsen, at forstanderskiftet skulle finde sted 1. september, men da pastor Hansen fornylig har været syg og heller ikke er færdig med at ordne sine forhold, så er det muligt, at det trækker ud en måneds tid med skiftet.

Jørgen Jensen.

Ved forstanderskiftet

Det er nu afgjort, at F. H. fra 1. novbr. d. å. overgår til sygeplejehøjskole, som meddelt i sidste nr. af »Sølvsnoren«.

Som følge deraf sker der også forstanderskifte, og i den anledning skal der fra elevforeningens side lyde en tak til det afgående forstanderpar. Vi havde håbet, at det ville lykkes at genrejse F. H., men det gik ikke sådan. Og så hjælper det kun lidt, at vi sætter os hen og regner ud, for så vidt det er muligt, hvad grunden er til den svigtende elevtilgang. Resultatet bliver dog det, at forstander Jørgen Jensen og frue har ment det rigtigst at søge sig løst fra F. H. Men et står dog fast, I gjorde, hvad I kunne, og derfor siger vi fra elevforeningens side: Tak for jeres uegennyttige arbejde på F. H.

Der var en ting, som glædede mig meget ved elevmødet. Det var en udtalelse af forstander Jensen i anledning af forstanderskiftet. Forstanderen sagde, henvendt til tidligere og nuværende elever: »Vi tager ikke sådan afsked med jer og skolen, da vi regner med fortsat at komme her, ligesom I altid er velkommen i vort hjem, der hvor det bliver«. Sådan en udtalelse viser, at selv om det kan være svært at indrømme, at det lykkedes ikke, og skulle overlade arbejdet til andre, så sker det med et godt sindelag. Når der gennem disse linier skal lyde en tak til jer, så skal der til denne tak for jeres arbejde på F. H. også føjes en tak for denne fine måde, I tager skuffelsen på. Vi havde alle regnet med, at jeres gerning på F. H. skulle have været af en længere varighed, men vi forstår også, at selv om I forlader skolen, så står I dog bag gerningen i fremtiden.

Der skal også her lyde en tak for arbejdet med at redigere »Sølvsnoren« gennem disse år og tak for tilsagnet om at fortsætte redaktionen, indtil den nye forstander tiltræder.

Endelig føjer vi vor tak til, til skolens øvrige lærerpersonale, for deres arbejde gennem tiden på F. H., og en særlig tak til lærer Skovmark for arbejdet som kasserer for elevforeningen.

På elevforeningens vegne

Aage H. Lund.

Fra elevkredsen

FÅREVEJLEKREDSEN PÅ FYN

Søndag d. 16. september kl. 15 afholdes F. H.-sammenkomst i »Bethania«, Ryttergade, Odense. Forstander Jørgen Jensen taler. Alle Fårevejle-elever og venner af skolen er velkomne.

Johs. Madsen,
stationsmester, Beldringe.

ADRESSEFORANDRINGER

1940—41 Johs. Jørgensen, »Home«, Østergade, Vamdrup.

1949—50 Paul Buch, D. C. L. E., C. P. 3, Sidi - Bel - Abbes,
Afrique du Nord.

Fra skolen

Siden sidst har vi afsluttet sommerskolen 1951. Den 30. juli havde vi afslutningsfest, og den formede sig som sædvanlig på en festlig måde. Nu er så vore 22 sommerpiger spredt ud over landet igen, og vi sender jer herigennem en hjertelig hilsen og gode ønsker for fremtiden.

I begyndelsen af juli havde vi i fem dage et stævne for den kristelige gymnasiastbevægelse. Der var godt 50 unge med, og vi var glade for deres besøg. Lejren blev ledet af pastor Honoré fra Dalum.

Midt i juli var vi på en tre dages biltur med eleverne til Nordsjælland og Sverige. Turen gik over Sjællands Odde, Rørvig, Nordsjælland, Sundsgården og Kullen. Vi havde en dejlig tur og fint vejr.

I første uge af august, lige efter sommerskolens afslutning, havde vi et såkaldt hjemstavnsstævne (odsherredsstævne) for Landsforeningen for hjemstavnskultur. Der var ca. 80 deltagere. Stævnet bød på en række gode foredrag og udflugter.

I den tredie uge af august (12.—19.) havde vi otte dage på højskole for medlemmer af Dansk Tunghøreforening. Der var ca. 85 deltagere. Disse otte dage på højskole tilrettelagde foreningens sekretær, frk. Gullach-Jensen, og jeg allerede for næsten et år siden.

Stævnet var lagt til rette omtrent som et almindeligt højskoleophold. Der blev holdt foredrag af pastor Morsing, pastor Sv. Åge Nielsen, lektor Færing, folketingsmand Poul Hansen, sekretær Halvorsen, frk. Gullach-Jensen og jeg. Der var stillet mangehører op i foredragssalen, så de tunghøre kunne få fuldt udbytte af timerne. Søndag d. 19. var vi til gudstjeneste i Fårevejle kirke om formiddagen, og om aftenen havde vi festlig afslutning i foredragssalen, hvor vore unge piger opførte »Søstrene på Kinnekullen«.

Dansk Tunghøreforening har ca. 6000 medlemmer. Det er ingen kristelig forening, men det glædede mig at mærke en stor lydhørhed over for den kristne forkyndelse, som jo lød igennem mange af foredragene. Jeg har sjældent mødt mennesker, som var så taknemmelige for det, der blev gjort for dem.

Læserne vil forstå, at de sidste uger har været ret anstrengende, og derfor kan jeg først nu (d. 20.) få skrevet august-

nummeret, så det bliver omkring den første, inden det kan udkomme.

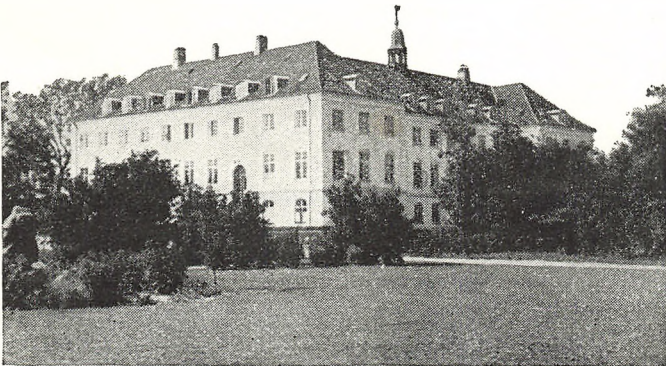
Så skulle jeg også have ordnet mine egne forhold lidt, men det har det knebet med at få tid til. Min første tanke var at komme til Sydslesvig i det kristelige ungdomsarbejde. Der er der en stor, uopdyrket mark, særlig i de sydlige amter. Der er der brug for et højskolebetonet ungdomsarbejde. Jeg søgte derfor for et par måneder siden en stilling indenfor D. K. U. og K. F. U. M. og K. i Sydslesvig. Den mulighed står ganske vist stadigvæk åben, men det er dog meget tvivlsomt, om der kan blive råd til at sende os derned. Det ville også være det letteste at slå det af hovedet, men det er jo ikke altid, at det er det letteste, der er det rigtigste.

Jeg har nu foreløbig fået et arbejde i folkeskolen ved en skole på holbækegnen, hvor der også er en god lejlighed til. Vi ser så tiden an, til vi bliver klar over, hvor der er mest brug for os. — Jeg havde også noget på hånden ved en skole i Jylland, men da skoledirektionen det pågældende sted stak en pind i hjulet, så fandt jeg det noget tvivlsomt at flytte så langt på det grundlag. Som bekendt har jeg ikke lærereksamen, men præliminæreksamen, landbrugseksamen og ellers fri uddannelse. Da jeg har arbejdet i 10 år i højskolens tjeneste, så har undervisningsministeriet imidlertid stillet sig imødekommende over for mit ønske om at gå op til lærereksamen som privatist i nær fremtid.

Næste nr. af »Sølvsnoren« har jeg også lovet at redigere.

Hjertelig hilsen

Else og Jørgen Jensen.

Ungdomsopdragelsen — et kald

»Om landets økonomiske situation tillader at opfylde lærernes krav om 150 mill. kr. til skolebyggeri i den næste halve snes år, er meget tvivlsomt, men kravet rejser det spørgsmål, om man ikke igennem en årrække har sat fordringerne til skolerens ydre pragt og indre bekvemmeligheder for højt, således at det åndelige indhold er ved at svinde ind i de pragtfulde skolepaladser. Der kan udføres et fremragende skolearbejde under primitive forhold, når blot begejstringen for det store kald, som ungdomsopdragelsen nu engang er, holdes levende. De danske skoler i Sydslesvig er et talende vidnesbyrd herom. Når forståelsen af kaldets betydning svigter, nytter hverken plads eller penge, også dette bør Danmarks lærere lægge sig på sinde, når de fremkommer med deres iøvrigt fuldt forståelige bekymringer med hensyn til standens fremtid«.

Fra »Information«.

TIL SOMMERHOLDET 1948.

Hjertelig tak for den smukke gave, som I overraskede os med.

E. og J. J.

Ung pige

Ung pige kan få plads 1. november.

*Martha P.,
Asnæs.*

*Udgivet af Faarevejle højskoles elevforening.
Formand: Aage H. Lund. Redaktør: Jørgen Jensen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.*

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

41. årg.

September 1951

Nr. 9

Ved højskolens dørtrin

Højskolens dørtrin er et sted, hvor der tit bydes velkommen og tit tages afsked. Selve højskolens art medfører, at der to gange om året bydes velkommen til nye elever, og at der lige så ofte tages afsked med disse. Endnu oftere bydes der velkommen og tages afsked med kursUSDeltagere og lejrDeltagere, ligesom personale og medhjælpere, der ofte er gamle elever, kommer og rejser som børn, der bydes velkommen til og tager afsked med deres hjem. — Det falder ligeledes i højskolens lod med kortere eller længere mellemrum at byde velkommen til og tage afsked med lærere, lærerinder og funktionærer, der for manges vedkommende kun oplever højskolen et stykke tid som forberedelse til deres fremtidige livsgerning.

Og siden Fårevejle højskoles gamle grundlæggere for 44 år siden bød højskolen velkommen til Fårevejle og lagde meget fremsyn, megen energi og store ofre i dette velkommen, således har de allerfleste af disse også senere passeret højskolens dørtrin for sidste gang, efterhånden som vandringsstaven er nedlagt.

Ligeledes er der på højskolens dørtrin i de mellemliggende år budt velkommen og taget afsked med opofrende og skiftende bestyrelsesmedlemmer og med endnu flere opofrende bidragydere til højskolen.

Højskolens dørtrin er også et sted, hvor der i løbet af denne årrække er budt velkommen til og taget afsked med en række skiftende forstandere, som hver i sin forstandertid har ofret tid, kræfter og arbejde for at nå de mål, der blev tilsigtet med Fårevejle højskoles gerning.

I »Sølvsnoren«s sidste nummer tog vi på denne måde også afsked med højskoleforstander Jørg. Jensen og med hans familie og medarbejderstab med tak for godt samarbejde i de forløbne år. — Og endnu engang kan jeg ikke tilbageholde bestyrelsens tak for den tillidsfulde, fine, noble, selvfornægtende, flittige, trofaste og gudhengivne indsats, som er ydet af den afgående forstander.

Hjertelig tak!

— — —

Nu står vi så som så ofte før ved højskolens dørtrin og byder velkommen til højskolens nye medarbejderstab: Forstander K. Robert Hansen og hustru, forstanderinde frk. A. Pade, instruktionssygeplejerske frk. Lilly Frederiksen, lærerinde frk. Johanne Mikkelsen, landbrugsbestyrer Ejnar Jensen og alle andre, som fremtidig skal medvirke ved højskolens gerning.

Medens højskolens grundlæggere for 44 år siden stod på en nøgen plet i et øde fjordbundlandskab og nedlagde grundstenen på den nøgne Flintholm, hvor intet træ eller anden plantning var at øjne udover fjordbundens flade og på en plet, der blev betragtet som uegnet til opdyrkning og stod der uden udsigt til økonomisk støtte udefra og uden erfaring i, hvad det vil sige at stå magtesløse overfor overmægtige opgaver og uden nogen menneskelig sikkerhed for arbejdsvilkår eller for dagligt brød — men alligevel tog gerningen op i tro og tillid — så kan vi nu byde velkommen på en yndig plet i et frodigt landskab i en af Sjællands mest naturskønne egne med højskolen omgivet af have, park, frugtplantage og landbrug og i omgivelser, som snart kan være bragt helt under kultur, og hvor der i årenes løb er indhøstet mange dyre, men værdifulde erfaringer, som nu kan komme eftertiden til gode, og hvor igennem højskolen nu står vel konsolideret såvel økonomisk som i dens venners vurdering.

Idet vi da byder velkommen på højskolens dørtrin til alle skolens nye medarbejdere, beder vi om og håber vi på et lige så harmonisk og tillidsfuldt fremtidigt samarbejde som hidtil, og at skolen både som fagskole og som højskole fremdeles må vedblive at være fuldt på højde med tidens krav i undervis-

ningsmæssig henseende, og at den fortsat må blive en hjælp for eleverne til at finde ind i et personligt gudsforhold og fremdeles blive et midtpunkt for og en udfaldsport for Guds riges arbejde blandt ungdommen.

Hjertelig velkommen!

P. b. v.

Vald. Olsen.

Vejen gennem verden

*Vejen gennem verden sig underlig snor,
snart mellem blomster den slynges,
snart den bøjer ind, hvor kun ukrudt der gror,
snart den af stene betynges.
Sol kan skinne klart, og sky kan skygge sort,
vej kan føre hjem, og vej kan føre bort,
vejen gennem verden sig underlig snor,
vanskelig er den at fare.*

*Vejen gennem verden vil stråle i glans,
har vi først målet for øje,
higer vi kun efter den himmelske krans,
føler som leg vi vor møje.
Var vor syndeskyld end purpurrod som blod,
videre end sne den blev ved korsets fod.
Vejen hjem til himlen så herligt sig snor,
saligt det er den at fare.*

H. Strandvold.

Det femte bud

Det femte bud lærer, hvorledes man skal elske og ære sit medmenneske, enten han er rig eller fattig, stærk eller svag, og hvorledes han skal hjælpes af os, når han trænger til det.

Derfor hedder det: Du må ikke slå ihjel.

Men jeg overtræder det femte bud:

når jeg forgriber mig på andens liv, så det har døden til følge, eller hans legeme lider skade derved, eller således at han ikke mere kan friste livet,

når jeg bevidst hindrer eller sårer liv, der er ved at blive til,

når jeg, uden at være nødt dertil, skruer prisen på levnedsmidler op,

når jeg trænger mit medmenneske ud af den stilling, han har, for selv at kunne få stillingen,

når jeg lader mine undergivne sulte eller udnytter dem,

når jeg ved sløseri i mit arbejde skader min arbejdsgiver,

når jeg overdænger min næste med alle slags vrede og hadefulde ord,

når jeg spotter min næste, sætter mig til dom over ham, baner eller bagtaler ham,

når jeg straffer min næstes synd eller skrøbelighed, uden at være kaldet dertil, i stedet for at dække derover og undskylde den,

når jeg ikke, hvor jeg er kaldet til at være dommer, dømmes uden persons anseelse,

når jeg, for at beskytte et menneske, forhindrer, at det bliver stillet for de almindelige domstole, eller lader ham domfælde uden sædvanlig rettergang, eller lader ham straffe for at få afløb for min harme imod ham,

når jeg ikke tilgiver mine fjender, ikke beder for dem eller er venlig mod dem, og ikke vil gøre godt imod dem,

når jeg kalder ret for uret og uret for ret og således fratager andre mennesker deres muligheder for livsudfoldelse eller formindsker dem,

når jeg ikke giver plads for Guds vrede,

når jeg hindrer mit folk i at ruste og i at gøre sig klar til nødværge og til opretholdelse af sin ære,

når jeg ophidser folkeslagene til krig,

når jeg har glæde af død og blodsudgydelse, af krig og strid, af fjendskab og misundelse og ikke gøre alt, hvad der med ære og sandhed er muligt for at opretholde fred og enighed.

Hertil hører alle synder i had og vrede, i misundelse og misnag, surhed over næstens lykke, glæde over hans ulykke.

Det femte bud opfyldes ved:

Tålmod, sagtomdighed, fred, venlighed, sindighed, barmhjerlighed og et altid venligt og mildt hjerte, uden noget had, vrede og bitterhed, og det hvadenten det drejer sig om ven eller fjende.

(Fra Fårevejle menighedsblad.)

Folkehøjskolen og ungdommen af i dag

Oftest går det vel sådan her i tilværelsen, at det er først, når et af vore goder føles truet eller vi har mistet det, at vi for alvor får lært at skønne på det.

Vi så det under besættelsen, hvordan det da først gik op for mange, hvad det betød at have frihed til at tale, tro og handle efter sin overbevisning.

Har vi i dag øjet åbent over for, hvad der sker omkring os, kan ingen stå fremmede over for den kendsgerning, at mange af vore nedarvede nationale og åndelige værdier er blevet trængt i baggrunden af store materielle fremskridt. De store materielle fremskridt kan i sig selv være af værdi for menneskene, men vi må aldrig lukke øjnene for de farer, der også kan være forbundet dermed til forfladigelse af vort menneskeliv. På mange områder har den moderne teknik udslettet det skabende initiativ i os og dermed berøvet os de værdier og den tilfredsstillelse, der nu engang er forbundet med den naturlige kamp for tilværelsen.

Vel er det et stort gode, når grosserereren på sine forretningsrejser i udlandet kan spare dage ved hjælp af de moderne trafikmidler, eller når den unge pige i huset får sit arbejde betydelig lettet ved hjælp af støvsuger, elektrisk komfur m. m. Men har alt dette gjort menneskene mere harmonisk og lykkeligt? Ofte kunne man fristes til at svare nej, tværtimod. Det er gerne det, man må kæmpe mest for, der får størst værdi for os. For mange mennesker har disse hjælpemidler kun ført til mere tomhed. Man jager afsted med sit arbejde for at få så megen fritid som vel muligt, og så smuldrer ens fritid ofte hen mere i nedbrydende end højnende retning. Arbejdet er for mange kun blevet et levebrød, ikke det, det skulle være: ens interesse og berigelse i tilværelsen.

Men her hjælper det ikke at falde hen i sentimentale drømmerier om fortiden eller resignere over for realiteterne. Vi må se sandheden i øjnene og prøve at finde ud af, hvor der kan sættes ind for at bevare de nationale og åndelige værdier, der blev os givet. I denne forbindelse må vi også standse ved et af de goder, som dansk landboudom fra fædrene fik i arv: den danske folkehøjskole. Har denne svigtet sine folkelige og åndelige idealer? Et véd vi med sikkerhed, at det kun er en meget lille procentdel af den danske befolkning, der i dag regner med betydningen af en højskole. Når der ikke fra et højskoleophold kan fremlægges eksamenspapirer eller andre dokumenter, der ved ansættelse i ny stilling tæller med, kan det jo ikke betale sig at ofre tid og penge på noget sådant.

Som bekendt har det aldrig været Chr. Kolds og Grundtvigs tanke at gøre et højskoleophold til et trinbrædt på stigen til bedre materielle og økonomiske kår. — I en af Grundtvigs sange, som har fundet indpas på vore højskoler, siger han netop, hvad der gennem et højskoleophold skulle læres os: »At leve et jævnt og muntert, virksomt liv på jord«, men også: »Med øjet, som det skabtes, himmelvendt, lysvågent for alt skønt og stort herneliden, men, med de dybe længsler velbekendt, kun fyldestgjort af glans fra evigheden«.

Det er vel kun blevet de få skolefolk beskåret at nå så højt i deres bestræbelser for at yde ungdommen livsværdier, som man i sin tid tillagde Chr. Kold. Han blev som bekendt karakteriseret ved: »En mand, der som en anden Sokrates, sidder midt i en kreds af bønder og bønderpiger og taler med disse paa en sådan måde, at det altid vækker noget hos dem«.

For mange af os er de værdier i åndelig og national henseende, som vi med den danske højskole fik i arv, blevet goder, vi for enhver pris må kæmpe for aldrig bliver udsløttet i vort folk. I dag står vi over for den kendsgerning, at der er ved at blive gjort indhug i disse vore danske højskoler, og det oftest på bekostning af fagskoler o. lign.

Hvad kan vi da gøre for at bevare den danske højskole eller gøre den aktuel? Ja, at vi skulle kunne finde tilbage til den koldske undervisningsform vil jo næppe være tænkeligt. Men én ting er sikkert, at denne mere familiære og intime form med drøftelse af problemerne har givet større åbenhjertighed elever og lærere imellem, end man i dag møder den i undervisningen af læreren fra det »høje kateder«.

Under et ophold på en schweizisk folkehøjskole fik jeg netop lejlighed til at overvære denne koldske undervisningsform. Det må her bemærkes, at de eneste to skoler, man i Schweiz har i lighed med vore folkehøjskoler, er oprettet med disse som forbillede. Al undervisning på denne skole foregik netop i samtale, hvor lærerinden naturligvis i forvejen havde givet en redegørelse for emnet. Men man oplevede her undervisningen, hvor elever og lærere altid sad samlet omkring eet bord, og hvor der var en enestående kontakt. Alle gav sit bidrag gennem spørgsmål og svar. Sjældent har jeg oplevet en mere åbenhjertig og demokratisk undervisningsform. Man havde altid tid og råd til at lytte til de andre.

Et andet forhold, som vist også har indflydelse på ungdommens tilsyneladende passivitet over for højskolen i dag, er det, at der blandt ikke få af nutidens kristne unge synes at være en slags antipati mod at skulle sættes i bås i kristelige partier. Med den opvoksende ungdoms erfaringer fra krigs- og krisetid vil det vel ikke undre nogen, at den stiller sig skeptisk over for alt for store ord og talemåder. Vi er ofte blevet overfodret med ord, der ingen dækning var for, og ofte er vi blevet skuffet af mennesker fra både den ene og den anden kirkelige retning.

Ja, der kan siges meget berettiget nedsættende om ungdommen af i dag, men eet kan også siges om en del af den, at den på nogle områder er mere ærlig. Dette kan ikke overses, når man vil prøve på at finde ud af, hvad der afholder nogle unge fra at tage på højskoler, der er tilknyttet en bestemt kir-

kelig retning. Selv om disse skel inden for den danske kirke faktisk er mindre, end mange synes at gøre dem til, kunne man ofte ønske dem helt fjernet.

Højskolens opgave må være at vise vejen, når det gælder det kristne menneskeliv på alle områder. Vi kan ikke gennem et højskoleophold vente at få udleveret en færdigstet mening på alle områder, men har vi under et sådant ophold fået vist vejen til de kilder, der giver vort menneskeliv indhold og mening, er højskolens fornemmeste opgave lykkedes.

Derfor må vor indsats for den danske folkehøjskoles eksistens heller aldrig ophøre, selv om vi nu med sorg skal se den skole, der stod os nær, omdannet til fagskole. Selv om folkehøjskolen vel altid vil have større muligheder til at nå længere ud, da den har så bredt et område at arbejde under i sammenligning med fagskolen, så må vor værdsættelse af denne dog ikke formindskes. Og i erkendelse af F. H. fortsat som fagskole, men i kristelig ånd drives videre, så sætter vi vor lid til, at den må få evne til at bibringe dansk ungdom noget af det, der er folkehøjskolens mål, og som af Grundtvig blev sammenfattet sådan: »Hvad solskin er for den sorte muld, er sand oplysning for muldets frænde, langt mere værd end det røde guld, det er sin Gud og sig selv at kende«.

Gudrun Spliid, årg. 1939.

Giroblanketten

Med dette nr. af »Sølvsnoren« følger en giroblanket til brug ved indbetaling af kontingent til elevforeningen. Kontingentet er som sædvanlig 5 kr. og elevforeningens gironummer er 8701.

Giroblanketten kommer lidt før i år end sidste år, men det har før været på tale at rykke det lidt frem med indbetaling af kontingent, så det ikke blev for nær op til jul.

Kontingentet bedes sendt så snart som muligt, da det er lettest og billigst at undgå at sende opkrævning ud.

Jørgen Jensen.

Glemme og gemme

En af vore venner, som i højskolearbejdet oplevede næsten det samme som os, skrev fonylig til os, at nu gjaldt det om at glemme og at gemme.

Der er skuffelser og vanskeligheder i højskolearbejdet, som skal glemmes. Også skuffelsen over den ringe højskoleforståelse i mange kredse, som vi har måttet sande det både under vore højskoleår i Børkop og her. Trods det har vort arbejde inden

for Indre Missions højskoler dog været et arbejde, som vi har sat meget højt og haft stor kærlighed til.

Men der er også meget at gemme, og det bliver det varige. Det bliver af værdi for os også i fremtidige opgaver, som vi håber at finde og få lov at kæmpe for. Vort liv blev rigere ved at lære jer at kende, både de 213 elever, som vi har haft på de ordinære kursus i de fire år, og de mange elever fra tidligere årgange samt kursister. Derfor håber vi også at kunne mødes med jer i fremtiden, hvor lejlighed byder sig, så vi fremdeles kan have forbindelse med jer.

Jørgen Jensen.

Fra skolen

Sidst i august og først i september har vi arbejdet med hovedrengøringen, og sydslesvigerne blev i år og hjalp os, inden de rejste på ferie.

Til vinterskolen er der indmeldt 56 elever. Da de andre fire sygeplejehøjskoler har meldt fuldt hus, så skulle der være mulighed for, at der yderligere kan komme nogle stykker.

Omkring 1. oktober finder forstanderskiftet sted, og pastor Hansen, den nye forstander, flytter ind. I løbet af oktober flytter også forstanderinde frk. Pade og andre medarbejdere ind.

I slutningen af denne måned, 29. septbr., flytter vi, og vor nye adresse bliver Udby skole pr. Holbæk. Det bliver dog nok kun en foreløbig adresse, men vi skal nok holde jer underrettet om eventuel ny adresse.

Lærer Skovmark har fået plads på Vojens ungdomsskole i Sønderjylland, og lærerinde Mary Nielsen har fået plads hos Martha P. ved kursusarbejde i Odsherred.

Elevforeningens regnskab m. m. vil blive ført af lærerinde frk. Mikkelsen, som kommer til november. Frk. Mikkelsen har i en del år været lærerinde på Nr. Nissum højskole.

Så må vi bede jer om at huske adresseforandringer. Adresseforandringer fra »Sølvsnoren« kan meddeles enten til postvæsenet eller direkte til skolen. — Nogle meddelelser fra elevkredsen må udskydes til næste nr.

Dette bliver så det sidste nr. af »Sølvsnoren«, som jeg får den glæde at redigere. Redaktionen overgår fra næste måned til skolens nye ledelse.

Hjertelig hilsen

Else og Jørgen Jensen.

Udgivet af Faarevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* Redaktør: *Jørgen Jensen.*

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

41. årg.

Oktober-november 1951

Nr. 10-11

Åbningsfesten

søndag d. 11. november

Åbningsfesten blev en stor og dejlig festdag, som vi, der nu har vor gerning på den gamle skole, vil tænke tilbage på med stor taknemmelighed og glæde. Vi gengiver dagens forløb efter red. V. Neerups udmærkede referat i Holbæk Amtstidende for 12. ds.:

Fårevejle højskole åbnedes i går som sygeplejehøjskole, og samtidig overrakte den gamle bestyrelse, der består af fabrikant Val d. O l s e n, Tølløse, pastor J. A n d r e a s s e n, Oxbøl, og landssekretær C. M. J u l i n, Roskilde, et gavebrev på skolen til den nye ledelse, hvis formand er pastor C h r. B a r t h o l d y, Haslev. Gavebrevet lyder på 1¼ mill. kr., hvilket er skolens værdi vurderet til dagspris, minus kreditorgælden.

Indvielsen fandt sted ved en storstilet festlighed, der begyndte med et møde i festsalen for en række indbudte gæster og sluttede med et stort offentligt møde, hvor pastor Bartholdy

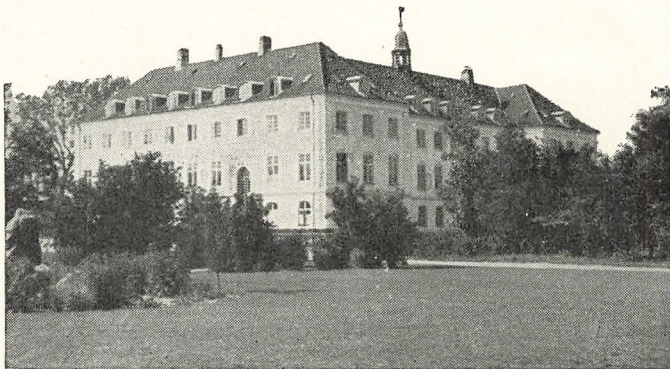
talte. Der blev udtalt en række gode ønsker for skolen i dens nye form, og det blev fra ledende hold stærkt understreget, at skolen stadig bærer navnet Fårevejle højskole.

Skolen er begyndt med 69 elever, og de unge piger lyste op blandt de mange gæster og bar sangen med unge, klare stemmer. I den korte pause mellem eftermiddagsmødet og spisningen viste de rundt paa skolen og præsenterede med stolthed de smukke lokaler.

En gave fra det gamle slægtled til det yngre

Efter salmen „Giv mig, Gud, en salmetunge“ indledte skolens tidligere formand, fabrikant V a l d. O l s e n, Tølløse, eftermiddagsmødet med en velkomsthilsen. Han rettede en særlig velkomst til dem, der nu skal tage arbejdet op, og til de unge, der skal befolke højskolen. Han gav derpå et kort rids af skolens historie. De første forberedelser skete i sommeren 1907, at det skyldes især pastor Dyekjær, Fårevejle, og Hansen Riisegaard, at skolen kom til at ligge i Fårevejle — og det skyldes navnlig pastor Andreassen, skolens første forstander, at den kom til at ligge netop på dette sted. Andreassen plantede sin stok på Flintholms jorder og sagde: H e r skal skolen ligge.

Vald. Olsen omtalte dem, der er tilbage af stifterne: J. C. Nielsen, Svinninge, smed L. P. Larsen, Hørve, Carl Larsen, Svinninge, landssekretær Julin, bogbinder Spliid, Viggo Bay m. fl. Ligeledes omtalte han i store træk udviklingen og dvælede ved den højst forskellige

brug, der var gjort af skolen: Højskole, straffeanstalt, flygtningelejr o. s. v. Efter krigstidens ødelæggelse sendte vi et nødråb udover landet om at genrejse skolen, og der meldte sig 1200 bidragydere. I dag står skolen så godt istandsat, som man kan ønske sig.

Det har altid været vort ønske, at skolen skulle stå i nær tilknyt-

ning til Indre Mission. Dette er sket i endnu stærkere grad ved skolens omdannelse til sygeplejehøjskole, og den gamle bestyrelse overrækker i dag til den nye formand, pastor Bartholdy, et gavebrev paa den selvejende institution Fårevejle højskole. — Dette gavebrev er vurderet efter det nugældende pristal til 1.266.000 kr. Denne gave overrækker det gamle slægtled nu til det yngre. Skolen har været en Guds gave for os. Uden den ville livet have været fattigere.

Pastor Bartholdys tale

Pastor Bartholdy takkede for gavebrevet. Vi mindes i tak og ærbødighed de gamle, der rejste skolen og holdt den oppe gennem tiderne. Og vi siger en særlig tak til fabrikant Olsen, uden hvem skolen her sikkert forlængst var gået i ulvens gab, det vil sige statens! Før i tiden kendte jeg ikke andet til Fårevejle, end at det var her Jarlen af Bothwell efter sigende skulle ligge. Biskop Olesen havde så ondt af jarlen. Han havde været gift med Marie Stuart og måtte nu ligge og høre på pastor Dye-kjærs prædikener. (Munterhed). Men nu véd jeg, hvor Fårevejle er, og jeg er blevet glad for bekendtskabet.

Der spørges ofte, hvorfor Indre Mission holder højskoler, og hvad vi vil med dem. Vi vil, kort sagt, at der gerne skulle blive r i g t i g e mennesker ud af de unge, der kommer her. Rigtige mennesker er dem, der i nogen måde når det, Gud har tænkt sig. Lærerne må kunne give de unge noget at u n d r e sig over. Det er den skinbarlige åndelige død, hvis mennesket holder op med at undre sig over tilværelsen. Jeg vil ønske, at lærerne ikke bliver af dem, der véd, åh så alt for god besked om alle ting, men at de må kunne spekulere over tilværelsens mange gåder og dele det med eleverne. Det at tro på Jesus Kristus er i sig selv en gåde, men Jesus har løsningen på gåden i svaret: Han er min far. Blandt de mange gåder er den største denne: Gåden om en selv og ens eget liv. Den gåde lukker sig op den dag, man møder Jesus. Han vil også færdes her på denne skole!

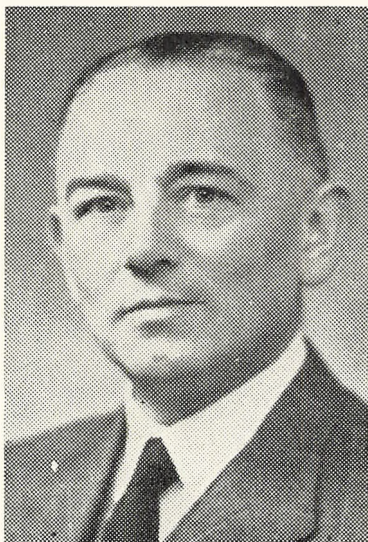
Pastor Bartholdy sluttede med en bøn om Guds velsignelse over skolen og dens lærere og elever.

C. Bartholdy

Medicinaldirektørens lykønskning

Så talte medicinaldirektør J o h s. F r a n d s e n, der indledningsvis understregede, at dette er den 5. af de danske folkehøjskoler, der åbnes som forskole for sygeplejeuddannelsen. Formålet er at give de unge piger lejlighed til at prøve, om de har evner i den retning, og dernæst give dem en foruddannelse til gerningen som sygeplejerske.

Johs. Frandsen

Den faglige side af uddannelsen ligger i gammelkendte og særdeles udmærkede hænder hos de to fra Ubberup, Annette Pade og Lilly Frederiksen. Jeg vil gerne sige, at det ikke vil svække Ubberup, men kun fremme den sunde konkurrence.

Arbejdet som sygeplejerske er noget særligt med en egen atmosfære og stemning. Det syge menneske er fyldt med stemninger. Det kender vi alle. Der stilles krav til sygeplejerskens faglige kunnen, men det hænder også, at stemningen i sygeværket kalder på sygeplejerskens menneskelige følelser, og da er det gavnligt, om hun kender lidt til livets tildragelser. Derfor ser jeg gerne, at de begynder deres uddannelse i folkehøjskolen, hvor

de stifter bekendtskab med det, Grundtvig kalder „o p l y s n i n g e n o m l i v e t“. Derigennem kan de opnå harmoni med deres patient. Vi har i vore folkehøjskoler en skat, som mange folkeskoler ser hen til, og det er underordnet, om den drives i den grundtvigske eller den indre missionske ånd; dens mål er det samme: at lære sig selv og sin Gud at kende.

Jeg lykønsker Indre Mission med denne skole og håber, at dens forstandere og lærere må få evne og lykke til at give eleverne den påvirkning, at de lærer medmenneskelighed og næstekærlighed.

Det skal fremdeles være højskole

Man sang nu Jakob Knudsens morgensang „Se, nu stiger solen“, hvorpå skolens nye leder, forstander R o b e r t H a n s e n, tog ordet:

— Ja, så er Fårevejle højskole blevet åbnet som sygeplejehøjskole, og vi, som har fået en gerning betroet her, hvadenten det er som forstanderinde, instruktionssygeplejerske, lærerinder, landbrugsbesty-

rer eller forstanderfolk, er nu blevet „indsat“ i vore „embeder“ af vor formand. Vi siger skolens bestyrelse tak for den tillid, der hermed er vist os ,og for de gode ord og ønsker, som både fabrikant Vald. Olsen, pastor Bartholdy og medicinaldirektøren gav os med på vejen. Min kone og jeg siger også tak for de storartede og erfarne medarbejdere, der er sat ved vor side; vi har allerede fundet hinanden i herligt arbejdsfællesskab og kammeratskab, som vi er inderligt taknemmelige for.

Vi, som er flyttet ind i forstanderboligen, er ikke fremmede for hverken højskoletanken eller højskolelivet. Vi har begge en højskolefortid. Vi har ikke alene fundet hinanden på en højskole, så vi af erfaring véd, hvormeget godt der kan komme ud af højskolens gerning, men vi har meget rige minder fra nogle år som medarbejdere deri. Og „har man een gang spist af“ højskoleallerkenen —!!

Højskolee siger vi hele tiden. Ja, for det skal slås fast, så det knager, idag: det er en højskole, vi er samlet på — det har været højskole i 44 år, det er højskole i dag, og det vil vedblive at være højskole, i hvert fald så længe frk. Pade og jeg udgør forstanderskabet, om ellers vi formår at føre ud i livet, hvad der er vor mening.

Og her vil jeg benytte lejligheden til at takke sundhedsstyrelsens chef. Min kone og jeg vil aldrig glemme vort lille besøg inde hos Dem i slutningen af juni, da vi fik lov til at komme og hilse på Dem. Noget af det første, De sagde til os, da vi havde sat os, var: „Hør her, De forstår vel, at det er højskole, De skal drive!“ Der faldt med disse ord en stor sten fra vore hjerter; vi blev glade. Vi havde nok en lumsk anelse om, at der bankede et højskolehjerter i Dem. På den anden side ville man ikke kunne fortænke chefen for landets sundhedsvæsen, om han havde sagt: Kan De så se at sørge for at få lært de unge piger noget anatomi og bækkensvingeri og senge-rederi — altså fagskole! Men det sagde De ikke. Men De sagde: Højskole! Og jeg har en stor anelse om, hvad en grundtvigianer lægger i det ord, højskole: alt det bedste, han véd. Vi hørte Dem med det ene ord „højskole“ sige så meget som: Gud give Dem lykke og råd til en tjeneste over for de unge, der sigter på at give dem til mennesker, d. v. s. kristne mennesker — fordi ægte menneskelighed og kristendom er to sider af samme sag, fordi vi er skabt af Gud og til Gud. Ja, alt det hørte vi i det ene ord højskole — i Deres mund.

Højskolen er i støbeskeen i disse år; diskussionen om, hvad højskole er, og hvad dens gerning bør være, er i fuld gang. Vi, som nu skal have vor gang her, melder os på det hold, i hvem der ingen tvivl er om, at der i højskolen både må og skal lyde forkyndelse.

Som de fleste véd står mine kone og jeg med det ene ben i en lykkelig præstegerning i Sdr. Bjerst og med det andet her på Fårelve Højskole, og vi beder daglig Gud vise os, hvor han vil have os,

når det år er gået, hvori vi har fået orlov fra vort embede. Nogle ville måske synes, at det er en sær stilling. Vi selv ville sige: Nej, der ligger for os noget principielt deri: der er ikke og må ikke være lang vej mellem kirke og højskole, hverken fra kirke til højskole, eller fra højskole tilbage til kirke. Vi siger menighedsrådet i Sdr. Bjert, som også er repræsenteret her i dag, en stor tak for forståelsen heraf. Vel er højskole ikke kirke og kirke ikke højskole, men det er i videste forstand en kirkelig gerning, der skal øves: der skal lyde forkyndelse. At der er nogle, som ikke er enig med mig deri, anser jeg for givet. Sagen er dog meget enkel, nemlig den, at der altid forkyndes. Også den højskolemand, der har det syn, at opgaven kun er at stille problemer under debat, forkynder og kan uhyre nemt komme til at forkynde, at det hele svømmer og er problematisk.

Der er ikke noget ord, der er på mere mode i øjeblikket end ordet problem og problemer; det bruges i tide og utide; det hænger en ud af halsen! alt gøres til problem. Fra kristen side både vil og skal vi være med i debatten om problemerne. Ikke at vi går rundt med patentløsninger til alle verdens problemer. Men vi véd dog, at ikke alt er problem. Gud er ikke et problem, men den store: Jeg er! At verden er hans, at vi er hans og vort liv hans gave og opgave, at vi står ham til regnskab for, hvordan vi lever det, at vi har en næste, som vi er bundet til med tjenestens forpligtelse, at Jesus Kristus er vor og verdens frelser, vort håb, vor vej, sandheden og livet — er ikke problemer, men den virkelighed, som vi selv uden fortjeneste er kaldet ind i og er sat til at forkynde midt ind i alle problemerne.

Forkynde — ikke at øve åndelig voldtægt, men forkynde i fuld frihed, sige det, som det er, og som vi selv fik lov at modtage det og kende det som vort livs holdepunkt og grunden under os og lægge det hen til samvittighederne.

Forkynde Jesus Kristus. Enhver, der blot aner, hvad det navn rummer, kan høre, at her giver det ingen mening blot at komme med vage hentydninger og antydninger. Her må tales, forkyndes. Enten — eller. Enten tror vi, og så må vi forkynde — eller vi tror ikke, og vi står tilbage, alene midt i forvirringen og har intet at holde os til. For Kristus — alt eller intet.

Jeg tager ikke i betænkning at sige, at vi står tilbage med forvirringen, ja det, der er værre og ringere endnu, fortabelsen, hvis ikke vi, ikke alene forkynder, men forkynder tydeligt. Vor tid har krav på tydelig forkyndelse, fordi forvirringen er så tydelig og umiskendelig. Jo tydeligere og umiskendeligere forvirringen er, des tydeligere og umisforståeligere må forkyndelsen være. Ungdommen har krav på tydelig forkyndelse, ja, den forlanger det. Min erfaring fra fire højskolesomre og atten års præstegerning er, at unge ikke kan og ikke heller vil nøjes med og ikke kan få fat på andet end tydelig forkyndt kristendom, og at den føler sig snydt af blot kristelige

antydninger. Det er jo det, der stadig møder os fra unges side: Sig os dog besked, klart og tydeligt!

Og nu står så denne højskole åben for unge piger, og vi har allerede en både stor og dejlig flok, som vi er taknemmelige for. Det er da for resten jer, der er dagens hovedpersoner — det havde vi nær glemmt. Og midt i denne højskoles liv og forkyndelse er fra nu af plantet den undervisning, som skulle dygtiggøre unge piger til sygeplejergerningen.

Når frk. ne Pade og Frederiksen blandt meget andet spændende også vil fortælle sygeplejens historie ned gennem tiderne, vil de fortælle om sygeplejen som en både i sit udspring og i sit forløb gennem adskillige århundreder kirkelig gerning. De tider er ikke mere. Omsorgen for de syge er selvstændiggjort, sækulariseret, ikke længere en kirkelig funktion som sådan. Så meget des glædeligere er det, når kirke og sygepleje i fuld frihed fra begge sider mødes som gamle bekendte, ja som venner, sådan som det sker 1) på vore tre diakonissehuse, 2) der hvor forståelsen af ønskeligheden af en fast kirkelig hetjening på vore sygehuse er ved at vokse frem, og 3) når unge piger, der vil ind til sygeplejergerningen, tilbydes og anbefales ophold på højskole.

Er vi så dygtige til den gerning, der er os betroet? Magter vi den? Teorierne er vistnok i orden, men kan vi føre dem ud i livet? Vi må bede os hjælp dertil fra dag til dag og siger tak for hvert menneske, som også vil nævne Fårevejle højskole og os i deres bøn. Det er den største tjeneste, både gamle og nye venner kan gøre os og skolen.

Gamle elever skal føle sig hjemme

Til sidst talte forstanderinde frk. A n n e t t e P a d e: — Når jeg skal tage ordet for ganske kort at sige noget af det, der ligger mig på hjerte i dagens anledning, gør jeg det af tre grunde.

For det første for at sige t a k! Tak, at endnu en højskole slog sine porte op for os sygeplejersker og for vordende sygeplejeelever. Årene siden 1927 har vist, at der er grøde i det arbejde, der gøres på vore forskoler i højskolen, og vi glæder os over at mærke, at der blandt de ledende sygeplejersker på vore hospitaler er en stadig større forståelse af det udbytte, de vordende sygeplejeelever har mulighed for at få under deres højskoleophold — man forstår, at det f a g l i g e udbytte er betydningsfuldt, men at alt det, der kan hentes på disse skoler u d e n f o r det faglige, er mindst lige så værdifuldt, og det er noget, man ikke kan bibringe elever på en fagskole.

Også en tak til bestyrelsen, fordi man har stillet sig forstående og beredvilligt, sagt ja til alle de krav, som vi er kommet med vedrørende sanitære forandringer, gode boligforhold for lærerpersonalet og kostbart undervisningsmateriel — krav, som vi måtte komme med for at kunne yde en fuldtud forsvarlig undervisning.

Tak, at Indre Missions bestyrelse turde binde an med sådan to „halv-grundtvigianere“ som frk. Frederiksen og jeg efterhånden er blevet; — vi skal gøre vort bedste, for at man ikke skal fortryde det. Tak, at man gav os mulighed for at blive i det arbejde, som vi efter 12 års forløb har høstet erfaringer i og er kommet til at holde af.

Og så vil jeg gerne sige en hjertelig tak fra os begge til pastor Hansen og fru Hansen for den enestående måde, De har taget imod os på. Tak, at De gjorde det muligt for os fra første færd at føle os hjemme her — tak for den tillid, De begge viser os; vi håber, vi må gøre os fortjente dertil — ikke blot i festlige forberedelsesdage, som vi netop har oplevet sammen, men først og fremmest i hverdagene, som er de dage, der stiller de største krav til samarbejde.

Dernæst kan jeg nu få lejlighed til at slå fast overfor venner af Fårevejle højskole, at den fortsat er højskole. Jeg har fra første øjeblik slået et slag for, at skolen fortsat skal hedde Fårevejle højskole og ikke Fårevejle sygeplejehøjskole. Vi vil så gerne bede Dem forstå, at det er os sygeplejersker om at gøre, at „faget“ får sin plads, men ikke på bekostning af højskolen — af samme grund underviser både frk. Frederiksen og jeg i rene højskolefag foruden i vore sygeplejefag. Vi prøver efter bedste evne at lade eleverne forstå, at i n t e t fag på timeplanen er vigtigere end andre — i n t e t fag kan undvære de andre fag; vi, der er ansvarlige for undervisningen, må gøre vort til, at den kan blive en h e l h e d.

Og når vi i medlemsbladet for F. H.s elevforening ser en gammel elev skrive: „Det er med s o r g, vi ser den skole, der stod os nær, omdannet til fagskole“, så håber vi meget, at hun ikke taler på a l l e gamle elevers vegne — at hendes syn på det, der er sket, efterhånden må ændres, og at den sorg, hun giver udtryk for, skyldes ukendskab til de faktiske forhold. Vi vil meget nødig være årsag til, at gamle elever skal sørge, og det vil kun glæde os, om også gamle elever i aarene, der kommer, stadigvæk må føle sig hjemme her og føle, at F. H. stadig er højskole, hvis mål fortsat er det, som samme gamle elev giver udtryk for på følgende måde: „Højskolens mål er at vise eleverne vejen til de kilder, der giver vort menneskeliv indhold og mening“ — og så nu samtidig give eleverne nogle af de kundskaber, som de får brug for i deres fremtidige gerning — iøvrigt kundskaber, som enhver ung pige — uanset hvad hun bliver i livet — kan få anvendelse for.

Og for det tredje står jeg her for at give udtryk for gode ønsker for de elever, der får deres gang her, og for Fårevejle højskoles fremtid; og jeg kan ikke i dag finde en bedre måde at udrykke det på end ved at ønske, at Jacob Knudsens ord ved en anden højskoles åbning også må komme til at passe på dennes. Jeg tænker på den sang, hvori han siger, at

„Evig ung er den gamle jord
og evig frisk er Guds nådes kilde“ —

og hvor han slutter:

„Så hæv dig, skole, og frygt kun ej!
forældet aldrig blev livets tale;
når hjertets ager
livs-ord modtager,
vi alt hernede det forår smager,
som ældes ej.“

Ikke nok med faglig dygtighed

Med denne tale sluttede mødet i festsalen, og man gik ned i spise-stuen, hvor kaffen ventede.

Ved kaffebordet talte statskonsulent for ungdomsundervisningen, **Frode Kristensen**, der under forsamlingens munterhed præ-senterede sig som en af de ulve, Bartholdy havde talt om. Han lyk-ønskede forstander Robert Hansen med denne gerning, selvom han forstod, at det endelige vaig mellem præstegerningen og højskolen var skudt ud et år endnu.

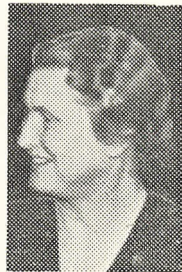
Der er ikke nogen større gerning end at være lærer for unge i høj-skolealderen. Den rummer stor rigdom, men også stort ansvar. Som gammel højskolemand mener jeg, at alle, der skal have en faglig ud-dannelse, også bør have en højskoleuddannelse. Man udøver ikke sit fag på den rette måde ved kun at kunne det faglige.

Højskolen skal have sin særlige atmosfære af munterhed og med-menneskelighed, og den skal være sådan, at enhver ung kan føle sig hjemme uanset, hvilken kreds han kommer fra og hvilken opfattelse han har. Det er rigtigt, at forkyndelse skal der til, men jeg hører til dem, der er bange for den stærke forkyndelse, der kan få evnen til at undres og til at spekulere over tilværelsens gåder til at visne bort.

Sygeplejersken har valgt jordens næstbedste gerning

Formanden for Dansk Sygeplejeråd, frøken **Maria Madsen**, bragte en hilsen fra sygeplejerådet og ønskede bestyrelsen til lykke med fortsættelsen af det gamle og det nye. Man skal lede længe efter at finde et fag, der som syge-plejen står i organisk forbindelse med højskolen — det skulle da lige være musik.

Til eleverne sagde taleren: — De har valgt jor-dens næstbedste bestilling for en kvinde, og de har begyndt på den rette måde ved at tage forsko-len først. De må indstille Dem på, at der er ved at ske et systemskifte indenfor sygeplejen, fordi man mere og mere må lægge an på det forebyggende, på sundhedsplejen. Er det ikke en værdig opgave

Maria Madsen

for en gammel højskole at være pioner for sundheden? Og på denne skole venter eleverne, at de skal komme i nær forbindelse med selve livets og sundhedens kilde. Hjertelig til lykke med det, der er sket i dag!

Man sang nu „Udrundne er de gamle dage“, hvorefter ordet blev givet frit.

Pastor T a g e M o r s i n g udtalte sin glæde over, at det var lykkedes at komme så godt i gang. Vi har i sognet været spændt på, hvad der skulle ske. Jeg har besøgt skolen, både mens fangerne og tyskerne har været her, og mens der har været højskole, og jeg tror, at vi alle helst ser, at den er befolket af ungdom. Jeg har været glad ved straks at mærke, at de, der har taget en gerning op herude, ikke vil isolere sig, men leve med i sognets liv. Det var en oplevelse at se alle de unge i kirken i formiddags og høre kirkesangen sat endnu et par toner op. Det er godt, at de unge har fået et f a g med i undervisningen. Deres gerning er en tjeneste for livet og en anledning til at vise næstekærligheden iblandt os!

Velkommen til den nye skole

Gdr. J e n s C h r. N i e l s e n, Ledegård, Svinninge, der sad i højskolens bestyrelse de første 30 år, mindedes, at højskolen i 1907 begyndte håde med bøn og glæde, og mange i Odsherred havde med forventning set hen til denne skole, men allerede faa år efter begyndte vanskelighederne at melde sig. Senere hen blev det værre endnu, men jeg glæder mig over, at vi i dag med eftertryk kan sige, at det er højskole endnu. Guds velsignelse over skolen og det arbejde, der skal udøves her!

Lærer V i g g o B a y, Hørve, bød som repræsentant for det første elevhold i 1907 forstanderparret velkommen.

Forstander D r æ b y, Ubberup, bød den nye kammerat velkommen i kredsen og fremhævede, at der er en nødvendig opgave for begge skoler, således at man i Ubberup kun kan glæde sig over den nye nabo. Alene det, at der stadig er brug for nye skoler af denne art, er glædeligt. Af 12 års erfaring ved jeg, at det faglige og det højskolemæssige trives godt sammen. Man mærker ikke, hvor det ene hører op, og hvor det andet begynder. Vi skal blot passe på, at vi ikke isolerer os, men åbner dørene for alle, der vil have hjælp til at leve livet. Det skal være mit ønske for den nye skole, at den ikke afspærres sig.

Forstander G r o s e n, Vallekilde, omtalte den kritik, der for år tilbage rettedes mod højskolen for ikke at stå mål med den gamle højskole. Ilden var gået ud, sagde man. De var blevet institutioner. Denne opfattelse kan ikke opretholdes. Nogle skoler blomstrer, andre sygner hen, og der er noget ustabil ved vor gerning. Men h ø j s k o l e b e v æ g e l s e n er blivende og den vil aldrig dø. Vi i Vallekilde har beundret den trofasthed og udholdenhed, kredsen omkring Fårevejle har udvist, og vi glæder os over at se, at den nu har fået sin belønning.

Det er en lykke, at sygeplejegerningen på den måde er blevet indpodet i folkehøjskolen. Der er noget nært beslægtet mellem disse to. Lykke til gerningen.

Ved middagen blev der talt af en af skolens tidligere lærere, højskolelærer N i e l s e n, Haslev, og forstanderinde M a r e n G r o s e n, Testrup sygeplejehøjskole, der bragte en hilsen fra denne den første danske sygeplejehøjskole.

6—700 til aftenmødet

Til det offentlige møde om aftenen kom der 6—700 tilhørere. Der var ikke plads til alle i festsalen, og mange stod op i gangen og det tilstødende klasselokale.

Forstander Robert Hansen indledede, og man sang „Rejs op dit hoved, al kristenhed“, hvorefter pastor B a r t h o l d y talte ud fra betretningen i Johs. åbenbaring om de fire ryttere. Der tales her om krigstidens, dyrtidens og dødens ryttere samt den hvide rytter, der betegner Guds ord. Pastor Bartholdy sagde, at lige så længe den hvide rytter rider foran os, d. v. s. at Guds ord har frit løb på jorden, lige så længe vil det vare, inden de tre andre kommer til at fuldende deres værk. Det ligger i den autoritære stats magt at standse den hvide rytter, men ikke at udrydde ham. Så længe vi har mission, både ydre og indre, er dagen for dette tidspunkt skudt ud, så vi endnu lever i en nådetid.

Efter talen sang Fårevejle sangkor under ledelse af lærer W e b e r J e n s e n.

Efter kaffen, som blev indtaget holdvis både i spisesal og elevdagstue, talte den første forstander, pastor A n d r e a s s e n, Oxbøl, der udtalte sin glæde over det, der er sket. Fabrikant V a l d. O l s e n bragte en hilsen fra Julin, der er meget syg, og sluttelig talte en repræsentant for menighedsrådet i Sdr. Bjært, sognerådsformand, proprietær E g, samt pastor E. M a d s e n, Bregninge.

Gud er god!

Som afslutning på festdagen talte forst. K. R o b e r t H a n s e n:

Som nogle ved, har jeg færdedes her på Fårevejle højskole allerede som stor dreng. Der er et bestemt minde, som for mig knytter sig til F. H. fra den tid. Jeg ser for mig en sonneraften i 1920 skolegården hernede fuld af elever og gæster. Forstander og lærere står midt i flokken og synger for på: „Jubler, hver en sjæl på jord: Gud er god!“ Det var første gang, jeg hørte den sang — og hver gang jeg siden har været med til at synge den, har billedet af F. H. stået for mig.

Gud er god! synger alle med i sangen: Gud er god!

Den sang melder vi os til at synge med på, vi, som fik en gerning betroet her på dette sted både af Gud og mennesker; for det har vi jo ikke fortjent, men — Gud er god. Sådan synger det i os, når vi ser ud over den flok elever, han gav os: Gud er god!

Og sådan synger det ganske sikkert i dag i skolens bestyrelsesmedlemmers og i alle dens gamle og nye venners sind: Gud er god! Det har tit set sort ud for F. H., og bekymringerne har ikke været små eller grundløse, men — Gud er god. Når F. H. i dag står som højskole, er det, fordi Gud er god. Vi mindes og tænker kærligt på de mænd, som har slidt i det her under ublide kår og modvind, og beder om, at de må være gent i hans godhed.

Ja, Gud er god! synger alle med i sangen: Gud er god! Ingen uden Gud selv ved, hvor mange der i årenes løb her på skolen lærte at synge med i sangen — ikke bare med munden, men med hjertet, fordi de lærte Jesus Kristus at kende, og hjerterne åbnede sig for ham i omvendelse og tro. For det er jo ham, der er al Guds godhed mod os, hans frelsende godhed, hans nåde. Det er vist også det eneste, der kan forklare den enestående trofasthed, der er vist mod denne skole gennem årene både i modgang og medgang: her lærte man sangen om Guds godhed, og det kunne man ikke glemme eller takke nok for. Så er det da det, vi vil bede om, må blive frugten af gerningen også her-efter, at flere og flere må komme til at synge med på sangen: Gud er god!

Gud er god — det er den tråd, hvori både højskolen og vi de enkelte hænger; vi lever bogstaveligt af hans godhed fra dag til dag, og vi frelses ene og alene af hans godhed, hans nåde. At omvende sig er at blive taget ind i Guds frelsende godhed, at tro er at få lov at leve midt i den og bæres af den.

Gud er god — det er også retningslinjen for et kristen menneske i dets livsførelse; kristen moral hedder slet og ret: „Han er dig god, ak gør ham aldrig imod!“ Deraf og alene deraf udspringer lydigheden.

Gud er god — her er også meningen med vort menneskeliv angivet: vi skal være hans godheds redskaber over for mennesker. Gid der herfra måtte udgå en stor flok unge, som fik lært at synge med på sangen: Gud er god! sådan at Guds godhed ikke alene blev grunden under dem, men at de ikke vidste andet som deres livs mål og mening end at prøve at leve noget af Guds godhed ud blandt mennesker i denne både onde og lidende verden!

Fra elevkredsen

Kolding højskolekreds

Lørdag d. 1. december kl. 20 taler lærer E. H. Lassen, Hoptrup højskole, på K. F. U. M. Emne: Glæden, freden og barmhjertigheden. Alle er velkommen.

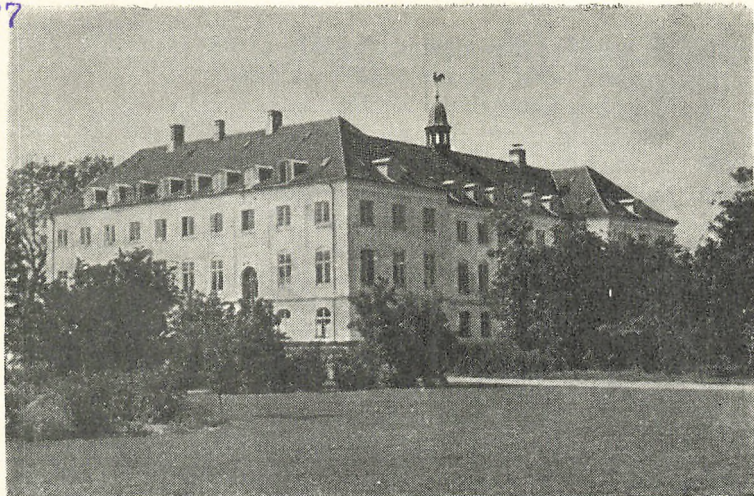
P. u. v.

Tage Sanden.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

41. årg.

December 1951

Nr. 12

Bettina

„Et barn er født os!“ Es. 9,6.

Blandt de tyske flygtninge, som i marts—april 1945 strømmede over vort lands sydgrænse, og hvoraf Sdr. Bjert sogn fik sin part, var også en kvinde, på hvem livet havde taget usædvanlig hårdt. Hendes dejlige hjem i en af Berlins forstæder var væk, to unge, lovende sønner var faldet i krigen, og en mørk novemberdag måtte jeg begrave hendes mand på vor kirkegård.

Det er ikke svært at forestille sig denne hustrus grænseløse savn og sorg, som hun stod der ene og forladt i et fremmed land uden udsigt af nogen art. Alt var sort for hende; livet havde

mistet sin mening; hun ældedes, og ikke så lidt bitter blev hun på tilværelsen — og det var jo ikke så sært.

Og sådan gik hun julen i møde.

Men pludselig skete der nu alligevel en forandring med hende. En dag stødte hun i skoven ved Binderup strand, hvor lejren, hun boede i, lå, på en engelsk officer. De kommer i samtale; han skal på en kort tjenesterejse til Berlin, får brev med til hendes eneste overlevende søn, der er læge dér, opnår efter nogle dages søgen forbindelse med ham dernede og vender kort før jul tilbage illegalt medbringende et lille brevkort til moderen, en ganske lille meddelelse gående ud på, at han, sønnen, lever, er gift og har netop for nogle dage siden fået en lille pige, *Bettina* — og så stod der ikke mere.

Men det var også nok. *Et barn var født* — i slægt med hende og i samme elendighed som hendes. Og dog — dette lille barn, som hun nu vidste om, lyste fra nu af op i hendes tilværelse. Ikke sådan, at alt mørket med eet slag var fordrevet, slet ikke, men med dette barn var der alligevel tændt et lys i hendes mørke. Ikke heller sådan, at bitterheden aldrig mere kom op i hendes sind, men hver gang, den kom, stødte den på — *Bettina* og måtte for en stund pakke sig. *Bettina* blev for hende selve håbet i hendes tilværelse, symbolet på, at alt nok skulle blive lyst og godt igen, at en ny tilværelse, et nyt fædreland, en ny tid og et nyt hjem ventede på hende. *Bettina* kredsede hendes tanker sig om; hvad intet andet formåede, nemlig at stille og binde hendes hvileløse tanker, det formåede — *Bettina*. Dette lille barn, som hun ikke engang havde set, kun hørt om og læst et lille krøllet kort om, gav hendes liv mening og mål, nu var der noget at leve for igen. *Bettina* — det blev ligefrem løsnetsnet imellem os, flygtningekvinden og flygtningepreæsten. Når humøret var på nulpunktet, bitterheden var oppe i hende, og hun havde det svært, skulle der kun eet eneste ord til. *Bettina!* sagde jeg, og så kom der lys i hendes øjne igen. Og selv måtte hun igen og igen have det lille kort frem og bekræftes i det — jo det stod der endnu, det var sandt — *Bettina!*

Forstår De, hvor jeg vil hen med dette? Forstår De, hvad det har med *jul* at skaffe, også den jul, der nu snart kimes ind? Forstår De ikke nok, at dette blev mig den bedste juleprædiken det år — det sagde mig bedre end meget andet, hvad der ligger i julens evangelium om *barnet i krybben i Bethlehem*. Jeg sagde det også til hende gang på gang den pågældende jul: »Fru dr. H., forstår De nu ikke bedre, hvad vi som kristne mener med barnet i krybben, og hvorfor det er *lyset i vor tilværelse*? Kan det lille barn dernede i Berlins ruiner, som De iøvrigt intet véd om, betyde så meget for Dem og lyse sådan op

for Dem, hvormeget mere da barnet på krybbestrå i Bethlehem, ham, om hvem både De og jeg véd, at han voksede op og blev vor store og stærke frelser, syndens forsoner og dødens betvinger!»

Jul i kristelig forstand — og nu ser vi bort fra alt, hvad der ellers kan knytte sig til julen af menneskelige stemninger — er dette ene: »*Et barn er født os!*« — denne ene korte meddelelse hjemmefra til os i vor nød og elendighed: »*Et barn er født os!*«

Men det er *nok*. Med dette barn er der tændt *lys* i vor tilværelse. Ikke at mørket er borte, nej, det er buldrende mørkt omkring os, men en håbets stjerne er tændt på vor himmel; thi — *et barn er født os!* Synd og nød og død er ikke borte, men der er drevet en *kile* ind i syndens og nødens og dødens kompakte masse, thi — *et barn er født os!* Bitterheden over vore kår som mennesker besøger os, angsten gennemisner os, det er ikke sandt, hvis vi siger andet, men både bitterheden og angsten *støder* i vort sind mod dette: »*Et barn er født os!*« og slår sig sønder og må smelte i os, hver gang de støder på det. Stride gør vi og må vi, og striden synes ofte håbløs, men nej, »*et barn er født os!*«, og noget inde i os siger, at det betyder: Hold blot skansen! det skal blive *sejr!* Vore tanker slår klik; ud og ind flakker de hvileløse og fredløse — og dog, nej, de har fundet et hvilested, et *holdepunkt*, et hjem, noget, der formår at stille dem: »*Et barn er født os!*«

Ja, på den måde er jo *hvert eneste barn*, der kommer til verden, en *Bettina* — et lys, der tændes, et løfte, der gives, et strålende håb om noget nyt og andet og bedre end det, vi er kørt fast i. *Men*, men — ja, det er så svært at sige, for Bettina er så sød, det må hun være — men det er jo også sandt: barnet er jo også *vort barn*, barn af vor jord, af vor fattigdom, af vor synd, nød og død, barn af os selv, d. v. s. af mennesker, som altid *skuffer*, af løfter, som aldrig indfries, af lys, som en dag slukkes. Det véd vi og indrømmer åbent ved at lade vore børn døbe.

Men her er noget *andet*. Barnet, der er tale om, når det hedder: »*Et barn er født os!*« er vel født af en kvinde og født under loven, i slægt med os, vor broder, født ind i vor fattigdom og usselhed — men dog tillige noget ganske andet; det er kommet *ovenfra*, fra himlen, fra Gud, det er *Guds enbårne*, det er Gud selv kommet til os med frelse, det er *Jesus Kristus*. Det barn i krybben i stalden i Bethlehem *skuffer* derfor *ikke*.

Så se da denne stråle af den nye dag, du, for hvem det blev mørk nat! *Nævn* dette navn *J e s u s* for dit hjerte, hvergang bitterhed og angst er over dig, og du skal kende dets magt til at tvinge dem begge. *Hør* det og bliv ved at høre det! Giv dig

det i *vold!* Lad det få lov til i denne jul at brænde sig ind på vore hjerter; Lad os *synge* det ud i vore hjem og være midtpunktet i vor fest — og blive vort håb i hverdagene derefter, vores mening i tilværelsen, vort lys, vor fred og faste holdpunkt midt i en verden, hvor alting skuffer — og vi selv mest!

Og i det navn ønsker vi derfor hinanden en god og velsignet jul!

K. Robert Hansen.

Fra skolen

Ja, så er vi kommet i gang. *Festen* d. 11. november er blevet til en række *hverdage*, der alle hver for sig er *en ny fest*. Vi befinder os godt her på vor gamle skole. Vi forstod i forvejen, hvorfor I gamle elever elsker denne plet og ikke har kunnet glemme den, men hænger ved den — nu forstår vi det endnu bedre.

Javel, vi tør nok røbe, at der var dem, der følte overgangen fra køkkenet til skolebænken lidt svær. Men det er allerede ovre. En kolossal hjælp er målet, der lyser for vort øje: tje-nesten blandt syge, hvortil vi dygtiggør os.

Eleverne er blevet rystet godt sammen i et godt kammeratskab — og vi lærere i een stor familie! Hyggelige og nyttige timer, når vi mødes og drøfter alle problemerne og deler alle glæderne med hinanden broderligt — søsterligt må det vel nærmest blive, da det mandlige islæt i skolens lærerforsamling jo er lidt sparsomt. Godt, at stillingen ikke skal gøres op

„Nu så kom tag fat — på en frisk debat — forsamlingen er sat!“

„Ingen døgnets flaner, rendt fra bog og nål!“

til 5 mod 1, men 5 med 1 og 1 med 5! Fem! ja, for een mangler på omstående billede: vor gymnastiklærerinde, husjomfru frk. *Ella Christensen*.

Udover de daglige timer i skolestuerne («Herlufsholm» og «Sorø» — er det ikke passende navne, vi har givet dem?), øvelsesstuen (den tidl. tegne- og tørresal, nu indrettet som sygestue, »Florence Nightingalesalen« burde den kaldes), foredrags-, gymnastik- og spisesal samles vi *onsdag* aften i forstanderens stuer til hygge-, sy-, sang- og oplæsningsaftener. *Lørdag* aften er elevernes egen, så laver de selv den fest, der skal laves, og inviterer os andre med. *Søndag* aften står vi lærere for arrangementet, og i disse adventssøndagsaftener samles vi i foredragssalen om små borde, og i skæret fra adventskransen og alle husets bordlamper hygger vi os ordentligt — De skulle bare kigge ind til os!

Ja, *søndagene* — vi har indtil nu fulgtes ad til kirke; kan De se for dem hele striben ad Adellers Allé? Adskillige gode og festlige timer har vi allerede haft sammen med den øvrige menighed i den gamle, smukke kirke, og vi glæder os over den gode forkyndelse, der lyder.

Udflugter har der ikke endnu været hverken tid eller vejrtil. Dog en solskinssøndageftermiddag masede vi os op i Bjergene og prøvede, om vi fra udsigtstårnet i Riis kunne skimte det gode land Jylland, hvorfra de 70 af skolens 84 beboere stammer — men det dukkede sig i og ikke af disen. Men 22. decbr.—2. januar er der juleferie — så skal vi gense det.

Der vil på skolen blive holdt et månedligt offentligt møde. Det første (bortset fra åbningsfesten) fandt sted onsdag den 28. novbr., hvor forstanderen talte, og ved kaffebordet fortalte instruktionssygeplejerske frk. Frederiksen om Sigtunastiftelsen og den svenske ungtkirkebevægelse. Med os selv var vi godt et par hundrede; vi var glade for at se så mange fra sogn og egn og mærke, at de var glade for at komme på skolen.

Og julekoncert havde vi onsdag den 5. ds., også med fuld sal, med musik af Asnæs amatørorkester, sang af fru dr. Rump, Vig, og Fårevejle sangkor og tale af pastor Morsing — en dejlig aften med et godt overskud til menighedens juleuddeling.

Onsdag den 19. har vi igen offentligt møde; det vil forme sig som et julemøde med Rønde højskoles nye forstander, Jøf Tange, som taler og flerstemmig sang m. m. af eleverne.

Ja, det var lidt her fra skolen — med en bøn om og tak for, at gamle elever også nu vil følge arbejdet i deres tanker og forbøn.

K. Rob. H.

P. s. Sikken dejlig julegave skolen ville få, om nogen forærede os et klaver til gymnastiksalen! Musikledsagelse er prikken over i'et i nutidens kvindegymnastik.

Øvelse gør mester! Der skal et godt helbred til at være patient her — endnu!

Fra elevkredsen

Bryllup

Den 30. juli viedes Kirsten Klausen (47) til Svend Andersen.

Den 4. august viedes Inger Jensen (50) til Gunnar Nielsen.

Den 26. oktober viedes Ester Poulsen (48) til Karl Søndergård Pedersen.

Vi ønsker til lykke.

J.

Vandremappen „Venskabsringen“ 1939

I bødepenge fra vandremappen „Venskabsringen“ 1939 er indgået i august til elevforeningen 20 kr., hvorfor med tak kvitteres. J.

Hilsen fra Odense

Den 16. september har vi været samlet nogle stykker til Fårevejle-stævne i Bethania i Odense. Vi sender „Sølvsnoren“s læsere en kærlig hilsen.

Johanne Pedersen (1948). — H. C. Hansen (1939—40). — Otto Madsen (1939—40). — Marie Andersen (f. Johannesen) (1922). — Marius Andersen. — Maren Hjort, f. Nielsen (1921). — Kamilla Madsen. — Johannes Madsen (1915—16).

Håber at samles samme sted til stævne i september næste år.

Madsen.

Adresseforandringer

- 1917 Bertha Nielsen, Skovvej 23 A, Hillerød.
- 1927 Kamilla Madsen, Landlystvej 24 B, 1. sal tv., Valby.
Fru Poula Lyse, Præstegården, Lille, Heddinge, Rødvig.
- 1947 Kirsten Andersen (f. Klausen), Sankt Nikolajvej 18, 4. sal th., København V.
- 1947 Edith Hansen (f. Foged), Stengårdsvej 19, Haslev.
- 1947 Caroline Madsen, Galsted, Bevtoft.
- 1947 Ellen Møller, Marsvinslund, Sjørslev.
- 1948 Inge Kyndal, sygeplejeelev 639, Centralsygehuset, Hillerød.
- 1948 Ester Pedersen (f. Poulsen), Lind, Herning.
- 1949—50 Arne Larsen, Skårup, Hanning, Sædding.
- 1950 Mildred Primdahl Jensen (f. Gjerding), Aasted, Durup.
- 1950 Solveig Joensen, Nyskolen, Orehoved.
- 1950 Ellen Nielsen, Hyldgård, Fårevejle.
- 1950 Inger Nielsen (f. Jensen), Elkenøre, Sdr. Ørslev.
- 1951 Annelise Jensen, Elev ventetidshjem, Lystrup.
- 1951 Inga Svendsen, Østergade 12, Nørresundby.

Giroblanketten

Vi minder om giroblanketten, som fandtes i sidste nr. af elevbladet. Kontingentet til elevforeningen er 5 kr. Elevforeningens gironummer er 8701.

Skolens tidl. forstander, Jørgen Jensen, Karsholtevej 3, Dialund (tlf. 195), har lovet indtil videre at være elevforeningens kasserer og at redigere nærværende rubrik: Fra elevkredsen. Tak!

En hilsen

Siden vi sidst skrev i dette blad, har vi fået indrettet os hyggeligt i Udby. Det har nu kun været tænkt som en midlertidig foranstaltning, og allerede midt i december måned flytter vi til Dianalund for at begynde en lærergerning ved kolonien Filadelfias diakonskole. Vi håber, at det derigennem skal lykkes igen at finde vor rette hylde og et godt udgangspunkt at arbejde ud fra. Vor nye adresse bliver: Karsholtevej 3. Dianalund.

Med hensyn til elevforeningens regnskab m. m. har jeg lovet at fortsætte med at føre det, indtil dette regnskabsår slutter til april. Til den tid vil det nok kunne overtages af en af skolens lærerkræfter. Jeg minder om giroblanketten, som var vedlagt i forrige nummer af elevbladet. Kontingentet til elevforeningen er 5 kr., og elevforeningens gironummer er 8701. Ved indbetaling af kontingentet til elevforeningen er det tilstrækkeligt som hidtil på giroblanketten at skrive følgende adresse: Fårevejle højskoles elevforening, Fårevejle.

Så er der ikke længe, til vi skal fejre julen 1951. Vi vil gerne herigennem sende vore bedste hilsener til alle tidligere og nuværende elever på F. H. med ønsket om en glædelig jul og et af Gud velsignet nytår. — I en af vore stuer står et par dejlige lysestager med lys i fra venner i Fårevejle. De minder os om, at det er bedre at tænde et lys end at klage over mørket. De minder os om, at der ved Jesus Kristus er kommet et lys til verden, som kan få bugt med mørket, både synd, død, håbløshed og fortvivlelse, så vi ikke skal leve i mørket, men se lys i hans lys!

Else og Jørgen Jensen.

Alle vi nye medarbejdere på Fårevejle højskole, hvadenten det er på talerstol, kateder, i køkken, stuer, fyrrum eller landbrug, hilser alle gamle elever og medarbejdere med ønsket om en god og velsignet jul i kirke, hjem og hjerter!

Ella Christensen. Ellen Dall. Lilly Frederiksen.
Mette Kirstine og K. Robert Hansen. Ruth Hansen.
Ejnar Jensen. Erna Krab. Johanne Mikkelsen.
Rigmor Nielsen. Annette Pade.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.